

லே

பிரகாசம்

அரசு உழைய்களின்
ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
யோட்டித்தொடரில் வெற்றி யெற்ற
ஆக்கங்களின் தொகுப்பு - 2006

கலாசார அலுவல்கள்,
தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு

A. KUMARATHASAN
MUKKALAMAGAL ROAD
PARITALAI WEST
TENNES

மருதாசல்

கலாசார அலுவல்கள்,
தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு

ମାଲାନ୍ତିକାରୀ
ଶୁଦ୍ଧ ମାନ୍ଦିଲାଳ
ଯେତେ ତାହାର
ଅନ୍ତରୀ

ମାଲାନ୍ତିକାରୀ

ମାଲାନ୍ତିକାରୀ / ପାଠ୍ୟଗୀତ
ଶୁଦ୍ଧ ମାନ୍ଦିଲାଳ / ପାଠ୍ୟଗୀତ

அரசு ஊழியர்களினாலே திலக்கிய ஆக்கங்கள்

2006

2006 - அரசு ஊழியர்களின்
ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டியில்
வெற்றிபெற்ற ஆக்கங்களின் தொகுப்பு

ஆசிரியர்

திருமதி. சுபாசீனி கேசவன்

வெளியீட்டாளர்கள்
கலாசார மேம்பாட்டுப் பிரிவு

கலாசார அலுவல்கள்,
தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு

இது தொடர்பில், சிறுகதைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகளினது மொழிபெயர்ப்புக்கள், பாடல்கள் என்பவற்றினது உரிமைகள் அவ்வாறே அதன் உள்ளடக்கங்கள் அனைத்திற்கும் அதற்குரிய ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களுமே முழுப் பொறுப்பாளியாக இருப்பார்களேயன்றி கலாசார அலுவல்கள், தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு இது தொடர்பில் பொறுப்புக்கள் எதுவும் ஏற்காது என்பதனை தயவுடன் கவனத்தில் கொள்ளவும். இவ் ஆக்கங்களில் ஏதும் பகுதிகள் எந்த வடிவத்திலோ அல்லது எந்த வகையிலோ குறித்த எழுத்தாளர்களின் முன் அனுமதியின்றி மீள் சமர்ப்பிக்கப்படமாட்டாது.

சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் :

முதற் பதிப்பு : செத்தெம்பர் 2006

ISBN - 955/9117/08/04

அட்டை : நளின் சம்பத்

பதிப்பு :

அரசாங்க அச்சகத் தினைக்களம்,
கொழும்பு 08.

ஒய்வின்றி வேலை செய்து
ஒய்ந்திருக்கும் சில நேரங்களில் -
அலுவலகத்தில்
சிந்தையதில் தோன்றிய
எண்ணமதை
சிதறாது வடிவமைத்து
எதிர்கால நினைவுகளுக்காய்
எழுத்துருவில் வடிவமைத்து
பத்திரமாய் பதித்து விட்ட
“பிரகாசம்” நூல் இது.

பிரகாசம் 2006

அடுலோசனை :

ஜி. எல். டபிள்யூ. சமரசிங்க,
செயலாளர்,
கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு.

மேற்பார்வையாளர்கள் :

ஈ. எம். டபிள்யூ. ஓ. ஏக்கநாயக்க,
மேலதிக செயலாளர்,
கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு.

எச். டி. எஸ். மல்காந்தி,
சிரேஸ்ட் உதவிச் செயலாளர்,
கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு.

பதிப்பாசிரியர் :

திருமதி சுபாசினி கேசவன்,
கலாசார மேம்பாட்டு உத்தியோகத்தர்,
கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சு.

உதவிஸ் பதிப்யாசிரியர்கள் :

சுபாசினி சிவபாலசிங்கம்,
கலாசார மேம்பாட்டு உத்தியோகத்தர்.

வெளி அட்கை வாடவையெம்பு :

நளின் சம்பத்,
செய்தி உதவியாளர்

அச்சுக் கோப்பு ஒருங்கிணைப்பாளர் :

எம். டபிள்யூ. ஏ. கித்சிரி குமார,
கலாசார மேம்பாட்டு உத்தியோகத்தர்.

அணிந்துரை

அரச ஊழியர்களின் ஆக்கத் திறன்களுக்கு இடையிலான போட்டித் தொடரில் பரிசு பெற்ற கவிதை, பாட்டு, சிறுகதை, சிறுகதை - மொழிபெயர்ப்பு ஆகிய சிறந்த ஆக்கங்களினைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாக இந்தப் புத்தகம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நால் எமது மக்களின் உள்ளத்துணர்வுகள், தற்கால வாழ்வியற் பிரச்சினைகள், எமது தாய் மண்ணைப் பற்றிய அகலாத நினைவுகள், உறவுகள் ஆகியவற்றைக் கருவாகக் கொண்ட ஆக்கங்களின் தொகுப்பாக அமைந்துள்ளது. பேச்சு வழக்கை கூடுதலாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு எம்மவான் இயல்பான எண்ண ஒட்டத்தை எளிமையாக இவை பிரதிபலிக்கின்றன.

அரச ஊழியர்கள் அலுவலகத்தில் கோவையைக் (File) கையாள்வதிலேயே தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்தியிருக்கும் இக்காலத்தில் இவர்களின் மனதிற்கு ஓர் ஓய்வினைக் கொடுத்து அவர்களிடையே மறைந்திருக்கும் ஆற்றல் களையும், திறமைகளையும் இனங்கண்டு அவற்றை வெளிக் கொண்டுவரும் வகையில் இப்போட்டியானது அமைந்துள்ளது. மேலும் இவ் ஆக்கங்களைத் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாக வெளியிடுதல் இவர்களை மேலும் ஊக்குவிக்கும் ஒரு செயற்பாடாக அமைகிறது. இதன் உந்து சக்தியாக இனிவரும் காலங்களில் ஏனைய அரச ஊழியர்களையும் இச் செயற்பாடு ஊக்குவிக்கும் என்பதில் எதுவித ஜயமுமில்லை.

இவ் ஆக்கங்களை நூல்வடிவில் வடிவமைப்பதற்கு ஆலோசனை வழங்கிய கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சின் செயலாளர் திரு. ஜி. எல். டபிள்யூ. சமரசிங்க, மேலதிகச் செயலாளர் திரு. ஈ. எம். டபிள்யூ. டி. ஏக்கநாயக்க, சிரேஷ்ட உதவிச் செயலாளர் திருமதி எச். டி. எஸ். மல்காந்தி, உதவிச் செயலாளர் திருமதி அனுஷா கோகுல பெர்னாந்து, உதவிச் செயலாளர் திருமதி ராதா நாணாயக்கார

மற்றும் இந்நாலை உருவாக்குவதற்குப் பின்னணியாக இருந்து
 சிறந்த முறையில் உதவிகளை வழங்கிய செல்வி சுபாசினி
 சிவபாலசிங்கம், செல்வி ஜென்த்ரா இராசநாயகம், திரு.
 எம். ஜி. ஆர். சிசிர குமார, திரு. எம். டபிள்யூ. ஏ. கித்சிரி
 குமார, திருமதி எம். கே. பி. சில்வா, திருமதி. கே. டி.
 ரூபாரஞ்சனி, திருமதி நிமலா ஜெயவர்த்தன, மற்றும் அலுவலக
 உதவியாளர் திரு. டபிள்யூ. பி. மஞ்சள் குமார மற்றும்
 ‘பிரகாசம்’ புத்தகத்தின் வெளிப்புற அட்டையை வடிவமைத்துத்
 தந்த கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள் அமைச்சின் உதவி
 ஊடகவியலாளர் திரு. நலின் சம்பத் அவர்களுக்கும்
 இப்புத்தகத்தை செவ்வனே செப்பமிட்ட அரச அச்சகத்
 தினைக்கள் ஊழியர்களுக்கும் மற்றும் இப்புத்தகத்தை சிறந்த
 முறையில் வடிவமைப் பதற்கு உதவிய அனைத்து
 உள்ளங்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்
 கொள்கின்றேன்.

திருமதி சுபாசினி கேசவன்,
 கலாசார மேம்பாட்டு
 உத்தியோகத்தர்,
 கலாசார, தேசிய மரபுரிமைகள்
 அமைச்சு.

**அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
போட்டித் தொடர் - 2006**

கவிதை	பக்கம்
1. மணல் வீடுகள்	03
2. ஞானக்குயிலும், நானும் நாட்டினது பிரச்சினையும்	06
3. அந்தநாள் இனி வருமா	12
4. யுத்த வாரிக்	16
5. அல்லைப்பிட்டியாளோடு அராலி வரை	18
6. மனங்களை மாற்றிடுவோம்	21
7. விழிகளில் விளக்கேற்றி	24
8. வேற்றுமை சமாதானமாகிறது	27
9. விடியலுக்காக	29
10. குருதி வெள்ளத்தில் குடாநாடு	32
11. சிந்தை செய்துபார் மனிதா	34
12. தூங்கா(கு) விழிகள்	37
13. நாளைய வசந்தத்திற்காக	39
 பாடலாக்கம்	
1. வேதனை சுமந்து	44
2. கிராமியப் பாடல்கள்	46
3. விண்ணப்பம்	48
4. மீண்டும் நீ தந்தாயே வாழ்வு	49
5. அசைந்து வா என் உயிரே	51
6. சாந்தி சமாதானம் நிலைக்கட்டுமே	53
7. எங்கள் தமிழ்	54
8. பருவங்கள் நெடுங்காலம் வாராதது, பசுமைகள் சிலகாலம் தேனானது	56
9. பாடல்	58
10. இது காலை நேரப்பாட்டு	59

11. ஒற்றுமைப்பாட்டு	60
12. பாடல்	61
13. காலம் மலராதோ	63

சிறுகதை

1. விரும்பித் தொலைத்த டயரி	66
2. காலத்தின் கோலங்கள்	77
3. விளக்கேற்றும் விளக்கு	85
4. கல்லும் கரையும்	97
5. மார்கழியில் ஒரு திருத்தம்	110
6. முற்பகல் செய்யின்	129
7. பொட்டு வைத்த வட்ட நிலா	141
8. பிரயாச்சித்தம்	157
9. பூந்தளிர்	175
10. இன்னுமொரு சுணாமி வந்தால்	183
11. திறமைகளின் பல்வகைமை	194
12. துளிர்களும் கருகும்	206
13. உதவுகோல்	225

சிறுகதை - மொழியெயர்ப்பு

1. நான் உன்னைக் காதலித்த போதும்	241
2. நிழல்	248
3. மணக்கிறது மண்ணெய்	258

சிறுவர் கதை ஆக்கத்தில் வெற்றி

பெற்றோர் விபரம்

சிறுவர் கதை ஆக்கத்தில் முதல்

3 இடங்களைப் பெற்றோரின் விபரங்கள்

268-270

அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
போட்டித் தொடர் - 2006

கவிதை

- 1 ஆம் இடம் செல்வி இ. காயத்திரி
- 2 ஆம் இடம் திரு. வ. வடிவழகையன்
- 3 ஆம் இடம் திரு. யோ. சுதர்சனன்

சிறந்த ஆக்கங்களுக்கான
மாராட்டைப் பெறுவோர் :

- திரு. கீ. கியோமார்
திருமதி சு. நவராஜா
திரு. செ. மாசிலாமணி
திரு. வி. மைக்கல் கொலின்
செல்வி க. பாலசுந்தரம்
திரு. எல். யாசீன்பாவா
செல்வி ந. கந்தலீலா
திரு. வே. நந்தகுமார்
திருமதி பு. பவாநந்தினி
திரு. சி. பத்மராசா

இராசகுரியன் காயத்ரி

யாழ் மாவட்டத்திலே ஏழாலை மேற்கு சுன்னாகம் என்ற முகவரியை தமது வதிவிடமாகக் கொண்டு யா/பன்னாலை சேர் கனகசபை அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் ஆசிரியராக கடமை புரியும் செல்வி இராசகுரியன் காயத்ரி, 2006 ஆம் ஆண்டு அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கு இடையிலான கவிதைப் போட்டியில் “மணல் வீடுகள்” என்ற கவிதையினை வடித் து முதலாம் பாரிசினைப் பெற்றுள்ளார்.

மணல் வீடுகள்

துள்ளும் கடலலைகள் தொட்டு விளையாடும்
வெள்ளள மணற்பரப்பில் வீடுகள் பல கட்டி
அள்ளிச் செல்லும் அலை ஆர்பரிப்பில் கைகொட்டி
பள்ளிச் சிறுவர் நாம் பலர் கூடி மகிழ்ந்திருந்தோம்.

புலர்கின்ற விடியலிலே பொழிகின்ற பனி மழையில்
சிலிர்க்கின்ற செடியினிலே மலர்கின்ற பூக்களிலே
துளிர்க்கின்ற தேனருந்தத் துடிக்கின்ற வண்டினமாய்க்
களிப்புற்று வாழ்ந்திருந்த காலமது தொலைந்ததெங்கே?

வலை வீசும் நம்மவரின் வாழ்வினிலே சோகங்கள்
விலை பேசும் மீன் வகையில் விளையாத இலாபங்கள்
அலை பாயும் நெஞ்சினிலே அடங்காத தாபங்கள்
நிலையான வறுமையின் நிஜமான கோலங்கள்.

நள்ளிரவில் நடுநிசியில் நித்திரையைத் தொலைத்துவிட்டு
பள்ளி கொள்ளும் நமையெழுப்பி பாசமுடன் முத்தமிட்டு
- மீன்

அள்ளி வரும் ஆவலிலே அலைகடலில் ஓடமிட்டு விடி
வெள்ளி முளைக்கையிலே வீடு வரும் தந்தை எங்கே ?

பள்ளிக்குப் போகும் நம்மைப் பழஞ்சோறு
உண்ணவைத்து அப்பா
அள்ளி வரும் மீன் வகைகள் அத்தனையும் விலைபேசி
கள்ளி உந்தன் காதுக்கு கம்மலொன்று வாங்கிடுவேன்
என்று
சொல்லி எனைச் சிரிக்க வைத்த செல்ல அன்னை
சென்றதெங்கே ?

பாற்சோறு நாம் உண்டதில்லை பட்டாடைகள்
 கண்டதில்லை
 நீர்ச்சோறு ஊட்டும் அன்னை நிழல் தன்னில்
 மகிழ்ந்திருந்தோம்
 பார்த்தோர்கள் வியந்திருக்க பாசமுடன் தந்தையெம்மை
 சேர்ந்தணைக்கும் போதினிலே ஜென்மபலன்
 உணர்ந்திருந்தோம்.

இல்லாமை ஒருநாள் இல்லாமல் போகலாம்
 அல்லவ்கள் ஒரு போதில் அகன்றே தான் போய்விடலாம்
 பொல்லாத சனாமி என்னும் பேய் வந்து சேர்ந்ததனால்
 சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அன்னை தந்தை போயின்ரோ?

மின்னாமல் முழங்காமல் சனாமி என்ற பெயர் கொண்டு
 எண்ணாமல் எதிர்பாராமல் பொல்லாத காலனவன் எம்
 கண்ணான பெற்றோரைக் கணப் பொழுதில்
 கவர்ந்ததனால்
 மண்ணாகிப் போன எங்கள் வாழ்வில் இனி
 வசந்தமுன்டோ?

பிஞ்சுப் பாலகனாய் ஜந்து வயதில் என்தம்பி
 கொஞ்சம் விழிகளிலே கொடிய பயம் நிரம்பி
 அஞ்சும் நெஞ்சினிலே அரவணைப்புத்தேடி - எனைக்
 கெஞ்சியே பார்க்கையிலே கோரநினைவு கொல்கிறதே

அன்னை தந்தை இல்லாத அனாதைச் சிறுவர் நாம் - இந்த
 மண்ணுக்குப் பாரமாய் வாழ்வது தான் நம் விதியா?
 பொன் வேண்டாம் பொருள் வேண்டாம் பேரோடு
 புகழ் வேண்டாம்
 கண்ணான தாய் தந்தை காலடியில் சேர்ந்திடுவோம்.

யாத்தவர் - செல்வி காயத்ரி இராசகுரியர்

வ. வடிவழகையன்

யாழ் மாவட்டத்தில் அனலைத்தீவு முதலாம் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த வ. வடிவழகையன் என்பவர் “ஞானக்குயிலும் நானும் நாட்டினது பிரச்சினையும்” என்ற கவிதையினை எழுதி இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

இவர் வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றபோது 1993, 1994 ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் கட்டுரைப் போட்டி, கவியரங்கம் என்பவற்றில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

ஊர்காவற்றுறை உதவி அரசு அதிபர் பணிமனையில் கிராம உத்தியோகத்தராக பணிபுரியும் இவர் இலங்கை வானோலியில் “இதய சங்கமம்” என்ற நிகழ்ச்சியில் 1995, 1996 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பல குறுங்கதைகளை எழுதியுள்ளார். பத்திரிகையிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகி உள்ளன. மேலும் 1997, 1998 ஆம் ஆண்டில் வவுனியா கல்வியற் கல்லூரியில் தமிழ் மன்றத்தால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையில் இவரது கவிதைத் தொகுப்பு இடம்பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஞானக்குயிலும், நானும், நாட்டினது பிரச்சினையும்

அன்றொருநாள் மாலை ஜந்தேகால் மணியிருக்கும்
நன்றாக உலாவி நறுங்காற்று வாங்குதற்காய்
என் வீட்டின் முன்னுள்ள சிறுதோப்பில் நடைபயின்றேன்
அந்நேரம் அவ்விடத்தே எனைத்தவிர யாருமில்லை.

அவ்வேளை,

எங்கேயோ ஓர் பெரிய குண்டொன்று வெடித்த ஒலி
மங்கிக் கேட்டதனால் தொலைவிலென ஊகித்து
காலாற நடந்துமா மரத்தின் கீழ் நிற்கையிலே
'நாலுபேர் மரணம் என்மர் படுகாயம்'
என்றெவரோ கூறியது என்காதை எட்டிடவே
முன்னுக்குப் பார்த்தேன், மனிதரிலை ; ஆதலினால்
பின்னுக்கும் பார்த்தேன், பின்புறமும் ஆட்களில்லை
ஈதென்ன புதுமை ? பிரேமமோ ? என நினைத்து
மாமரத்தைப் பார்த்தேன் அதன் சிறிய கிளைதனிலே
பூக்களினைச் சேர்த்து புதிதாய் சமைத்ததுபோல்
குயிலொன்று மட்டுமே ஓயிலாக காட்சிதர
குயிலா பேசியது ? ஒருக்காலும் இருக்காதே.

இப்படி நான் மனத்துள் நினைக்கையிலே அக்கணத்தில்
'குயில்நான்தான் பேசுகிறேன்' என முன்பு ஒலித்த குரல்
அயலாக மீண்டும் ஒலித்ததனால் திகைப்புற்று
குயிலதுவா பேசும்? பேசாதே ! பாரதியின்
குயில்பாட்டில் மட்டுமே குயில்பேசும் அதுகூட
கற்பனைதான் என்றே கடைசியிலே எழுதிவைத்தான்.

இங்கேயோ இப்பறவை இங்கிதமாய் உறைகிறதே !
எங்கேயும் கேட்காத எழில்வார்த்தை அளக்கிறதே
நிஜமாகக் கதைக்குமிது ஏதோ ஓர் பேயென்று
பயங்கொண்டு வீட்டிற்குள் பாயத் துணிகையிலே
'நில் இங்கே மனிதா நீயும் ஓர் ஆடவனோ ?

பறவை கதைக்குதென்றா பயங்கொண்டு ஓடுகிறாய்'
 இவ்வாறு கூறி இகழ்ந்து சிரித்தது
 இவ்வாறு கூறி இகழ்ந்து சிரித்திடவும்
 வெட்கம் மிகக்கொண்டு வாய்வார்த்தை தடுமாறி
 பக்கம்நான் பார்த்து பதற்றத்தைத் தணித்தவனாய்
 'குயிலே நீ கூவாமல் கதைப்பதற்கு காரணமென்?

இதனை,
 பயமெல்லாந் துறந்து பவ்வியமாய் நான் கேட்க
 குயில் கூறும் வசனமிது ! 'இங்கே நான் தேன் குரலால்
 கூவினால் ரசிப்பதற்கு யாருள்ளார்? அநியாயச்
 சாவினால் மனிதர்கள் இடுமோலம் அதைக்கூடக்
 கேட்கவே ஆள்களில்லை கூவுதலா செவிமடுப்பார?
 ஆதலினால்
 கதைக்கக் கற்றுள்ளேன். கதை கேளாய் மாணிடனே'
 என்றோர் புதுவிளக்கம் எனக்கு அது செப்பியது.
 செப்பிடவும்
 'நால்வர் மரணம்! என்மர் படுகாயம்
 என்று நீ உரைத்ததற்கு காரணந்தான் என்னவென்'
 'ஞானக்குயில் நான் நடப்பதெல்லாம் நானரிவேன்.
 சற்றுமுன் கேட்ட வெடிகுண்டுச் சிதறவினால் உயிர்
 அற்றுப் போய்விட்ட உடலங்கள் நான்காகும்
 காயங்கள் பட்ட கட்டுடல்கள் எட்டாகும்.
 அவ்வெட்டில் மூவர் அடுத்ததினம் மாண்டிடுவர்.'
 இவ்வாறு அப்பறவை இயம்பியதை கேட்டவுடன்
 'ஞானக் குயிலே! பேசுகின்ற பூங்குயிலே!
 ஊனக் கண் உடையோனேன் உள்ளத்தில் பல ஜயம்.

ஜயங்கள் தெளிவதற்கு அதிசயமே! உதவுவையேல்
 பொய்யிருளை நீக்கி மெய்யினையென் உள்ளத்தே
 புகுத்தியதன் பெருமை பூங்குயிலே உனைச்சாரும்'
 என்று நான் கூறி அடக்கமுடன் அதை நோக்க
 'ஜயங்கள் இருந்தால் கேள் அத்தனையும் தீர்த்திடுவேன்

மெய்யிது மனிதா' என்று அது கூறிடவும்
 நாட்டினிலே யுத்தம் நாற்புறமும் வெடியோசை
 வீட்டினிலே வறுமை வீதிகளில் பயப்பீதி
 சந்தோசம் கெட்டு சாவுகளே மலிந்துவிட்ட
 இந்தநிலை தீர்ந்து இங்கமைதி எப்பவரும்?
 கடலுக்குச் சென்று கடற்றொழிலில் ஈடுபட்டோர்
 உடல்கூட அவர்தம் உறவுகளைச் சேர்வதில்லை.
 இந்த நிலை இன்னும்தான் இங்கே தொடர்வதுமேன்?
 வயற்காட்டில் வேலை செய்து வீட்டிற்குத் திரும்புகையில்
 அயற்காட்டில் வைத்து அடித்து உதைப்பதுமேன் ?
 தெருக்களிலே திரிகின்ற சாமான்ய இளைஞரினை
 உருக்குலைய வைக்கும் செருக்கு தொடர்வதுமேன் ?
 உற்றதன் நண்பியுடன் ஊருக்குச் சென்றவளை
 பற்றைக்குள் சடலமாய் பார்க்கும் நிலைமையேன்?"
 இப்படித்தான் வினாக்கணையை இளங்குயில்மேல் எய்திடவும்
 இதுவரைக்கும் அமைதியினைக் காத்த குயில் இயம்பியது ;
 இவையெல்லாம் இல்லாமல் இயல்புநிலை வருவதற்கு
 அமைதிவரவேணும். ஆயுதங்கள் ஓயவேணும். மாந்தர்
 தமக்குள்ளே சண்டையிடும் தீச்செயல்கள் தீரவேணும்.
 இவ்வாறு அப்பறவை எனக்கிதனைக் கூறுகையில்
 அவ்வாறு வருவதற்கு அடியேன் நான் என்ன செய்ய?
 இப்போதே கூறு இயலுமெனில் நான் செய்வனே.
 என்றே அவசரமாய் நான் கூறக் கேட்ட குயில்
 ஆஹா ஹா என்று அடி நாரி எலும்பொடிய
 வாகாய்ச் சிரித்துவிட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டியது.
 "ஆடவனே உனக்குள் ஆசை தெரிகிறது.
 அமைதியில் நீ கொண்டுள்ள ஆதங்கம் புரிகிறது.
 ஆனாலும் நீ மட்டும் ஆசைப்பட்டென் செய்வாய்?
 போர் செய்வோர் மனங்களிலே மாற்றங்கள் வரவேணும்.
 யார் செத்தால் எமக்கென்ன எனும் எண்ணை ஒழிய வேணும்.
 எல்லோரும் மனிதர்கள் என்றென்னி பொதுசனத்தின்

தொல்லைகளைப் புரிந்துகொள்ளும் நல்லெண்ணம்
வரவேணும்"

என்று குயில் சூறுகையில் இடையே நான் குறுக்கிட்டு
நன்று குயிலே நல்லபடி நீசொன்னாய்
மேற்சொன்ன மாற்றங்கள் மாத்திரமே வந்திட்டால்
நாற்றிசையும் கேட்கின்ற வெடியொலிகள் நின்றிடுமோ?
காற்றினிலே கலக்கின்ற கந்தகத்தூள் கரந்துபிறர்
போற்றுகின்ற நாடாக இத்தீவு மாறிடுமோ ?
என்றுதான் கேட்டு பதிலுக்குக் காத்திருக்க,
அன்றுமுதல் இன்றுவரை மனிதரோடு ஒட்டியதாய்
கூடவே பிறந்து அவர் செயலில் புகுந்து அதை
ஏடா கூடமாய் பண்ணுகின்ற அவசரத்தை
நீயும் பெற்றுள்ளாய். குறுக்கீட்டால் புரிந்துகொண்டேன்.

என்று

காயும் கனிகளுமாய் குலுங்குகின்ற மாங்கிளையில்
இருந்தபடி அப்பறவை எனைப் பார்த்துக் கூறியதும்
'பொறுத்திடுக குயிலே ! குறுக்கீட்டைப் பொறுத்துக்கொள்'
அமைதியிலே நான்கொண்ட ஆசையினால் குறுக்கிட்டேன்
பொறுத்திடுக குயிலே ! என மீண்டும் வேண்டிய பின்
மாற்றங்கள் மனங்களிலே மாத்திரமே வந்திட்டால்
ஏற்றங்கள் இத்தீவில் விளைந்திடுமோ எனக் கேட்டேன்
அதற்கு அது

மனங்களிலே மாற்றங்கள் வரவேணும் ; இங்குள்ள
இனங்களுக்குள் புரிந்துணர்வு வரவேணும் ; போர்புரியும்
இரு தரப்பும் யுத்தத்தை நிறுத்தவேணும் ; நிறுத்திய பின்
ஒரு தரப்பும் மறுதரப்பில் நம்பிக்கை வைக்கவேணும்
நம்பிக்கை வைத்ததன் பின் பிரச்சினையை இரு தரப்பும்
எம்பிக் குதிக்காமல் இருந்தமர்ந்து பேசவேணும்
பேச்சின் இறுதியிலே

எல்லோரும் ஏற்கின்ற தீர்வொன்றை எட்டவேணும்
தொல்லைகள் இனியில்லை எனமுடிவு கட்டவேணும்
இல்லையெனில்
போர் தொடரும் ! பின் ஓயும் ! சிறுபொழுது அமைதிவரும்

ஈர்ஜுந்து நாளில் பேச்சவரும் ! பின்முறியும்
போர் மேகம் சூழும் பின்னொருகால் அமைதிவரும்
கார் சில்லைப் போல காலம்போய் போர்மூனும்
அதனாலே

உயிரழியும் உறவழியும் உடமைகளும் அழியும்
பயிரழியும் வயலழியும் தொழில்துறைகள் அழியும்
சொத்தழியும் சுகமழியும் ஊர்முழுவதும் அழியும்
இத்தரையில் இந்நாடு இழிநிலைக்குள் போகும்
என்று
மோனத் தவமுனிவன் போல உரைத்துவிட்டு
வானத்தே சென்று பறந்து மறைந்தது.

யாத்தவர் - திரு. வ. வடிவழகையன்

யോ. സത്രാൻ

തിരുക്കോணമലെ മാവട്ടത്തില് കട്ടൈപ്പരിശാൺ, മുതൂരെ വചിപ്പിടമാക്ക കൊണ്ടു, പട്ടാണാപ്പുരമ് അരസിനർ തമിൽ കലവൻ പാടശാലയില് ആചിരിയരാക്കക കടമെ പുരിയുമ് യോ. സത്രാൻ എൻപവർ 2006 ആമും ആണ്ടു അരച ഊழിയർക്കാൾ ആക്കത്തിന്കണക്കു ഇടയിലാണ പോട്ടിത് തൊടരില് “അന്ത നാൾ ഇനി വരുമാ” എന്റെ തലൈപ്പില് കവിതെ എഴുതി മുൻറ്റാമും ഇടത്തെപ് പെற്റുണ്ടാർ.

அந்த நாள் இனி வருமா ?

அச்சமின்றி

ஆசையாய் அன்போடு வாழ்ந்தநாள்
அமைதியாய் எங்கெங்கும் திரிந்தநாள்
என்றுவரும் எம்மை இனிமைப்படுத்தும் ?

தந்தை தாயுடன்,
தனயன் மகஞுடன்,
சுதந்திரமாகப் பேசிப்பழகி
சுவைத்திட்ட நாட்கள்
எப்போ வருமோ?

பள்ளி செல்லும் பருவமதில்
பாசத்துடன் விடைபெற்று
ஊர்வீதியில் ஓடி ஓடி
உற்சாகத்துடன் பள்ளிசென்ற
அந்த நாள் இனிவருமா ?

பாட்டன் பூட்டி ஒற்றுமையாய்ப்
பாசாங்குக் கதைகள் சொல்ல,
வேடிக்கை விளையாட்டாய்
விருப்புடனே கேட்டிருந்தோம்.
விடுகதைகள், உபகதைகள்
புத்திமதிகள், பொது அறிவு
அப்பப்பா எத்தனை எத்தனை
அந்த நாள் இனி வருமா ?

கூடியிருந்து குறும்புகள் செய்து வந்தோம்.
பாடி னோம், ஆடி னோம்
பட்டாசும் கொஞ்சத்தினோம்,
வேடிக்கையில் விறுவிறுத்தோம்.
உத்வேகத்தில் பொங்கினோம்.
அந்த நாள் இனி வருமா ?

கிட்டிப்புள்ளும், கிரித்தட்டும்
 கிராமத்து விளையாட்டாம்
 தொட்டுப் பிடித்தல்
 எட்டுக் கோடு
 தொடராகப் பல விளையாட்டு
 இன்று, கிட்டவும் காணவில்லை
 அதனை எட்டவும் முடியவில்லை
 ஏனோ உடல் மறுக்கிறது.
 அந்த நாள் இனி வருமா ?

பள்ளியில் பாடங்கள்
 படிப்பிக்க வாத்தியார்
 பின்னால் இருந்து
 பெரு விளையாட்டு
 குத்துதல், குறும்பு
 கட்டுதல், கழற்றுதல்
 அப்பப்பா எத்தனை குறும்புகள்
 இவை எப்போது இனி வரும் ?

பள்ளி விளையாட்டில்
 பம்பரமாய் சுற்றிடுவோம்.
 இல்ல விளையாட்டில்
 இன்புடனே முன் நிற்போம்.
 வெள்ளி சனி வேறெந்த
 நாள் வரினும்
 துள்ளி நின்றிடுவோம்
 மைதானத்தில்
 துவைத்து விளையாட்டுவோம்.
 வெற்றிபெற்றால் ஒரு மகிழ்ச்சி
 வெற்றிபெற்றோர்க்கு
 இருமகிழ்ச்சி
 சுற்றி நின்று
 சுந்தரப் பாட்டுச் சொல்லி

வேடிக்கைகாட்டும்
அந்தப் பருவம்
இனி எப்போது எமக்கு ?

வீட்டில் பொய் சொல்லிவேளைக்கு
நான் எழுந்து, ஊர்
வேலி மரங்கள் எல்லாம்
உட்கார்ந்து காத்து இருந்து,
வீதியால் செல்வோர்க்கு
விட்டு வைத்த குறும்புகள்
கல்ளறிந்து, குழை முறித்து,
பொறிக் கிடங்கு வைத்து
வேடிக்கை பார்க்கும்
குறும்பான எம்மனங்கள்
அன்று போன்று இன்னொருநாள்
என்று ? எமக்கு ? எங்கே ?

ஊர்க்கோயில் என்று சொன்னால்
உறவினரோடு நண்பர்கள்
உற்சாகம் கொண்டு,
பாதி இரவில் வீடுசென்று
வரச் சொன்னால்,
வீதியில் கிடந்து
விம்மி விம்மி அழும் காட்சி
கோபத்தால் அம்மா ஏசு,
குறும்பாகச் சிரிக்க வைத்து
வேடிக்கை காட்டும் அந்த நாள்
இனி எந்த நாள்?

கல்வி கற்கையில் நண்பர்கள்,
கருத்தான் ஆசான்கள்,
கற்றலை வழிநடத்தும்
காவியத்தின் உருவங்கள்,

நிழலாகும் நெருசங்கள்
நிம்மதியைத் தந்த அந்த நாட்கள்
இனி எமக்கு எந்த நாட்கள் ?

உறவினரோடு கூடி,
உட்கார்ந்து கூழ்குடித்து,
மகிழ்வாக வாழ்ந்த
மகிழ்ச்சியான நாட்கள்
இனிவருவது எப்போது ?
போரின் அவதியால்
பொடிப் பொடியான
எம் இடங்கள்
எப்போது உயிர் பெறும் ?
எப்போது எமக்கு விடிவுவரும் ?

ஏக்கத்துடன் காத்துக் காத்து
ஏமாந்து நிற்கும் எங்களுக்கு
அந்த நாள் இனி எந்த நாள் ?

சமாதானம் வந்ததென்று
தம்பட்டம் அடிக்கும் எமக்கு
நிம்மதியாய் நித்திரை செய்ய
நிரந்தர வீடில்லை,
குளிர்மை, குதூகலம்
கொண்டாட்டம் என்றெல்லாம்
குலாவித் திரிவதற்கு
நிம்மதியான நாட்கள்
நிரந்தரமாய் வந்திடுமா ?
ஏங்குகிறோம் நாமெல்லாம்
அந்த நாள் இனி வருமா ? !

யாத்தவர் : திரு. யோ. சுதர்சனன்

யுத்த வாரிசு

முற்றத்து "மா" நிழவில் மாபிள் அடித்தும்
 "கெற்றப்போல்" குறி சுட்டு கிளி பிடித்தும்
 சுற்றங்கள் புடைசூழ சுற்றித் திரிந்த நான்
 வற்றல் மரமாகி கெட்டுக்கள் கிளிந்தின்று
 ஒற்றைப் பணையாக ஒப்புக்கு வாழ்கின்றேன்.

துள்ளித் திரிந்து பள்ளிச் சிறுவனாய்
 அள்ளி அணைத்திட்ட புத்தக மூட்டையை
 தள்ளி உதைத்து குறுக்கிட்ட காலன்
 கிள்ளி எடுத்திட்ட அப்பனின் சிதைக்கு
 கொள்ளி வைத்து குடும்பத்தைச் சுமக்கின்றேன்.

மண்ணை நேசித்து மகனை வளர்த்து
 தன்னைத் திரியாக்கி தரணிக்கு ஒளியுட்டி
 என்னை அழகாக்கிய அன்னை குழிக்குள் தூங்க அவள்
 மண்ணை அழகாக்க மானம் விலைபேசி
 கண்ணை மூடி கதியற்றுக் கிடக்கின்றேன்.

பூப் பெய்த முன்னாலே காப்பியமாய்ப் போன
 "பாப்பா" என் உறவுடன் பலபேர் முன்னாடி
 கூப்பிய கையோடும் குனிந்த தலையோடும்
 சாப்பாட்டுத் தட்டுடன் கூப்பாடு தினம் போட்டு
 ஆப்பிட்ட குரங்காய் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்றேன்.

ஓலைக் குடிசையில் மேலை வருடிச் செல்லும்
 கீழைக் காற்றிலே சீலை விரித்து
 காலை நீட்டி கண்ணயர்ந்த பாவத்திற்கு
 சாலை ஓரத்து ஊழை நாய்களுடன்
 காலை வரும்வரை கேவிப்படுகின்றேன்.

சட்டங்கள் பல போட்டு கிட்டிப்புள் விளையாடி
 கொட்டங் காய் உடைத்து கட்டைவிரல் நசியுண்டு
 மட்டை வேலியை வெட்டி வெளியாக்கி
 கொட்டமடித்த குறும்புக்கு சாபமாய்
 கட்டாந் தரையில் தட்டோடு தவிக்கின்றேன்.

சாண் பிள்ளை என்றாலும் ஆண்பிள்ளை என்கின்ற
 மாண்போடு வாழ்ந்து வான்புகழ் கொண்ட நான்
 ஊண் இன்றித் தீனின்றி ஒழுங்கான உடையின்றி
 காண்போரின் பார்வையில் கதியற்ற ஜென்மமாய்
 மண்ணுக்கும் பாரமாய் கண்ணீரில் கரைகின்றேன்.

ஆட்டுக் கறியுடன் நாட்டரிசிச் சோற்றை
 பாட்டி கதையோடு பக்குவமாய் ஊட்ட
 கூட்டுக் கழியுடன் கூத்துப் பாடலை
 பாட்டன் பாடிட கூட்டுக் குடும்பமாய்
 கேட்டுச் சுவைத்த நான் காட்டில் பினை நோட்டில்
 கிடக்கிறேன்.

இத்தனை அவலமும் மொத்தமாய் வருத்த
 செத்தவன் போல சிதையாகி வாழ்ந்து
 சத்திய வாழ்வுக்காய் இத்தரையில் நான் செய்த
 அத்தனை நேர்ச்சைகளும் அர்த்தமற்றுப் போனாலும்
 சத்தியமாய் நம்புகின்றேன் "கத்தி" கட்டும் ஓய்வுவரும்.

பாதைத் துறப்பும் பல சரக்கு வருகையும்
 பாழ்ப்பட்ட நோட்டின் பாசாங்குப் புனரமைப்பும்
 "ஏசி" பஸ்ஸின் இதமான குளிரில்
 "ஓசி" யில் வந்து போகும் உள்ளூர் அமைச்சுக்களும்
 அமைதியின் வெளிப்பாடா? அவலத்தின் அறிகுறியா?

யாத்தவர் : திரு. கீதபொன்கலன் கியோமார்

ஆசிரியர்,

யா / புனித அந்தோனியார் கல்லூரி,
 ஊர்காவற்துறை.

அல்லைப்பிட்டியாளோடு அராவிவரை என்வாழ்க்கை

கற்பகத்தாள் என்னம்மா - உன்
 கருவினில் உருவாகிப் - பின்
 கரிய பழமாகித்
 "தொப்" பென்று விழுந்த - என்னை
 விதைத்தார் தெருவோரம்.

வாட்டும் வெயிலும்
 வைரம் சேர் பாறையிலும்
 சேறும், சதுப்பும், சவரும் சேர்ந்தாலும்
 ஊடறுத்து மன்னை உயர்ந்தேன்
 உறுதியுடன் உயிரானேன் வடலியாய்.

அல்லைப்பிட்டியாளோடு அராவிவரை
 அருகிலிருந்து தெருவோரம் அழகொளித்தேன்
 (பண்ணையால் வருவோர்) பண்ணையார் வரவிற்காய்ப்
 பார்த்திருப்பேன்
 வேலண்ணைக்கு (வேலணை) வினயமாய் விடைகொடுப்பேன்.
 (ஊர்காவற்றுறை) ஊர்காவலரையும் உசாராய்
 அனுப்பிவைப்பேன்.

அந்தோ ! ஒரு நாள் வந்ததே எனக்கு
 பொல்லாத கெடுகாலம்
 கள்வனைப் பிடிப்பதுபோல்
 வாழும், தடியும் பாரை அலவாங்கும்
 போதாக் குறைக்குப் புல்டொசர்ப் புரட்டியும்,

என்பிழை செய்தேன் யான்
யாரொடு நோவேன் நான்
குருத்தெறிந்து குறுங்கருக்கோடு
குழந்தையாய் இருந்த என்னை
சின்னா பின்னமாகச் சிதைத்தனரே - ஐயகோ !

குருத்தறுத்து, குடல் பிடுங்கி
கொன்றனரே என்னை
அத்தோடு விடவில்லை
வேருக்கும் தீழுட்டி
விலாசமே இல்லாமல்ப்போனேன்.

கற்பகத்தாள் கதறுவது
காதில் கேட்கிறது - என்
பெரியதாய் இயற்கை அன்னை
மெளனமாய் அழுகிறதும்
மனதை உருக்கிறது.

என் சாவுக்காய் சிலபேர்கள்
விசாரணைக் குழு அமைத்து
விளக்கம் கேட்டபோது - எல்லாம்
விளூக்கிறைத்த நீராய்
வீணாகிப் போனதுவே.

பண்ணையாரும், வேலண்ணையாரும்
தம்பிள்ளையைக் கொடுத்தாற்போல் சோகத்தில்
வயிறு பற்றி ஏரிய
பதைபதைத் தென்னைத் தேடுவதை - யான்
பரலோகம் நின்று பார்க்கிறேன்.

நண்பா ! எனக்கானது, உனக்காக
இன்னும் பல காலமில்லை
இப்போது உன் இருப்பை
உண்மையென்று உறுதிசெய் - ஏனென்றால்
நாளை நீ இல்லாமற் போவது இங்கே சுகஜம்.

யாத்தவர் : திருமதி கிறிஸ்ரோ பீலிக்ஸ் சுறேஜினி நவராஜா
ஆசிரியர்,
யா/புனித அந்தோனியார் கல்லூரி,
ஊர்காவற்துறை.

மனங்களை மாற்றிடுவோம்

எல்லோரும் வாழ்கின்ற எம் இலங்கை நாடதனில்
சொல்லற்கரிய வளம் கொழிக்கின்ற நமது மண்ணில்
நல்லோராய் நாமெல்லோரும் நலமுடன் வாழ்ந்திடவே
கல்லான மனங்கள் மாற்றி களிப்புடனே வாழ்ந்திடுவோம்.

ஏழை பணக்காரன் என்றும் எளியவர் வலியோர் என்றும்
எத்தனை பிரிவுகாட்டி இவ்வுலகில் வாழுகின்றோம்
ஏன் இந்த வேற்றுமைகள்? மாறாதோ இந்த எண்ணம்
மனங்களை மாற்றிடுவோம் மகிழ்வுடனே

வாழ்ந்திடுவோம்.

உயர்ந்தோன் தாழ்ந்தோன் என்று ஓரங்கட்டி
வாழுகின்றோம்
சாதிவெறி கொண்டு இன்றும் தலைகீழாய்
நடக்கின்றோம்
போதும் என்றமனம் இன்றி பொதுப்பொருளில்
கைவைக்கின்றோம்
சிந்தனையை மாற்றிடுவோம் சிறப்புடனே
வாழ்ந்திடுவோம்.

இனவாத மொழிபேதங்கள் எத்தனை
உண்டாக்குகின்றோம்
இறைவனும் மௌனியானார் என்று எண்ணி பல கருமம்
இருந்திருந்து செய்கின்றோம் இதை
எண்ணிப்பாரக்கின்றோமா?
மனங்களை உடைத்திடுவோம் புது வாழ்வு
பெற்றிடுவோம்.

மண்ணிலே பிறந்ததாலே மண்ணாசை வந்து போச்சு
பெண்களைக் கண்டதாலே பெண்ணாசை கொண்டு

போச்சு

பொன் அணியை கண்டதாலே பொன்னாசை வந்து

போச்சு

இறைவன் ஆசை நிறைவேற மனங்களை

மாற்றிடுவோம்.

உயர்குடி தாழ்குடி என ஊரிலே பிளவுண்டாக்கி
ஒவ்வொரு உள்ளத்தையும் ஆறாத புண் ஆக்குகின்றோம்
பிரிந்து நாம் வாழ்வதிலே என்ன தான் பெருமை

கண்டோம் ?

பேதை யான் கூறுகின்றேன் உள்ளத்தை மாற்றிடுவோம்.

மனிதரை மனிதராக மதிக்காத நிலையினாலே
மாற்றான் உயிர்கள் தன்னை நொடிப்பொழுதில்

பறிக்கின்றார்கள்

ஏனிந்த கொடுமை என்று எவருமே கேட்கமாட்டார்
சிந்திப்போம் செயல்படுவோம் மனங்களை

மாற்றிடுவோம்.

கோபம் பாவத்தின் தாயென கூறுவர் அறிஞர் பெரியோர்
குரோத்தை வளர்த்து இன்று கொடுமைகள்

புரிகின்றார்கள்

நாயிலும் கேடென்றெண்ணி மனித நரபலி

எடுக்கின்றார்கள்

கேட்க செவியுள்ளவன் கேட்டு மனங்களை மாற்றிடுங்கள்.

உயர்வான சிந்தனைகள் உள்ளங்களில் மலர வேண்டும்
ஆண்டிமை, பெண்ணடிமை அறவே ஒழிய வேண்டும்
அயலவரை மதித்து வாழ்ந்து ஆண்டவரின் ஆசி பெற
மனங்களைக் கரைத்து நாமும் மகிழ்வோடு

வாழ்ந்திடுவோம்.

கோபதாபம் காட்டி இந்த பூமியில் கண்டதென்ன?
தண்டனை கொடுத்ததாலே இந்த தரிணீயில்
கிடைத்தென்ன?
கண்டதெல்லாம் கண்ணீரும், இரத்தமும், சோகமும்
தான்
யாராய் இருந்தாலென்ன? மனங்களை மாற்றிடுவோம்.

யாத்தவர் : திரு. செ. மாசிலாமணி

கால்நடை அபிவிருத்தி போதனாசிரியர்,
கால்நடை வைத்திய பணிமனை,
மன்னார்.

விழிகளில் விளக்கேற்றி

நெற்றியில் பொட்டு

ஒற்றைக் காதில் வளையம்
முதுகுவரை விழும் தலைமயிர்
ஆங்காங்கே வெட்டிவிடப்பட்ட

டெனிம் டவுசர்

மார்பு தெரியும் (தெரியவிடப்பட்ட)

இளம் பெண்ணின் உருவம் பொறித்த

கையில்லா பனியன்

வலக்கையில் இரும்புக் காப்பு

இடக்கையில் ரப்பர் வளையம்

கழுத்தில் வெள்ளி தங்க மாலை

வாயில் சிகரெட்

காலில் சப்பாத்து

உன்நடை எப்போதும் ஆட்டம்தான்

உன்பேச்சு எப்போதும் சங்கீதம் தான்

தலை நகர வாழ்க்கை

உன்னை ரொம்பவும் தான்

மாற்றிவிட்டது

இளைஞனே-

கொஞ்சம் திரும்பிப்பார்

கூணல் விழுந்த உன்தாய்

இன்னமும் நிமிர முடியவில்லை

காரணம் உனக்குத் தெரியும்

உன் கிராமத்து சின்ன முதலாளி வீட்டில்

அவள் இன்னமும் வேலைக்காரிதான்

கிழிந்த அவள் ஆடையை
தைப்பதற்கு முடியாத சோகம்
அவளின் பின்னே வலயவரும்
வயதுக்கு வராதா உன் தங்கைகள்
ஜன்னல் கம்பிகளே தஞ்சமென
திருமண வயதில் உன் அக்கா.

அன்னன் படித்து
வேலை செய்து
தம்மைக் காப்பாற்றுவான்
என்ற நம்பிக்கையில்
தம் படிப்பையும் தியாகம் செய்து
அரைவயிற்றுக் கஞ்சியோடு
கல்லுடைக்கப்போகும்
உன் தம்பிகள் இருவர்
தள்ளாத வயதிலும்
மாட்டு வண்டில் ஓட்டும்
உன் நோயாளித் தகப்பன்
இளைஞனே.... !
இவர்கள் எங்கோ ஒரு கிராமத்தில்
தொலை தூரத்தில் தானே !
நீ ஆடு டிஸ்கோ ! நீ பாடு பொப் !
சொந்தங்களை மறந்தவனே
சோகங்களை துறந்தவனே !
நகரவீதியில் நாடக வாழ்க்கை

இளைஞரே !

உன் குடும்பம் -

உன் தேசம் -

இரண்டும் உன் கண்கள்

உன் கண்களை நீயே

குருடாக்கப் போகிறாயா.....

இல்லை

ஓளியேற்றப் போகிறாயா

நன்பனே !

நாளைய பொழுது மட்டுமல்ல

இன்றைய பொழுதும் உன் கையில் !

யாத்தவர் : திரு. வில்பிரட் மைக்கல் கொலின்

மனதவள அபிவிருத்தி உதவியாளர்,

பிரதேச செயலகம்,

மண்முனை வடக்கு,

மட்டக்களப்பு.

வேற்றுமை சமாதானமாகிறது

தன்மானத்துடன் நாங்கள்

தரணியில் சமத்துவம் பேணவந்து

தாங்கிடாத துயரங்கள் பல சுமந்து

தாங்கிக் கொண்டோம் இன்று பல சுமைகள் கொண்டு

பண்பான இனத்தவர்களாம் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் என்று

பாரினிலே நாங்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்வோம் என்று

சொந்தமான மன்னில் நாங்கள்

சுதந்திர உணர்வு கொண்டு எழுகின்றோம் இன்று

சொர்க்க லோகம் எமது மன்னென்று

சோகங்கள் பல கொண்டு நாங்கள்

சுமக்கின்றோம் பல வேதனைகள் கொண்டு

சுகந்த காற்று வீசும் என்று நினைக்கின்றோம் இன்று

குருதிப் புனல் பாயவும் வேண்டாம்

குண்டு சத்தங்கள் கேட்கவும் வேண்டாம்

பள்ளி சென்று பிள்ளைகள் பலரும்

பன்புடனே வளரவும் வேண்டும்

அன்புடனே ஒன்று கூடி

அனைத்து இன மக்களது விழாக்களையும்

ஒற்றுமையுடன் கொண்டாடி நாங்கள்

ஒன்று சேர்ந்து வாழ்ந்திடுவோம் இன்று

சமாதானம் நிலைக்க வேண்டும்
 சந்ததிகள் பெருக வேண்டும்
 சிந்தனைகள் பல கொண்டு நாங்கள்
 சிறப்புடனே வாழ வேண்டும்

வேற்றுமை சென்று அகல வேண்டும்
 வெற்றிகள் பல பெற்று சிறந்திட வேண்டும்
 வறுமையை வென்று வாழவேண்டும்
 வரலாறு ஒன்று படைத்திட வேண்டும்

சிங்களவரோடு சிறப்புடனே
 சீர்கொள் தமிழினமும்
 கைகோர்த்து நின்று இங்கு
 காரியங்கள் பல பெற்றிட வேண்டும்

நமது இலங்கை என்ற உணர்வு கொண்டு நாங்கள்
 நாலின மக்களும் நன்மைகள் பல பெற்ற இங்கு
 நற் தமிழர் ஓசை
 நாற்றிசையும் பரப்பவேண்டும்

செந்தமிழ் பைந்தமிழ் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்த
 தமிழினம்

செவ்வனவே சிங்களவரும் வேற்றுமை மறந்து
 சிறப்புடனே கலந்து கொண்டு இவர்கள்
 சமாதானத்துடனே வாழ்வு மலர்ந்திட வேண்டும்.

யாத்தவர் : செல்வி க. பாலசுந்தரம்

ஆசிரியர் ,

யா / பெரியவிளான் றோமன் கத்தோலிக்க தமிழ்
 கலவன் பாடசாலை.

விடியலுக்காக

அற்ப சொற்ப வாழ்க்கையிலே
 அர்த்தமற்ற அகழ்வுக்காய்
 அவனியை அவதரிக்க
 மெல்ல மெல்லப் பொருதிக்கொண்டு
 கொடுமைகளைக் கோரமாக்கி
 வாழ்க்கையிலே புரட்டிக்கொண்டு
 நிம்மதியற்று வாழ்வது ஏன்?
 நிலைகுழம்பிப் போனதும் ஏன் ?

இனம் என்ற ஓட்டைக்குள்ளே
 இனவாதம் குடைந்துசென்று
 வெடிமருந்தால் குறித்துப்பார்க்க
 சோலைவனக் குயில்கள்போல
 கூடிவாழ்ந்த கூட்டத்தாரை
 கூறுபோட்டுப் பிரித்தெடுத்து
 கொலைகள் செய்யும் காலமிது.

யாருக்கு எது சொந்தம் ?
 ஏன் நமக்குள் போட்டி இங்கே ?
 எதற்காக சண்டை இங்கே ?
 என்னதான் நடக்கிறது ?
 எதற்காக அழிகிறது ?
 ஏனின்னும் நாமழுமை ?
 எதற்கு இந்த நிலை வரணும் ?

காடு கரை மலைகளிலே
 வனஜ்வி மிருகம் போல
 உறவிழந்து உயிரிழந்து
 ஊனுறக்கம் என இழந்து
 வாழ்வு தாழ்வு மறக்கடிக்க
 விரக்தி மயம் குடைசூழ
 ஆயுதமேந்திக் கொண்ட பயங்கர வாதி பலர்.

நாடு காக்கும் நற்பணியில்
 தேச பக்தி நேசர் என்று
 ஆயுளையே கையிலேந்தி
 தேடல் வேட்டை நடத்திவிட்டு
 விடிய விடியக் கணவிழித்து
 நிம்மதியாய்த் தூக்கம்கொள்ள
 காலமொன்றைக் காத்திருக்கும்
 அரசதுறை காவல்துறை

தாய்க்கு மகனில்லை
 மகனுக்குத் தந்தையில்லை
 தங்கைக்கு அண்ணனில்லை
 அண்ணனுக்குத் தம்பியில்லை
 பாசத்தின் கோலத்தினால்
 எல்லோரும் அழுகையடா
 வீடெல்லாம் விதவையடா
 சாலையெல்லாம் அனாதையடா

மன்னு மனை தரையிழந்து
 சொத்து சுகம் பல இழந்து
 சொந்த பந்த உறவிழந்து
 வசிப்பிடமோ கட்டவிழ்ந்து
 அனாதை ஆச்சிரமம்
 அகதி முகாம் என்று
 அல்லவுறும் அகதிகளோ
 அதிகம் அதிகமடா

சமாதானம் வந்துனின்று
நிம்மதியைத் தருவதெப்போ
பேச்சவார்த்தை விடிவுதந்து
ரெத்தவேட்டை தொலைவதெப்போ
அந்தநாளின் அன்யோன்யம்
எங்கு வந்து என்று சேரும்
விடியலுக்காய்க் காத்திருப்போம்.

யாத்தவர் : திரு. யு. எல். யாசீன்வாவா

கிராம அலுவலகர்,
பிரதேச செயலகம், இறக்காமம்.

குருதிவெள்ளத்தில் குடாநாடு

வெட்டொன்று துண்டிரன்டு வீழ்ட்டும்
 தலையொன்று, சொல்லொன்று
 கேட்காவிட்டால் அங்கங்கே கத்திக்குத்து
 நீதிபேசும் பேனாமுனைகளையும்
 குண்டுதுளைத்து குருதி சிதறியது.

ஆண்மையிங்கு வெளிப்படுவது
 அடாவடித்தனங்களில்தான்
 செய் அல்லது செத்துமடி
 கொள்கைகள் கொள்ளோக
 செய்வோர்கள் சாகடிக்கப்படுகிறார்கள்

பெண்மைபேசும் குரல்களெல்லாம்
 வெற்றுக் காகிதத் துண்டுகளாக
 தீயில் கருகிப்போகின ஆண்களின்
 காதலிங்கு வெளிப்படுத்தப்படுவது
 பெண்களை ஏமாற்றும் தொகைகளில் தான்

குண்டுகள் துரத்த குமரிகள் குழற
 குழந்தைகள் அலற எல்லாம் துறந்து
 உயிர்காக்க ஓடினோம் அன்று
 மீண்டும் முடியாது மண்ணைவிட்டு ஓட
 வாழ்ந்தாலும் மடிந்தாலும் தமிழ் மண்ணுக்கே
 விதையாவோம்.

எமக்கு நிவாரணம் வேண்டாம்
 நிம்மதியாய் வாழவிடுங்கள்
 சோகங்களும் சந்தோஷங்களும்
 எம்மோடு போகட்டும், எங்களை
 நாங்களாக வாழவிடுங்கள் அகதிமுகாம் வேண்டாம்.

இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இலக்கு வைத்து தாக்கப்பட்ட
 மீண்டும் மீண்டும் மெளனம் காக்க - நாம்
 ஊமைக் குந்தைகளல்ல பேசும் ஓவியங்கள்
 நாம் இயங்க வைக்கப்படும் பொம்மைகளல்ல
 தனிநாட்டு ராஜாக்கள் ஒனிவீசும் மின்னல் கீற்றுக்கள்

பொங்கியெழுவோம் புதுயுகம் படைப்போம்
 நாங்கள் தமிழ் மாதாவின் கருவிலே திருக்கொண்ட
 தன்னிகரில்லா புதல்வர்கள் - எமக்கு
 போர்க்களங்கள் தான் பாலர் பாடசாலைகள்
 மரணம் தான் நாமாடும் விளையாட்டு.

மைந்தர்களைத் தொலைத்துவிட்டு
 குருதிவெள்ளத்தில் மிதக்கிறது குடாநாடு
 அதுகண்டு மண்ணில் புரண்டு அழு
 நாமென்ன கோழைகளா ? இன்று
 செல்வோம் போருக்கு நாளைகொட்டும் வெற்றிமுரசு.

யாத்தவர் : செல்வி நடராஜா கந்தலீலா

ஆசிரியர்,
 யா/புனித அந்தோனியார் கல்லூரி,
 ஊர்காவற்துறை.

"சிந்தை செய்து பார் மனிதா"

காலத்தின் நீட்சியாய்க் கரைகின்ற பொழுதுகள்
 ஞாலத்தில் திரும்பிடுமா எங்கள்
 கோலத்தை மாற்றியே போகின்ற பயணங்கள்
 முடிவிடம் சேர்ந்திடுமா தரிப்பிட ஞாபகப்
 படிகளில் நின்று திருப்பிப் பார்க்கிறேன்
 நடிப்பின்றி வாழ்ந்த அந்த நல்ல வாழ்வேன்
 பிடிப்பிழந்து போனதிங்கே.....

பேதமை மறந்தும் பெண்மையைப் போற்றியும்
 இயற்கையை நேசித்தும் இதயத்தில் பூசித்தும்
 மன்னிலே சமத்துவமாய் கண்ணெனக் கல்வியை
 எண்ணியே ஒழுக்கமாய் வாழ்ந்ததொருகாலம்
 வண்ணமது மாறி இன்று கண்டதே காட்சியாய்ப்
 போனதேனோ

இனங்களின் இணக்கமாய் வாழ்ந்த தேசம் இன்று
 தினம் ஒரு கொலைகளின் உறைவிடமானதேனோ
 மனமதில் மனிதத்தை மறந்ததினால் இங்கு
 தினம் தினம் வதைகளே வாழ்க்கையாச்சு.

எந்தையும் முந்தையும் ஏற்றமுற வாழ்ந்த வாழ்வு இன்று
 மந்தையாய் மாறி மலினப்பட்டுப் போனதேனோ
 சிந்தை செய்துபார் மனிதா நீ சிறப்பிழந்து போனதேனோ

கந்தை கூட கசக்கக் கட்டி வாழ்ந்தவன் நீ இன்று
சந்தையில் விற்கும் பொருளாக சரித்திரமிழந்து
போனாயே.....

இயற்கை தந்த பாடங்களை இன்னமும் நீ ஏன் படிக்கவில்லை
செயற்கைத் தனங்கள் கொண்டு நீ செய்யும் செய்கை ஏனோ
பிடிக்கவில்லை
இயக்கம் கொண்ட சக்தியாய் இதயமதில் மனிதம் ஏன்
துடிக்கவில்லை
மயக்கம் கொண்டு நிற்பவனே தெளிவாய் எழுவாய்

பண்த்தை கொண்டே வாழ்வெனும் தப்பில்
குணத்தை மறந்து போனவனே
கணத்தில் மாறும் வாழ்க்கைகதனில் நீ
பிணைத்தின் கோலம் கொள்கையிலே உன்
கடைசிகாலச் சொத்தெதுவோ.....

மண்ணில் நல்ல பண்பாட்டை
மனிதா நீயும் ஏன் மறந்தாய்
எண்ணமதிலே ஏற்றமுடன் என்றும்
பெண்ணைப் போற்ற ஏன் மறந்தாய்
கண்ணைப் போன்ற கல்வியை நீ
காசு கொடுத்து ஏன் கெடுத்தாய்
வண்ணம் மாறிப் போனாலும் உன்
வாழ்வில் வசந்தம் தொலைந்ததுமேன்.

வாழ்வெனும் நெடும் பயணமதில் இனிமேலாவது
 தாழ்விலாதுன் வழிகளைத் திருத்திக்கொள்
 ஊழ் என்று சொல்லி பாழ்ப்பட்டுப் போகாமல்
 வன்பாலையாய் மாறிடும் உன் வாழ்வதனை
 அன்பால் என்றும் செப்பனிடு

விஞ்ஞானமதன் வீரியத்தை உன்
 அஞ்ஞான அழிவுக்காய் ஆக்காதே
 வந்ததிற்கும் போவதற்கும் இடையேதான்
 இந்த வாழ்க்கை இதற்குள் ஏன் இந்தச் சீழ்க்கை
 சந்ததியாய் வாழ எமக்கு இருப்பதோ ஒரு பூமிதான்
 சிந்தையிழந்துன் அறியாமையில் அதை அழித்திடாதே
 சிந்தை செய்துபார் மனிதா நீ சிறப்பிழந்து போனதேனோ.....

யாத்தவர் : திரு. வேலும் மயிலும் நந்தகுமார்

ஆசிரியர் ,
 மு/வித்தியானந்தா கல்லூரி ,
 முள்ளியவளை .

தூங்கா(கு) விழிகள்

காற்றுடன் கலந்து என்
உருவம் தேடும்
அன்பான உறவுகளுக்கு
அனுப்புகிறேன் செய்தியொன்று

கண்ணிருந்தும் குருடானேன்
காதிருந்தும் செவிடானேன்
புதைத்த இடமோ
புல்முளைத்து சிரிக்கிறது என்
எலும்புக் கூட்டில்
ஆராய்ச்சி நடக்கிறது ஆனால்
ஊருக்குத் தெரியாது
உறங்கும் உருவமென்று

முற்றத்து நிலாவில்
சோற்றுக் குழையலுக்கு
பூவரசம் இலையுடன்
நாமுந்தி நீ முந்தி
நாட்டியமாட
பின்னால் கைகட்டி
காத்திருக்கும் தந்தைக்கும்
இங்கிருப்பது தெரியாது.

உனக்குத் தெரியாமல்
உன்னை சிற்பமாக்கி
இதயமெனும் கூட்டில்
விழியால் வேலியிட்டேன்
ஊமைக் காதலுடன்

உன்பெயர் எனதாக்கி
கொள்ளை கொள்ள உன்
முகவரி தேடுமுன்பே
முறிந்து போனது
என் கால்கள்

மனதில் பூத்தவனே ! உன்
மணநாளுக்கு
தூவுகிறேன் பாமாலையொன்று
தூங்கா விழிகளுடன்.

யாத்தவர் : திருமதி பவாநந்தினி புனிதவித்தகன்
அபிவிருத்தி உதவியாளர்,
பிரதேச செயலகம்,
பருத்தித்துறை.

நாளைய வசந்தத்திற்காக.....

முடிவு..... வருஷம்

நீண்ட சந்திப்புக்களும்

கவலையை மறந்திருந்த நாட்களும்

சில நாட்களின் முன்

காணாமல் போய்விட்டது....

இன்று என்னேரமும்

கண்காணிப்புக்களும்

ஏச்சக்களும் இவற்றின் மத்தியிலும்

உறவுகள் உருக்குலையவில்லை

தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படவில்லை

பயமில்லை.....

மீண்டும் கதிரவன் உதிப்பான்

கவலைகள் யாவும் கலையும்

புதியதொரு வசந்தம் படைக்கப்படும்.....

அந்த வசந்தத்திற்காக

இந்த கொடிய இருளையும் யுத்த

வேதனையையும் இன்னும்

சுவாசிக்க வேண்டியுள்ளது.....

அற்பத்தனமான ஆசைகளல்ல

அர்த்தமுள்ள ஆசைகள்

மரண பய நேரத்திலும்

ஓரு சில மகிழ்ச்சிகள்.....

வாழ்க்கை வலிமை படைத்தவர்க்கே

விரக்தியின் விளிம்பில் எம் எண்ணங்கள்

கற்பனைகள் நிம்மதியை தந்திட
மீண்டும் இன்று
காலச் சூரியன் கவலைகள் தந்தபடி
மீண்டும் உதிக்கிறான்
யுத்த அரக்கன் மேற்கு வானில்
இன்னும் மறையவில்லை
ஓ.....
எமது வாழ்வில்
நாம் நடக்கவேண்டிய இடங்கள்
நாம் சந்திக்க வேண்டிய சவால்கள்
நாம் கொடுக்கவேண்டிய விலைகள்
நாம் பிரிய வேண்டிய உறவுகள்
நாம் இழக்க வேண்டிய செல்வங்கள்
கொஞ்சமல்ல இன்று
வாழ்வே புயலாச்சு
கனவே உறவாச்சு
காலம் எமை கலங்க வைத்தாயிற்று
இவ் வாழ்வில்
சந்திப்புக்கள் தற்செயலானவை
உறவுகள் நிதர்சனமானவை
பிரிவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை என
இலக்கியங்கள் செப்பலாம் ஆனால்
நிஜ வாழ்வில் கண்ணீரே மிச்சமாயிச்சு.....

என் நினைவுகளுக்கும், இதயத்திற்கும்
 நடந்த போராட்டத்தில்
 பாதிக்கப்பட்டது விழிகள்
 நயன மொழி பேசும் இமைகளே
 உங்கள் இடைவெளிக்குள்
 சிக்கித் தவிக்கிறது என் விழிகள்

வெள்ளூர் மா

யாத்தவர் : திரு. சின்னத்தம்பி பத்மராசா

ஆசிரியர்,
 யா/புனித அந்தோனியார் கல்லூரி,
 ஊர்காவற்துறை.

ஸ்ரீக ஞ ஸ்ரீவ
 ராமாயண ஸி ஸ்ரீ
 பக்தவதி ஹஸ்தை ஸ்ரீவ
 ராமாயண ஸப ஸ்ரீவ

அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
போட்டித் தொடர் - 2006

பாடலாக்கம்

- 1 ஆம் இடம் செல்வி இ. ரேணுகா
- 2 ஆம் இடம் திரு. யோ. சுதாசனன்
- 3 ஆம் இடம் திருமதி பா. கணேசதுரை

சிறந்த ஆக்கங்களுக்கான
பாராட்டைப் பெறுவோர் :

திருமதி. கு. கவிதா
திரு. வி. ஜெயபால்
திருமதி திலகவதி ஜேக்கப்
திருமதி பா. விஜயகாந்தன்
திருமதி நி. இரத்தினவடிவேல்
திரு. க. திருநாவுக்கரசு
திரு. எஸ். நாகராசா
திரு. நா. தர்மராஜா
திருமதி பா. தங்கராஜா
திரு. வெ. நந்தகுமார்

இரத்தினசிங்கம் ரேணுகா

வடமாகாணத்தின் யாழ் மாவட்டத்தில் வேலனை பிரதேச செயலகத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக கடமை புரியும் செல்வி. இரத்தினசிங்கம் ரேணுகா என்பவர் 2006 ஆம் ஆண் டு அரச ஊழியர் களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டித் தொடரில் “வேதனை சுமந்து” என்ற பாடலாக்கத்தில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

" வேதனை சுமந்து ... "

இராகம் :- சிவரஞ்சனி தாளம் : தில்ஸரஏகம்

சின்னச் சின்ன கைகளிலே
 செங்கல் ஓடு தூக்குவதா
 பிஞ்சப் பிஞ்சப் பாதங்களால்
 வேகும் மணவில் நடப்பதுவா

(சின்ன)

பாலும் சோறும் உண்ணும் வயதில்
 பசி வயிறுடனே வாடுவதா
 பள்ளி செல்லும் சின்னப்பாலர்
 பாரங்கள் சுமந்து உழைப்பதுவா
 வெயிலில் வெந்து வேதனை சுமந்து
 கண்ணீர் சிந்தி அழுவதுவா

(சின்ன)

பாலூட்டும் தாயே பாலகன் அவனை
 வேலைக்கு அனுப்ப நினைத்ததேனோ
 பார்போற்ற அவனை பள்ளிக்கு அனுப்பி
 பாடங்கள் புகட்ட மறந்ததேனோ
 தழுவி அணைக்கும் கைகள் கொண்டு
 தடியெடுத்தவரை அடிப்பதேனோ

(சின்ன)

யாத்தவர் - செல்வி ரேணுகா இரத்தினசிங்கம்

யോ. സുതാർചനൻ

തിരുക്കോணമലെ മാവട്ടത്തിലെ കട്ടൈപ്പഹിച്ചാൻ, മുതൂരെ വഴിപ്പിടമാക്കുന്ന കൊൺടു, പട്ടാണബപ്പുരമ് അരചിൻറെ തമിഞ്ചു കലവൻ പാടചാലൈയിലെ ആചിരിയരാക്കുക കടമെ പുരിയുമ്പു യോ. സുതാർചനൻ എൻപവർ 2006 ആമുണ്ടു അരച ഊழിയർക്കാൻിൽ ആക്കത്തിരഞ്ഞുകുക്കു ഇടൈയിലാൻ പോട്ടിത്തെതാടരിലെ “കിരാമിധപ് പാടല് (വന്നണ്ണ പർര്രിയ പാടല്)” എന്റെ പാടലാക്കത്തിലെ ഇരണ്ടാമും ഇടത്തെപ്പ് പെற്റുണ്ടാർ.

கிராமியப் பாடல் (பெண்ணை பற்றிய பாடல்கள்)

என்னுப்பு மூக்கழகி, செந்தூரப் பொட்டழகி
இல்லை என்னாத இடையழகி
தந்தனத் தானா தந்தனத் தானா தந்தனத் தானானே.
தந்தனத் தானா தந்தனத் தானா தந்தனத் தானானே.

(என்னுப்பு)

சங்குக் கழுத்தழகி, சதுர் ஆடும் நடையழகி
மஞ்சள் முகத்தழகி மாவிள் நிறத்தழகி
கொண்டைப்புக் கறுப்பழகி, கெண்டைமீன் கால் அழகி,
வண்டுகள் சொக்கி நிற்கும் வடிவான குழல் அழகி
குண்டுக் குண்டுக் கண்ணழகி, குழிவிழுந்த கெளம் அழகி
நிண்டு போனால் குறையாமோ நினைச்சு
சொல்வேன் நீனனக்கு

(என்னுப்பு)

வண்ண வண்ணச் சாரிகளும் வடிவான கூறைகளும்
சொந்தமாக நானுனக்கு சொகுசாக வாங்கித் தாரேன்
தங்க வளையல்களும் தரமான தனுசுகளும்
எங்கும் நீ காட்டிடவே ஏழையே தந்திடுவேன்

(என்னுப்பு)

மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்து மெதுவாகப் போறவளே
சொல்ல வொண்ணா ஆசையுண்டோ தெரியாதோ உந்தனுக்கு
எந்தன் மனம் உருகுதடி ஏங்கி ஏங்கித் தவிக்குதடி
சொந்தமுள்ள மச்சாளே சொல்லேன் நீ பதில் எனக்கு

(என்னுப்பு)

என்னை நீ வருத்தாதே என்மானே பசங்கினியே
சொன்ன சொல் தவறாதே சொக்கிவிட்டேன் உன் அழகில்
தவறாது வருநாளில் தை மாதம் தாலிகட்ட
பிறளாது உன் கழுத்தை தர வேண்டும் கண்மணியே

(என்னுப்பு)

யாத்தவர் - திரு. யோ. சுதார்சனன்

பாகீரதி கணேசதுரை

வடமாகாணத் தின் யாழ் மாவட்டத் தில் உள்ள தெல்லிப்பளை யா/மகாஜனாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணிபுரியும் திருமதி பாகீரதி கணேசதுரை என்பவர் 2006 ஆம் ஆண்டு அரச ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன் களுக்கிடையிலான போட்டித் தொடரில் “விண்ணப்பம்” என்ற பாடலாகக்கத்தில் முன்றாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

விண்ணப்பம்

இராகம் : காபி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

கார் மேகத்திரை கிழித்துக் கண்சிமிட்டும் நிலவே
யார் வந்து சொன்னார் என்துயர நிலையை

(கார்மேகத்திரை)

அனுபல்லவி

தார் அணிந்த சிவனின் தலைமுடியில் திகழ்ந்தாய்
கார் வண்ணன் பொழிந்திடும் குழலிசையில் நனைந்தாய்

(கார்மேகத்திரை)

சரணம்

ஊருக்கு ஒழிந்து நான் ஊமையாய்த் திரிந்ததும்
போருக்குப் பயந்துமே புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்ததும்
நீருக்கு எதிர் நிற்க இயலாது உருண்டதும்
யாருக்குத் தான் தெரியும் நாயகியே உன்னையல்லால்

(மத்திம காலத்தில் பாடவும்)

ஆரம்ப வயதினில் அன்னையை இழந்தேன்
 / அறியாப் பருவத்தில் தந்தையை இழந்தேன் //
 // கல்லூரி நாட்களில் கனவுகள் வளர்த்தேன் /
 / கைப்பிடித்தவளின் உயிரினில் கலந்தேன் //
 // கண்மணிபோல் இரு மழலைகள் படைத்தேன்
 / மன்னைகப் போரினில் உறவுகள் இழந்தேன் //
 // தண்ணீரில் மிதந்தேன் தாயகம் துறந்தேன் /
 // இழந்தேன் துறந்தேன் என்னையே மறந்தேன்

(சம காலத்தில் பாடவும்)

// ; இனியவளே வந்து எனை மீட்டெடுப்பாய் /
 // ; எனை மீட்டெடுப்பாய், எனை மீட்டெடுப்பாய் //

குறிப்பு : // ஆவர்த்தன ஆரம்பம்
; அரையிடம்

யாத்தவர் - திருமதி பாகீரதி கணேசதுரை

மீண்டும் நீ தந்தாயே வாழ்வ

கடலம்மா நீ என் உயிரம்மா
கடலம்மா நீ என் உயிரம்மா
ஏலேலோ ஜலசா ஏலேலோ
ஏலேலோ ஜலசா ஏலேலோ

கடற்கரை ஓரத்திலே
மணல் வீடு கட்டி வந்தோம்
சிற்பிகளைப் பொறுக்கி அங்கே
சிறு வீடு கட்டி வந்தோம்

(கடலம்மா)

ஓரு நாள் காலையிலே
ஓலமொன்று கேட்டதம்மா
ஓடி வந்து பார்க்கையிலே
பொங்கி கடலடித்ததம்மா
ஆ..... ஆ..... ஆ.....

(கடலம்மா)

ஓருவரும் தப்பவில்லை
உறவினில் யாரும் இல்லை
என்ன செய்வேன் கடல் தாயே
ஏன் அழித்தாய் எம் உறவை
ஆ..... ஆ..... ஆ.....

(கடலம்மா)

விதியையும் மதியால் வெல்வோம்
வீழ்ச்சி இனி இல்லை என்போம்
வீழ்ந்தது போதும் எழுந்திடுவீர்
விடியலைத் தேடி விரைந்திடுவீர்
ஆ..... ஆ..... ஆ.....

(கடலம்மா)

ஓருவரை ஓருவர் இழந்த உமக்கு
நூறு உறவாக நாம் இருப்போம்
ஓன்றுபட்டே எழுந்திடுவோம்
ஓன்றினைந்தே செயற்படுவோம்
ஆ..... ஆஆ.....ஆ.....

(கடலம்மா)

நீலச் சேலை அணிந்து வந்த
நீலவேணித் தாயே
நீடுழி நாம் வாழ
நீ தந்தாயே வாழ்வு மீண்டும்
நீ தந்தாயே வாழ்வு
ஆ..... ஆஆ.....ஆ.....

(கடலம்மா)

சுபம் !

யாத்தவர் - திருமதி கு. கவிதா

நிகழ்ச்சித்திட்ட உதவியாளர்,
யா/ஆனைக்கோட்டை பாலசுப்பிரமணிய
வித்தியாலயம்.

அசைந்து வா என் உயிரே (பாட்டு)

நாற்றில் களை பிடுங்கி
நல்ல தமிழ் படிப்பவளே
ஆற்றின் ஓடைப்பக்கம்
அசைந்து வா என் உசிரே

தாவும் கொடி நீ அசைந்து
தண்ணீர் கொண்டு வருகையிலே
என்னம் எல்லாம் சுற்றுதடி
என்னை வந்து விழுங்குதடி

உன் முகம் நானைத்திலே
என் முகம் நோக்கவில்லை
கன்னியே உன்னை நானும்
கன்னி வைப்பேன் விழியோரம்

மஞ்சள் முகம் நீ காட்டி
கஞ்சப் பூவாய் சிரிக்கையிலே
கொஞ்சம் மொழி நான் எடுத்து
அஞ்சகிறேன் கெஞ்சகிறேன்

இரட்டைப் பின்னல் சடை கட்டி
இரட்டைக் கயல் ஓடுகையில்
திருட்டுப் புத்தி என் மனதில்
திசை எல்லாம் பற்றுதடி

வெள்ளைக் கொக்கு நிற்குதடி
எட்டி யெட்டிப் பார்க்குதடி
உன் மனசு ஓடையிலே
என் மனசு பாடுதடி

வாடை கொண்டல் வீசையிலே
வாலை நீயும் வாடயில
சாடை மட்டும் காட்டி விடு
காளை யிவன் கலைந்திடுவேன்.

கூடியே நீ இருந்தால்
கூழுமல்லோ தேனாகும்
பாடியே நாம் இருப்போம்
பழந்தமிழின் இசைப் பாட்டு

யாத்தவர் - திரு. வி. ஜெயபால்

ஆசிரியர்,
யா/வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி,
வண்ணார்பண்ணை.

சாந்தி சமாதானம் நிலைக்கட்டுமே

நாற்புறம் கடல் சூழ் நானிலமே - இலங்கை
நாடிது எங்கள் தாயகமே.

எழில்தரு இயற்கையின் வாழிடமே - இதில்
ஏன்மா மரண ஓலங்களே ஆ.....ஆ.....ஆ.....ஆ.....
பகையது பனியாய் மறையட்டுமே - எங்கும்
பாசங்கள் இதயத்தை ஆளட்டுமே

(நாற்புறம்)

ஸ்வரம்

ஸரிகப தஸநித ஸநித நிஸா
நிஸரிஸ நிஸரிஸ தநிஸநி தநிஸநி
பதநித பதநித கபத நிஸா

கவின்நிறை சோலையை பாருங்களே - அங்கு
காணலாம் வகை வகை பூமரமே ஆ.....ஆ.....ஆ.....ஆ.....
தனித்தொரு மலரினம் தருவதில்லை - எழில்
தானென ஏனின்னும் புரியவில்லை

(நாற்புறம்)

ஓற்றுமை ஒங்க பாடிடுவோம் - இங்கு
வேற்றுமை நீங்க தோள் கொடுப்போம் ஆ.....ஆ.....ஆ.....ஆ.....
நட்புடன் வாழ கற்றிடுவோம் - புவி
பொற்புடன் திகழ போற்றிடுவோம்

(நாற்புறம்)

ஸ்வரம்

சாந்தி சமாதானம் நிலைக்கட்டுமே - எங்கள்
சரித்திரம் பொன்னில் பதியட்டுமே ஆ.....ஆ.....ஆ.....ஆ.....
ஆனந்த வெள்ளம் பாயட்டுமே - இந்த
அவனி அமைதியில் தோயட்டுமே.

(நாற்புறம்)

யாத்தவர் - திருமதி திலகவதி ஜேக்கப்

ஆசிரியர்,

ம. மா / ஹ / வைலண்ஸ் மத்திய கல்லூரி,
ஹட்டன்.

எங்கள் தமிழ்

இராகதாள மாளிகை

இராகம் :- ஹம்சத்வனி

தாளம் :- ரூபகம்

பல்லவி

வாழிய பைந்தமிழ் எங்கள் தமிழ் என்போம்
எட்டுத்திசையெங்கும் புகழ் பரவ போற்றிடுவோம்

(வாழிய)

சரணம்

பொதிகையில் பிறந்து தென்னவன் மடிவளர்ந்து
பூதலம் முழுவதும் புகழ் போற்றும் நம் தமிழே
மன்னிய மூவேந்தீர் கரங்களில் தவழுந்து
மதிதவழ் சங்கத் தமிழாய் வளர்ந்தது எங்கள் தமிழ்

(வாழிய)

இராகம் :- வலசி

தாளம் :- ரூபகம்

இலக்கியச் சுவை தரும் கனிமொழியே உலகு
இருமையின் நிறைபயன் தருமொழியே
இருளில் ஒளி தரும் நிலவமுதே நல்ல
இனிய செந்தமிழ் மனிரதமே எங்கள் தமிழ்

(வாழிய)

இராகம் :- பர்வேஹஸ்

தாளம் :- ரூபகம் (நடைபேதம்)

ஆழ் பொருள் உள்ளே முழ்கி எடுத்த நித்தில மலைபோல்
நீழ் புகழ் சேர்த்த முதனால் முதுரை அகம்புறம் அணிசெய்ய
பொய்யகம் போக்கி நன்னயம் பயக்கும்
மெய்நெறி புகட்டும் நீதிநூல்கள் தந்ததும் எங்கள் தமிழ்

(வாழிய)

இராகம் :- சிவரஞ்சனி

தாளம் :- ஆதி

தேனைப் பாலைத் தெவிட்டா அமுதத்தை
செவிமகிழ் இனிய இயல்லிசை நாடகத்தை
தன்மையை உன்மையை தனிப்பெரும் பண்பை
தரணியெங்கும் மறவர் புகழைத் தந்ததும் எங்கள் தமிழ்

(வாழிய)

இராகம் :- காம்போதி

தாளம் :- ஆதி

வள்ளுவன் குறளுக்கு வழியமைத்தே
அறம் பொருள் இன்பம் தர நாலடியார்
வாழ்க்கையின் வழியமைக்க புராணமென்றும்
அரும் பொருள் நவின்றதும் எங்கள் தமிழ்

(வாழிய)

இராகம் :- ரேவதி

தாளம் :- மிஸ்ரசாபு

பாடிடுவோம் இனிய பயன் பெறுவோம்
பரப்பிடுவோம் இன்பத் தமிழ் மனத்தை
ஏற்றிடுவோம் நெஞ்சில் தமிழ் உணர்வை
போற்றிடுவோம் எங்கள் தமிழ் அணங்கை

(வாழிய)

யாத்தவர் - திருமதி பா. விஜயகாந்தன்

ஆசிரியர்,

யா/மானிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி.

பருவங்கள் நெடுங்காலம் வாராதது
பசுமைகள் சிலகாலம் தேனானது

பருவங்கள் நெடுங்காலம்
 வாராதது
 பசுமைகள் சில காலம்
 தேனானது
 எதுதான் வாழ்வில்
 நிலையாய் வாழும்
 அறிவாய் மனமே
 உணர்வாய் நானும்
 பருவங்கள்

சிறிதாய் நானும்
 தவழ்ந்தேன்டா
 பொழுதுகள் கூட
 சுவையானது
 பெரிதாய் நானும்
 வளந்தேன்டா
 இளைமைகள் கூட சுவையானது.
 பருவங்கள்

நினைவாய் நானும்
 பூவாய் மலர்ந்தேன்.
 இதுதான் வாழ்க்கை
 என்றே இருந்தேன்
 கனவேசுமையாய்
 சூழும் வாழ்வே
 பருவங்கள்

மலரும் - பருவங்கள்

நீரில் தோன்றும்

குமிழினெப்போல்

இளமை என்றும்

நிலையானது

யார்தான் அறிவார்

நிழலானதை

வயதாகிப் போன நிஜமானதை

பருவங்கள்

காற்றின் போதே

தூற்றும் மனமே

ஆற்றும் கடமை

தோற்றும் பலனை

அறிவாய் மனமே

உணர்வாய் நாளும்

பருவங்கள்

யாத்தவர் - திருமதி நித்யலஷ்மி இரத்னவடிவேல்

முகாமைத்துவ உதவியாளர்,

பிரதேச செயலகம்,

திருகோணமலை பட்டணமும் சூழலும்.

பாடல்

அன்புள்ளங் கொண்ட அம்மாவுக்கு
 மகள் எழுதும் கடிதம் - இது
 மகள் எழுதும் கடிதம்
 ஏதோ நானு இருக்கிறே
 உருப்படியா படிக்கிறே
 இடை இடையே நீ எப்படி இருக்கிறேனு
 நினைக்கிறே - (அன்புள்ளங்)

பள்ளிக் கூடம் சேக்கனுனி
 தோட ஈடு வச்சிங்களே
 திருவிழாவுக்கு எந்த தோட போட்டிங்க
 புத்தகம் கொப்பி வாங்கப் பணம்
 அனுப்புவதா சொன்னிங்கலே
 கொழுந்தெடுத்த பணம் இன்னமும் கைக்கு வரலையா?
 அம்மா
 கொழுந்தெடுத்த பணம் இன்னமும் கைக்கு வரலையா?
 புது டையி வாங்கலனு வாத்தியார் தினமும் அடிக்கிறார்
 என்னப் பண்ணுவனோ தெரியல
 ஏது பண்ணுவனோ புரியல

(அன்புள்ளங்)

கிழிந்த சட்ட காரியினு கிண்டலுந்தா பண்ணுறாங்க
 ஏ மனச தாங்காம அழுகிறேன் - அம்மா (2)
 கணக்கபிள்ளையா வீட்டில பழைய சட்டைய
 தாரதா சொன்னாங்களே
 வரும்போது மறக்காம வாங்கிவாங்கம்மா
 நீங்க வரும் போது மறக்காம வாங்கிவாங்கம்மா
 விடுதி சோத்தில கல்லுனு வீதியெல்லா கொட்டுறாங்க
 நா மட்டும் தம்பிக்கு ஊட்டுர நினைப்பில
 அழுகிட்டே சாப்பிடுகிறேன்

(அன்புள்ளங்)

யாத்தவர் - திரு. கருப்பையா திருநாவுக்கரசு
ஆசிரியர்,

மமா / ஹ / பெயார்லோன் த. வி. சாமிமலை.

இது காலை நேரப் பாட்டு

இது காலை நேரப் பாட்டு - எனக்கு

இயற்கை தந்த தாலாட்டு

இதைச் சோலையோரம் கேட்டு - நானும்

சுகங்கள் கண்ட ஓராட்டு

காகமும் கரைந்து எமை எழுப்பும் - தென்றல்

காற்றினில் இனிமை கலந்து வரும்

களனியின் பசமை நினைவில் வரும் - அதைச்

கண்டிடக் கண்கள் துடிதுடிக்கும் (இது காலை நேர ...)

பொய்கையில் பூக்கள் பூக்திருக்கும் - அங்கே

பொன்வண்டு வந்து தேன் குடிக்கும்

மான்களும், மயில்களும் மகிழ்ந்திருக்கும் - பெரு

மரத்தினில் ஏறிக் கவி சிரிக்கும் (இது காலை நேர ...)

சலசலத்தோடும் நதியருகில் - கொக்கு

சஞ்சலமின்றித் தவமிருக்கும்

குளுகுளு சுகத்தில் குயில் பறக்கும் - அது

கூவிடும்போது குரல் இனிக்கும் (இது காலை நேர ...)

வானத்தில் ஓவியம் வரைந்திருக்கும் - அதில்

வண்ணங்கள் ஏழு கலந்திருக்கும்

நாணலும் மூங்கிலும் தலை குனியும் - சிறு

நன்டுகள் கரையில் கோலமிடும் (இது காலை நேர ...)

பனித்துளி மீது கால்பட்டால் - அந்தப்

பகலவன் எம்மை வெறுத்திடுவான்

உறக்கத்தைக் கலைப்பவன் அவனல்லவா? - இந்த

உலகுக்கு ஒளிதரும் மகனல்லவா (இது காலை நேர ...)

யாத்தவர் - திரு. எஸ். நாகராசா

நிர்வாக உத்தியோகத்தர்,

பிரதேச செயலகம், காரைதீவு.

ஓற்றுமைப் பாட்டு

ஓற்று மையாய் கூடுவோம்
 ஒன் நாக ஆடுவோம்
 உலகம் எங்கள் கையில் என்று
 உரிமை கொண்டு பாடுவோம்

(ஓற்றுமை...)

நேற்றி ருந்த மாந்தர் தந்த
 நெறியை நன்கு போற்றியே
 ஏற்றம் மிக்க மானு டத்தின்
 எலும்பு நிமிரப் பாடுவோம்

(ஓற்றுமை...)

காற்றும் எங்கள் ஆணை கேட்கும்
 கடலும் எங்கள் பாதம் நக்கும்
 வேற்றுக் கிரகம் கூட எங்கள்
 விழி அசைவைப் பார்த்து நிற்கும்

(ஓற்றுமை...)

எறும்பு போலச் சுறு சுறுப்பாய்
 என்றும் வாழப் பழ குவோம்
 இரும்பு போல உறுதி யான
 இதயம் கொண்டு நிமிருவோம்

(ஓற்றுமை...)

யுத்தம் அற்ற உலகை ஆக்கும்
 யுக்தி பெற்ற மனிதர் நாம்
 இரத்த வெறிப் பேய்கள் அற்ற
 இனிய உலகை ஆக்கு வோம்

(ஓற்றுமை...)

அன்பு செய்து உயிர்கள் தம்மை
 அர வணைத்து மகிழு வோம்
 வன் முறைகள் ஏதும் அற்ற
 வாழ்வில் இன்பம் பெருக் குவோம்

(ஓற்றுமை...)

யாத்தவர் - திரு. நா. தர்மராஜா

ஆசிரியர் ,

வ/ தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயம்.

பாடல்

இராகம் : ரேவதி
தாளம் : ரூபகம்

ஆ : ஸரிமபநிஸ்
அ : ஸ்நிபமரிஸ

பல்லவி

அழகு தெய்வங்களே அறிவுரை கேட்டிடுவீர்
ஆசானின் சொற் கேட்டு அறிவுப் பசிபோக்கிடுவீர்

அனுபல்லவி

இன்பமாக இசைந்துபாடி இழிசெயல் செய்யாதிடுவீர்
ஈசன் பாதம் பணிந்து ஈகையில் இசைந்திடுவீர்

சரணம்

உற்ற நண்பனை நீ உயிராக எண்ணிடுவீர்
ஊரார் உன்னை இகழாமல் ஊற்றுப்போல் இருந்திடுவீர்
எந்த நாளும் எழுச்சிக்காக ஏறும்பு போல் உழைத்திடுவீர்
ஜயம் இட்டு உண்டு ஓளவை போல் விளங்கிடுவீர்.

இராகம் - ரேவதி
தாளம் - ரூபகம்

ஆ - ஸரிமபநிஸ்
அ - ஸ்நிபமரிஸ

பல்லவி

ஸரிமா ரீ ரீஸாஸா //ஸந் பநீஸஸரிரிஸா
அழகு தெய்வங்களே அ றி வுரை கேட் டிடு வீர்
ஸாஸரீ மபா நீஸா // ஸ்நிநிபமாரிமரிஸா//
ஆ சானின் சொற்கேட்டு அறிவுப் பசி போக்கிடுவீர்

அனு பல்லவி

ஸா நிபாநிஸாநிரீஸ // ரிமரிஸா ஸநிபநிரிரிஸ //
 இன்ப மாக இசைந்துபாடு இழிசெயல் செய்யாதிடுவீர்
 ரீஸா நீபா பநிஸா // நீபாமரிரிம ரிரிஸா //
 ஈசன் பாதம் பணிந்து ஈகையில் இசைந்திடுவீர்

சரணம்

பாமார்ரீஸா // நிபாநீஸரீநிரிஸா //
 உற்ற நண்பனை நீ உயிராக எண்ணிடுவீர்
 ஸாஸரிரிமரிமபாநீ // ஸநிபநீ பநிநிரீஸ //
 ஊரார் உன்னைஇகழாமல் ஊற்றுப்போல் இருந்திடுவீர்
 ரிம்ரிரீஸநிபநீஸ // ஸநீநிமாபநிநிரீஸ //
 எந்தநாளும் எழுச்சிக்காக ஏறும் புபோல் உழைத்திடுவீர்
 ஸநீரிநிபா நீரிஸாஸ // நீபா மாரி மரிரிஸா //
 ஜயம்இட்டு உண்டு ஓளவை போல் விளங்கிடுவீர்

யாத்தவர் - திருமதி ப. தங்கராஜா

ஆசிரியர்.

கொ/இந்துக் கல்லூரி,

கொழும்பு - 04.

காலம் மலராதோ

காலம் மலராதா எங்கள் கவலைகள் முடியாதா
ஞாலமெங்கும் தினம் செத்துப் பிழைக்கின்ற
கோலம் மாறாதா இந்தக் கொடுமை தீராதா
சீலமுடன் தினம் வாழும் எழில் மிகு

(காலம் மலராதோ)

ஏக்கங்களே எங்கள் வாழ்வாச்சு இனும்
எத்தனை காலத்திற் கிந்தப் பேச்சு
தாக்கங்கள் இன்னமும் தீரவில்லை
தரணியில் எம் நிலை மாறவில்லை

(காலம் மலராதோ)

நேற்றுவரை ஒன்றாய் வாழ்ந்த மண்ணில் இன்று
வேற்றுமை உணர்வேன் தோன்றியதோ
ஆற்றல் மிக்க எம் சந்ததியை வீணில்
தோற்றுப் போய்விட விடலாமோ இங்கு
வேற்றுமையின்றியே நாம் வாழும் ஒற்றுமையான

(காலம் மலராதோ)

முத்தென விளங்கிய தேசமதில் தினம்
செத்து மடிவது ஏன் தோழா
ரத்தங்கள் வெற்றியின் வழியல்ல இங்கு
சித்தங்கள் மாறிட வேண்டுமடா
அத்தனை இனங்களும் (தம்) உரிமையை பகிர்ந்துமே
சத்திய நேசிப்பாய் வாழும் நல்ல

(காலம் மலராதோ)

யாத்தவர் - திரு. வேலும் மயிலும் நந்தகுமார்
ஆசிரியர்,
மு/வித்தியானந்தாக் கல்லூரி
முள்ளியாவளை.

அரச ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
போட்டித் தொடர் - 2006

சிறுகதை

1 ஆம் இடம்	திரு. வே. சிவராசா
2 ஆம் இடம்	செல்வி பா. குகதர்சினி
3 ஆம் இடம்	திருமதி எ.ப். ஸல.பி கா

சிறந்த ஆக்கங்களுக்கான
மாராட்டைப் பெறுவோர் :

திரு. பா. வைரவநாதன்
திருமதி சி. ஸ்டாலின்
திரு. எம். அஷ்ரப்
திரு. மா. பிரனாந்து
செல்வி செ. சிவமனோகரி
திருமதி தே. பஞ்சாட்சரம்
திரு. எஸ். உபைத்துல்லா
திரு. பு. இராஜேந்திரன்
திரு. கே. குணநாதன்
திருமதி ஆ. நாகேந்திரன்

வேலாயுதம் சிவராசா

வடமாகாணத்தின் யாழ் மாவட்டத்தில் மகாத்மா வீதி அளவெட்டி மத்தியை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. வேலாயுதம் சிவராசா என்பவர் ஊர்காவற்றுறை உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் சமூக சேவை உத்தியோகத்தராக பணிபுரிகிறார். இவர் 2006 ஆம் ஆண்டு அரச ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கு இடையிலான போட்டித் தொடரில் “விரும்பித் தொலைத்தயரி” என்ற சிறுகதை ஆக்கத்தில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

1992 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ்தினப் போட்டியில் இவரது “அன்னமிட்ட கை” என்ற சிறுகதை மாவட்ட அடிப்படையிலும் மாகாண அடிப்படையிலும் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

விரும்பித் தொலைத்த டயறி (சிறுகதை)

"கண்ணாலை காணாத கடவுளுக்கு தொன்டு செய்யிறதை விட கண்ணாலை காணுகிற மனிசனுக்கு நல்லது செய்யவேணும் இந்த நினைப்பு இருக்கிறவன்தான் உத்தியோகத்துக்கு வர வேணும்"

இந்த வசனத்தின் சொந்தக்காரர் "தர்மரத்தினம் ஐயா" தான் எனக்கு உடனே ஞாபகத்திற்கு வந்தார். எமது பிரதேச செயலகத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட சிறுவர் உரிமை மேம்பாடு மற்றும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்தினைத்தடுத்தல் தொடர்பான சருத்தரங்கிற்கு வளருள்ளி ஒழுங்கு செய்யும் பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட போதுதான் அவரை நினைத்துக்கொண்டேன். நினைக்கும்போதே ஒரு சிலிர்ப்பு மனதிலோடுவதை உணரமுடிந்தது.

அவரை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தது எனது அலுவல கத்திற்கு அருகில் உள்ள "சித்தப்பா தேனீர்க்கடை" யில் மிக இறுக்கமான சூழ்நிலையில்தான்.

"என்ன இருந்தாலும் இதை என்னாலை அனுமதிக்கேலாது!, சின்னப்பொடியளை வைச்ச வேலைசெய்யிறது சட்டப்படி பெரிய பிழை, அது உமக்கு விளங்குதோ?"

என்று ஒரு பெரியவர் கடைக்காரனைப்பார்த்து உறுமிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையின் தீவிரமும் விழையப்போகும் விபரித மும் தெரியாமல் கைவசமிருந்த சிகரட்டை பற்ற வைத்தபடியே "தம்பி சின்னவன் ஒரு பிளேன் ரீ" என உத்தர விட்ட பின்புதான் நிலைமையின் தீவிரம் மனதில் உறைத்தது. உறுமி கொண்டிருந்த தர்மரத்தினத்தாரைப் பார்த்து வெல வெலத்துபோயிருந்த தேனீர்கடை சித்தப்பா என்னைப் பார்த்ததும் துணைக்கு ஆள் கிடைத்த துணிவில்

"ஐயா! தகப்பன் மரத்தாலை விழுந்து செத்துப்போச்சது, தாய் மனுசி வீடுவீடாய் கூலிவேலை, தோட்ட வேலை செய்து

தான் இதுகள் நாலு பிள்ளையளையும் பாக்குது, தாயும் பொடி யனும் வந்து கெஞ்சிக்கேட்டதாலைதான் கடையிலை சேர்த்த னான்.

பொடியன் கஷ்டமான வேலை ஒன்றும் செய்யிறலை, சும்மா கையுதவிக்கு மட்டும்தான், வைச்சிருக்கிறன். நாளாந்தம் நூற்றம்பது ரூபா குடுக்கிறனான். ஏதோ அதுகளுக்கும் என்னாலை ஆன உதவி அதுகும் பள்ளிக்கூடம் தொடங்க நின்டிடுவான். ஜயாவுக்கும் தெரியும்."

கடைசியில் 'ஜயாவுக்கும் தெரியும்' என்ற வசனத்தாலும் என்னைச்சுட்டிய பார்வையாலும் என்னையும் வம்பில் மாட்டி விடுகிறார்

"நான் வந்த நேரம் சரியில்லை" என்று என்னை நொந்து கொள்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினையின் கதாநாயகனான அந்த பதினாலு வயதுச் சிறுவன் தர்மரத்தினத்தாருக்காக எடுத்து வந்த தேநீரை மேசையில் வைக்கும் துணிவின்றி கையிலேயே வைத்துக்கொண்டு பரிதாபமாக நிற்கிறான்.

என்னையும் சித்தப்பாவையும் மாறிமாறிப்பார்த்த தர் மரத்தினத்தாரின் பார்வையில் அனல் தெறிக்கிறது. ஏரிமலை சூழ்ம்பு கக்குவதற்கு முன்பாக புகையைக்கக்குமாம் அந்தப்புகை இப்போது தர்மரத்தினத்தாரின் பார்வையில் தெரிந்தது. அவசரப்பட்டு நிலைமையின் தீவிரம் தெரியாமல் நான் பற்றவைத்துக்கொண்ட சிகரட் தன்பாட்டில் கையிலேயே புகைகிறது. அதை வாயில் வைக்கும் தெரியம் இப்போது என்னிடம் சத்தியமாக இல்லை.

"நீர் இந்தப்பிரதேசத்திலை இந்த விசயங்களுக்கு பொறுப்பான உத்தியோகத்தர், என்ன?! அதுக்குத்தான் உமக்கு சம்பளம் தருகினம். உமக்கு தெரிஞ்சு இப்பிடி நடக்குது எண்டால். நீர் இஞ்சை என்ன புடுங்குறீர்!"

நான் இந்தத்தாக்குதலைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை நிலைகுலைந்து போனேன்.

சர்ச்சைக்குரிய அந்தப்பதினாலு வயதுச்சிறுவனை கடந்த இருபது நாட்களாக எனக்குத்தெரியும். அலுவலக நாட்களில் மதிய உணவை சித்தப்பாவின் கடையில் சாப்பிடுவது எனது வழக்கம். (கடைக்காரர் அந்தக் கடைக்கு வரும் எல்லா வாடிக்கையாளருக்கும் சித்தப்பா தான், ஆனால் உறவினர் அல்ல) அந்தக்கடையில் எடுபிடி வேலைக்காக சேர்ந்திருந்த அந்தச்சிறுவனைப்பார்த்த அன்றே அந்தவிடயம் தொடர்பாக கவனம் செலுத்தி விசாரித்து உரிய ஏற்பாடுகளும் செய்தாகி விட்டது.

"சித்தாப்பா! சின்னப்பிள்ளையனை கடையிலை வேலைக்கு வைச்சிருக்கக்கூடாது; சட்டப்படி பிழையானவிசயம், இந்தப் பிள்ளையின்றை படிப்பு, எதிர்காலம் எல்லாம் சீரழிய நீங்கள் காரணமாயிருக்கிறியல்".

என்று நான் சொன்னபோது உண்மையில் கடைக்காரன் சரியாகப்பயந்துதான் போனார்.

"இந்தப்பொடியன்றை தகப்பன் தாயை நான் சந்திச்ச விசாரிக்க வேணும், அவைக்கும் சட்டப்படி பிரச்சினை வரும்"

என எனது உத்தியோகத் தோரணையில் இன்னும் கொஞ்சம் மிரட்டியபோது கடைக்காரரைப்பார்க்க பாவமாக இருந்தது,

"ஜயா! பொடியனுக்கும் தகப்பனில்லை, தாயும் கூலி வேலைக்குப் போறது நான் வேணுமென்டால் உங்களை கந்தோறிலை வந்து காணச் சொல்லுறன், எனக்குப் பிரச்சனை எண்டால் இன்டைக்கே கடையாலை நிப்பாட்டி விடுகிறன்."

என்ற கடைக்காரின் பதிலில் பயங்கலந்த வெறுப்பு மட்டுமல்ல இவ்வளவு நாட்பழக்கத்தையும் தாண்டி தன்னிடம் நான் சட்டம் பேசுகிறேன் என்ற ஆற்றாமையும் தெரிந்தது.

"எதுக்கும் பொடியனையும் ஒருக்கால் விசாரிப்பம். என்ற எண்ணம் தோன்று",

"தம்பி இஞ்சைவா ! என்ன பேர் உனக்கு?"

என்ற எனது கேள்வியின் தொனியில் கொஞ்சம் கடுமை இருப்பது எனக்கே விளங்கியது

அருகில் வந்து அசையாமல் நின்றவனைப் பார்த்தபோது ஏனோ பரிதாபமாக இருந்தது, அழுது விடுவான் போலத் தோன்றியது.

"தம்பி என்ன பேர் ?" ஏனடா அப்பன் பயப்பிடுகிறாய்?

இப்போது எனது கேள்வியில் கனிவு சொட்ட சிறுவன் அழுது விடவானோ என்ற பயமே காரணம்.

"பிரகலாதன்" மிக மெல்லிய சத்தத்தில் தனக்கே கேட்காமல் சொல்கிறான்.

"சரி பிரகலாதன் நீர் ஏன் பள்ளிக்கூடம் போற்றில்லை ?"

"போற்றில்லை"

"அதுதான் அப்பன் ஏன் போற்றில்லை என்னு கேட்கிறன்"

சிறுது நேர தயக்கத்தின் பின் ஏதோ தீர்மானித்தவன் போல தெளிவாக பேசத்தொடங்குகிறான்.

"சேர் ! எங்கடை அப்பா மரங்சீவறவர், தேங்காய் பிடுங்கிற வர், இப்ப இரண்டு மாதத்துக்கு முதல் மரத்தாலை விழுந்து செத்துப் போனார். அதுக்குப் பிறகு நான் பள்ளிக்கூடம் போற்றில்லை"

சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய கதையை நான் கேட்கிறேனா என ஏக்கத்தோடு பார்க்கிறான். அந்த பார்வையின் தீட்சண்யம் ஏனோ என்னை உலுப்புகிறது.

"சரி தம்பி உங்கடை அம்மா என்ன செய்யிறா?

"அம்மா தோட்ட வேலை, கூலிவேலைக்கெண்டு போறவ, வீடுகளிலை போய் மா, அரிசி எண்டு இடிச்சுக்குடுக்கிறவ. எனக்கு இரண்டு தம்பியும் ஒரு தங்கச்சியும் இருக்கினம் சேர். அவை நல்லாப்படிப்பினம். இந்தக் கடைக்கார ஜயாதான் அவைக்குப் பள்ளிக்கூடச் சப்பாத்தும் வாங்கித் தந்தவர். பாவம் சேர் அதுகள் அப்பா இருந்தால் எல்லாம் வாங்கித்தருவர் அவர்தான் செத்துப்போனார் நானும் அம்மாவும் வேலை செய்தால் அவையள் ஒழுங்காய் படிப்பினம் எண்டுதான்சேர், நான் வேலைக்கு வந்தனான். எல்லாரும் படிக்க வசதி யில்லைச் சேர்"

தன்னுடைய பிரச்சினையை தெளிவாகச் சொல்லி விட்ட திருப்தி சிறுவனிடம் தெரிகிறது.

"ஏன் தம்பி சொந்தக்காரர் உதவி செய்ய மாட்டினமே?"

"இல்லை சேர் அம்மா பெரிய இடத்து ஆக்களாம், அம்மாவும் அப்பாவும் விரும்பிக்கலியானம் செய்தவையாம், அதாலை இரண்டு பக்கத்து ஆக்களும் எங்களைச் சேர்க்கிறேலை. எங்களுக்கும் அவயைத் தெரியாது. அப்பா இருக்கிற வரையிலும் எங்களை நல்லாப் பார்த்தவர். எங்களை ஒருத்தரிட்டையும் விடயில்லை."

யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரிய மேட்டுக்குடிச் சிந்தனையின் சமை இந்தச்சிறுவனின் தலையிலும் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் வேதனை மனதைப் பிழிந்தது.

"சரி தம்பி நான் படிக்கக் காசுதந்தால் பள்ளிக்கூடம் போவீ ரோ?"

"போகலாம் சேர், சாப்பாடு, உடுப்பு எல்லாத்துக்கும் காசு வேணுமே!

குடும்பத்தின், சமூக அமைப்பின் அடிப்படைகளைப் புரிந்து கொண்ட அந்த பதினாலு வயதுச்சிறுவனின் பேச்சு என்னை அசரவைக்கிறது.

"எல்லாத்துக்கும் ஒழுங்கு செய்யலாம் தம்பி. உன்றை அம்மாவை புதன் கிழமை ஒவ்விசிலை வந்து என்னைக் காணச்சொல்லு,"

வெளிக்கள் வேலைக்கு செல்வதனால் ஏற்படக்கூடிய பெற்றோல் செலவையும். நாட்டுச் சூழ்நிலையில் வெளியே நடமாடுவதில் எனக்குள்ள பயந்த சுபாவத்தையும் கருத்தில் கொண்டு சிறுவனின் தாயாரை அலுவலகத்திற்கே வர வழைப்பது என்ற எனது புத்திசாலித்தனமான முடிவை நானே பாராட்டிக்கொள்கிறேன்.

தற்செயல் நிவாரணம், சுயதொழில் உதவி, பொருத்தமான நுபர்களுக்கான கொடுப்பனவு என்று எனது திணைக்களத் திலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய எல்லா வித உதவிகளையும் அந்தக் குடும்பத்தினை நோக்கித்திருப்புவது என்ற எனது முதலாவது தீர்மானம் சட்டத்தையும் சிறிது மனச்சாட்சியையும் துணைக்கொண்டு என்னால் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

"தம்பி இனிமேல்நீர் வேலைக்கு வரக்கூடாது" இறுதியாக எனது கட்டளையை பிறப்பித்த போது சிறுவனிடம் ஒரு தடு மாற்றம் தெரிகிறது.

"என்ன யோசிக்கிறீர் தம்பி சொல்லும்"

"இல்லை சேர் வாற திங்கட்கிழமையிலிருந்து நாப்பது நாள் பள்ளிக்கூடம் லீவு அந்த லீவு மட்டும் வேலை செய் யட்டுமோ பரிதாபமாகப் பார்த்தபடி தொடர்கிறான்."

"கடைக்கார ஐயா எனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றைம்பது ரூபா தாறவர். அந்தக்காசிலைதான் சேர் இப்ப ஜஞ்சு நாளாய் தம்பி தங்கைச்சி அம்மா எல்லாரும் பசிக்கு சாப்பிடகினம். இஞ்சை வேலையும் கஷ்டமில்லை வாற ஆக்கள் கேக்கிற பலகாரத்தை எடுத்துக்குடுப்பன், கடை கூட்டுவன். மேசை துடைப்பன். அவ்வளவுதான் சேர் வேலை பள்ளிக்கூடம் தொடங்குமட்டும் வேலை செய்யட்டே?"

சட்டம் இடமளிக்காது என்றபோதிலும் அந்தக்குடும்பத்தின் பசியும் எனது மனச்சாட்சியும் சேர்ந்து சிறுவனின் கோரிக்கைக்கு ஆதரவான இரண்டாவது தீர்மானமும் சட்டமுரணாக நிறைவேற்றப்படுகிறது.

பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் அறிவிக்கப்படாத அமைச்சர வைத் தீர்மானம் போல "சரி பாப்பம் யோசிச்சுச் சொல்லுறந்" என்ற பதில்மட்டுமே சிறுவனுக்கு கிடைக்கிறது.

எனது முதலாவது தீர்மானத்திற்கமைய அந்தக்குடும் பத்திற்கான உதவிக்கோரிக்கைகள் திணைக்களத்திற்கு அனுப்பியாகிவிட்டது. இரண்டாவது தீர்மானமும் பிரகடனப் படுத்தப்படாமல் இருப்பது நாட்களாக அமுலில் உள்ள நிலையில் தான் தர்மரத்தினத்தாருடனான இந்த தர்மசங் கடமான சந்திப்பு.

அவரை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே அச்சமாக இருந்தபோதும் மேலே வாசகர்களுக்கு விளக்கிய அதேவிடயத்தை அதேவிதமாக அவருக்கும் எடுத்து விளக்கி முடிக்கவும் நான் வியர்வையில் தெப்பலாக நனைந்து விடவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் தீவிரமாகத் தொழிற்பட்டு வரும் அரசசார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றின் மாவட்ட மட்ட பொறுப்புவாய்ந்த அதிகாரி. அரச சேவையிலும் என்னைப்போல் பதவிநிலை உத்தியோகத்தராக கடமையாற்றி ஒய்வு பெற்றவர். இயல்பிலேயே கனிவும் மனிதாபிமானமும் கொண்டவர் என்றும், சட்ட விரோதமான விடயங்கள். அநியாயங்களுக்கு முன்னால் கடுப்பாகி விடுவார் என்றும் அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அபிப்பிராயம் மிகச்சரி யானதாகவே இருந்தது.

"சரி தம்பி நீர் என்ன நியாயம் சொன்னாலும் பொடியன் கடையிலை வேலை செய்யிறதை அனுமதிக்கேலாது. இனிமேல் நான் கடையிலை பொடியனைக்காணக்கூடாது. சரிதானே."

"எனக்கு ரீ, வேண்டாம் ஒரு சோடா தா தம்பி"

"நான் கொஞ்சம் ரென்சனாகிப் பேசிப்போட்டன் தம்பி குறை விளங்காததையும் எந்த விசயம் சம்பந்தமாயும் என்றை உதவி வேணுமென்டால் எப்ப தேவைப்பட்டாலும் தயங்காமல் வாரும்"

"கண்ணாலை காணாத கடவுளுக்கு தொண்டு செய்கிறதை விட கண்ணாலை காணுகிற மனிசனுக்கு நல்லது செய்யவேணும். இந்த நினைப்பு இருக்கிறவன்தான் உத்தியோகத்துக்கு வரவேணும்".

என்னிமும் கடைக்காரரிடமும் மாறி மாறிக் கதைத்தவர் சோடா குடித்து விட்டு வெளியேறினார்.

இது நடந்து பத்து நாளான நிலையில்தான் இன்று மேற்படி 'தர்மரத்தினம் ஜயாவை' எமது பிரதேசசெயலகத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட சிறுவர் உரிமை மேம்பாடு மற்றும் சிறுவர் துஷ் பிரயோகத்தினைத்தடுத்தல் தொடர்பான கருத்தரங்கிற்கு வள ஆளணி யாக ஒழுங்குபடுத்தலாம் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

கடையில் அன்று சந்தித்த தர்மரத்தினத்தாருக்கும் வீட்டில் பார்க்கும் தர்மரத்தினத்தாருக்கும் நிறையவே வேறுபாடு தெரிந்தது. அன்பொழுக "வாரும் தம்பி, வாரும்", என வரவேற்ற தில் ஒரு வாஞ்சை தெரிந்தது.

சம்பிரதாயமான பேச்சுக்களைத்தாண்டி வந்தவிடயத்தை சொன்ன போது மறுக்காமல் ஒப்புக்கொண்டார்.

"தம்பி அண்டைக்கு அந்தப்பொடியன்றை பிரச்சனையிலை உம்மையும் பேசிப்போட்டன். அந்தப் பொடியனைக் கடையிலை பாத்த உடனே கொஞ்சம் கோபப்பட்டுப்போனன், அதுதான் உம்மையும் பேசிப்போட்டன். பிறகுதான் மனிசி சொன்னது அவவின்றை வழியாலை நீரும் எங்கடை சொந்தக்காரப் பொடியன் என்னு. அதாலைதான் சொல்லுறன் என்னதான் இருந்தாலும் தம்பி அந்தப் பொடியன்றை கையாலை தேத்தண்ணி வாங்கி குடிக்கேலுமே?

அவன் கடைக்காரனுக்கும் ஆரைக்கடையிலே சேர்க்க வேணுமென்னு தெரியில்லை. சரி தம்பி நீர் போட்டுவாரும், எனக்கும் கொஞ்சம் வேலை கிடக்குது சரியான நேரத்துக்கு நான் வருவன். சரி தம்பி"

என்ற அவரின் பேச்சில் அந்த சிறுவன் மீதான அக்கறை பரிதாபம் என்பதை துளியும் காணவில்லை. ஏதோ ஒரு வெறுப்பும் அருவருப்பும் இழையோடுவது தெரிந்தது. இயல்பாகப் பேசினாலும், சென்ற நேரத்திலிருந்தே அவரிடம் ஒரு பதற்றமும் என்னை விரைவாகப் பேசி அனுப்பிவிட வேண்டும் என்ற அவசரமும் தெரிந்ததை அவதானித்தேன்.

தர்மரத்தினம் ஜயா வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு பத்து நிமிடங்கள் பயணம் செய்த பின்னர் தான் எனது டயறி நினைவுக்குவர மீண்டும் மோட்டார் சைக்கிளை தர்மரத்தினம் ஜயா வீடு நோக்கி

விரட்டுகிறேன். அவரது வீட்டின் கேற்றைத் திறந்தபோது அவரது வீட்டுத்தென்னை மரங்களில் தேங்காய் பிடுங்கியதற்கான கூலித் தேங்காய்களுடன், "அந்தச்சிறுவன் பிரகலாதன்" வந்து கொண்டிருந்தான்.

நான் என்னுடைய டயறியை எடுக்காமலே திரும்பி விட்டேன், ஏனெனில் அதில் தர்மரத்தினம் ஜயாவைப் புகழ்ந்து பத்துநாட்களுக்கு முன்புதான் எழுதியிருக்கிறேன்.

யாத்தவர் - திரு. வேலாயுதம் சிவராசா

பாலசுப்பிரமணியம் குகதர்சனி

“காலத்தின் கோலங்கள்” என்ற இந்த சிறுகதையினை எழுதி இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்ற செல்வி பா. குகதர்சனி உள்நாட்டலுவல்கள் அமைச்சில் பொது முகாமைத்துவ உதவியாளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

தெஹிவளையில் வசித்து வரும் இவர் தமது கல்லூரி நாட்களில் தமிழ் மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் பேச்க, கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, பட்டிமன்றம், வினாவிடைப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு கோட்ட, மாவட்ட, மாகாண மட்டங்களில் பல பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார்.

மேலும் கடந்த ஆண்டு அரசு உத்தியோகத்தர் களுக்கான இலக்கிய நிர்மாணப் போட்டியிலும் அமைச்சின் கலை இலக்கிய போட்டியிலும் கவிதைக்குத் திறமைப் பரிசைப் பெற்றுள்ளார். பாடசாலையிலும் கல்லூரியிலும் பின்னர் பணியாற்றிய வடக்குக், கிழக்கு மாகாண திறைசேரியிலும் சிறந்த அறிவிப்பாளராக பெயர் பெற்றுள்ளார்.

காலத்தின் கோலங்கள்

ரெவிபோன் மணி ஓலிக்கிறது. கொழும்பு மாநகரின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து, மதிய உணவையும், காலை உணவையும் வேளா வேளைக்குத் தயாரித்துக் கணவரையும் குழந்தைகளையும் அவரவர் அலுவல்களுக்கு அனுப்பி, சூசினியைத் துப்பரவு செய்து விட்டு ஓய்வு பெற என்னிய இந்துவைப் பரபரக்க வைக்கிறது போன் ஓலி. கைகளைத் துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டு ரிசீவரை எடுக்கிறாள் இந்து. "ஹலோ....." மறு முனையில் பெரிய அத்தானின் குரல் தழுதழுத்துக் கேட்கிறது. "அமுகிறாரோ" என்ற எண்ணம் இந்துவின் மனதில். அத்தான் செய்தியைத் தொடர்கிறார். மார்புப்புற்றுநோயாற் பீடிக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் இருக்கும் சாரு அக்கா, இனிக் கன நாளைக்கு இல்லையாம். இன்னும் ஆகக்கூடியது மூன்று மாதங்கள் தானாம். அக்கா இந்துவையும், மகன் கிளியையும் பார்க்கத் துடிக்கிறாவாம். செய்தி போன் மூலம் பரிமாற்றம் பெறுகிறது. கொழும்பு வாழ்க்கை, கணவரின் தொழில், பிள்ளைகளின் படிப்பு என்று பம்பமரமாகச் சுழலும் இந்துவுக்குக் கண்களில் கண்ணீர் பொல பொல வென்று உதிர்கிறது. அன்னையைச் சிறுவயதிலேயே இழந்த தன்னைச் சகோதரியாய் அன்றித் தன் மூத்த குழந்தையைப் போலவே போற்றித் தாய்க்குத் தாயாய் வளர்ந்த சாரு அக்கா ஒரே ஒரு மகனையும் வெளிநாட்டிற்கனுப்பி விட்டு, வருத்தத்திற்குப் பராமரிக்கவும் ஒருவரும் அருகிலில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றார். அத்தான் ஒரு வயோதிப மாதுவை வைத்துப் பராமரித்தாலும், பக்கத்தில் பெற்ற குழந்தையோ, கூடப்பிறந்த சகோதரியோ இருப்பது போல வருமா? அதுவும் இந்த இயலாமை நேரத்தில்.....

சாரு அக்காவின் இளமைக் காலம் இந்துவின் மனதில் புகையாய் எழுகிறது. அழகான சாரு அக்காவை அவளது அழகு, குணம், மயிரழகு என்பவற்றுக்காகவே அத்தான் எத்தனையோ பெரிய இடத்துச் சம்பந்தங்களை உதறித் தள்ளி

விட்டு அவளைக் கைப்பிடித்தார். கண்ணே படும்படியான ஒற்றுமையான தம்பதிகள். குழந்தைப்பேறு தள்ளிப் போகுதே என்று சாரு அக்கா கவலைப்பட்ட போதெல்லாம் அக்காவைக் கண்கலங்க விடாத அத்தான். ஓடி ஓடி வீட்டுவேலைகள், தையல் வேலைகள் எல்லாவற்றையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வாள். எதையும் சாரு அக்காவுக்கு தான் செய்தால் தான் திருப்தி. அயலவர்களையும் தன் நேசத்தால் கவர்ந்திருந்தாள். எங்கு என்ன விழா என்றாலும் சாரு அக்கா முன்னுக்க நிற்க வேண்டும், செய்ய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்புமிருக்கும். அவ்விதம் பிறர்க்கு மாட்டேன் என்று சொல்லாமல் உதவிய சாரு அக்கா இன்று இப்படி ஒரு உயிர்கொல்லி நோயுடன் போராடுகிறாளே இந்து இச்சிந்தனைகளால் நிலை குலைகிறாள். எப்படியும் கடைசி நேரமாதல் தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கியவருக்குத் தன்னால் இயன்ற சேவையைச் செய்ய வேண்டுமென்ற இந்துவின் அபிலாஷையை அவள் கணவர் பாலாவும் அங்கீரிக்கிறார். பிள்ளைக்கயையும் கணவரையும் மாமியார் பராமரிப்பில் விட்டு விட்டு மறுநாளே பேருந்தில் யாழ் நோக்கிப் பயணிக்கிறாள் இந்து.

ஏனென் (A9) பாதை நீளம் வடக்கு சந்தித்திருக்கும் அழிவுகளைக் கண்கூடாகக் காண்கையில் நெஞ்சில் வலியுடன் கூடிய நெருடல். சமாதானமும் சபீட்சமும் விரைவில் எம் வாழ்வில் கிட்டவேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் சாருவின் வீட்டை அடையும் இந்துவை அத்தான் வரவேற்கிறார். "இந்து வாரும்" என்றவுடன் வீட்டைக் களைகட்ட வைத்துச் சிரிப்பும் கும்மாளமுமாக "அய! என்றை இந்துக்குட்டி வந்தாச்சு" என்று சந்தோஷ ஆரவாரத்துடன் கன்னங்களில் முத்தம் தந்து வரவேற்கும் சாரு அக்காவை அங்கே காணவில்லை. வீட்டில் இப்போதே மயான அமைதி நிலவுவது போன்ற உள்ளுணர்வு அவளை அலைக்கழித்தது "இந்து சாரு கடைசி அறையில் இருக்கிறாள் வா" என்று அழைத்துச் சென்ற அத்தானைத் தொடர்ந்த இந்துவுக்குக் கட்டிலுடன் ஓட்டி

நாராக்க கிடக்கும் சாருவைக் கண்டதும் துக்கம் பொங்கியது. குழறியமுதபடி ஓடிச்சென்று சாரு அக்காவைக் கட்டிக் கொள்கிறாள். "எப்ப எப்ப வந்தனீ?" எனச் சைகையால் கேட்கிறாள் சாரு அக்கா. "ஐயோ என் சாரு அக்காவால் கதைக்க கூடவா முடியவில்லை" என்று தனக்குள் வினவியவருக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. என்ன அழகான குரல் "சின்னஞ் சிறு கிளியே" பாரதி பாடலை எவ்வளவு திவ்வியமாகப் பாடுவாள் அதைக் கேட்டுத் தான் செய்யும் வேலையையும் மறப்பாளே இந்து. சாரு அக்காவின் கண்களிலும் கண்ணீர் அருவியாய் சொரிகிறது. "என்றை ஆசை அக்கா" என்று இரு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிடுகிறாள் இந்து. சாருவின் முகத்தி லேற்பட்ட பிரகாசமும் மலர் ச் சியும் அவள் அகத்தின் சொல்லொணா மகிழ்வை எடுத்தியம்பியது.

"அடுத்த கிழமை கிளியும் லீவிலை வந்திடுவான்" அத்தானின் குரல் ஓலிக்கிறது. வெளியே வந்த இந்துவுக்கு டாக்டர் சாருவின் உடல்நிலை பற்றிக் கூறிய அனைத்தையும் உரைத்தார் அத்தான். அவரது முகத்திலோ எல்லையிலா வேதனை தென்படுகிறது. "அது தான் நான் வந்திட்டனே. கடைசி வரையும் இருந்து - கவனித்துக் கொள்வேன்". என்று உறுதி கூறுகிறாள் இந்து. மனச் சுமை சற்றுக் குறைந்தாற் போலிருந்தது.

சாரு மகனை எதிர்பார்த்து ஏங்குவது தெரிகிறது. "கிளியைப் பார்க்க வேண்டும் என எழுதிக் காண்பிக்கிறாள். அடுத்த கிழமை வந்து விடுவான் என்பதை இந்து புரிய வைக்கிறாள். அந்த நாளும் வந்தது. முன்னொரு முறை கிளி வந்த போது, சாருவும் அத்தானுடன் கொழும்பு சென்று, விமான நிலை யத்திலேயே அவனை வரவேற்று அழைத்து வந்தது நினைவுக்கு வருகிறது.... சாருவுக்குத் தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி! புஷ்டியாகக் கொழுத்து நிறத்து வந்திருந்த கிளியைத் திருஷ்டி முறித்துத் தடவியதும் கூடவே சிந்தனைக்கு வர, அத்தானிடம் கிளியைப்

பற்றி விசாரிக்கிறாள். "அவன் முன்னெப் போல இல்லை இந்து. இப்பலாம் காசு கூட மாதாந்தம் அனுப்பு நேல்லை சாருவின்றை நிலை குலைஞ்சதோடை எல்லாமே சரிஞ்சு போச்சு..... ஏதோ விரும்பினா அனுப்புவான். இல்லாட்டி இல்லை. ஏதோ போகட்டும் ... எங்கை இருந்தாலும் அவன் நல்லாயிருந்தால் சரி" என்று பெருமுச்சு விடுகிறார். "முன்பு எல்லாம் கிளி குடும்பப் பற்றான பிள்ளையாய்த் தானே இருந்தான். இப்ப என்னாச்சு அவனுக்கு?" இனம் புரியாத குழப்பம் இந்துவைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

கிளி வந்துவிட்டான். "இந்து சித்தீ...?" என்று வழக்கம் போலக் கூவியழைத்துக் கைகளைப் பற்றிக் கொண்ட கிளி, தாயிடம் ஓடிச் செல்கிறான். "அம்மா" என்ற அவனது கதறல் அனைவர் கண்களையும் குளமாக்குகிறது. "அம்மா ஓடிவந்து அனைப்பாயே சித்தி எத்தனை கேள்விகேப்பா எத்தனை கதை சொல்லுவா உச்சி மோந்து கிளி ... கிளி ... எண்டு என்னைத் தடவிக் கொடுப்பாவே .. கர்த்தாவே .. இது என்ன சோதனை என்றை அம்மா ஆருக்கும் ஒரு பொல்லாப்பும் செய்ததில்லையே" கிளியால் தாங்கவே முடியவில்லை. கண்ணின் கருமணிபோலக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகத் தாங்கி வளர்த்த ஒருவன் பள்ளிக்கு வெளிக்கிட்டுப் படலையில் சைக்கிளில் ஏறிய பின்பும் தாய்க்கு முத்தம் கொடுத்து "போட்டு வாறன்" சொல்லவில்லை என்று இறங்கி ஓடி வந்து "எனை குனியனை" என்று சொல்லி முத்தம் கொடுத்துச் செல்லும் சிறுவன் கிளியை நினைக்கிறாள். சாரு, டாக்டர் நோயின் உபாதை தெரியாமல் இருக்கக் கொடுத்த நித்திரைக் குளிசையின் உதவியால் நிம்மதியாக உறங்கிய சாருவை எழுப்ப மனமற்று, கிளியைத் தட்டிக் கொடுத்து ஆசுவாசப்படுத்தி வெளியே அழைத்துச் செல்கிறாள். கிளியைக் கூர்ந்து பார்க்கிறாள். முன்னைய கிளி இப்போ இல்லை. நாகரீகத் தாடி, ஒரு காதில் தோடு, ஒரு காலில் மெட்டி..... இத்யாதியோடு நவீனமாகக் காட்சி கொடுக்கிறான். "ஏதோ ஒரு மாற்றம் இவனுள் தெரிகிறது.... பழைய கிளி இல்லை இவன்" என்று உள்மனது கூறியது. கிளி ஓய்வெடுக்கவென்று தனது அறைக்குள் செல்கின்றான்.

மாலை மயங்கி இருள் கவ்விய பின்பும் கிளி வெளியே வரவில்லை. பிரக்ஞை பெற்ற சாரு சைகையில் கிளியைக் கேட்கிறாள். அத்தான் வெளியே போயிருந்தால், கிளியின் அறையைத் தட்டி விட்டு எழுப்பவென உள்ளே செல்கிறாள். அங்கே அவன் நினைவு தெரியாத நிலையில், கண்கள் செம்ம, அறையடங்கப் புகைத் துர்மணத்துடன் சுய நினைவிழந்து கிடக்கிறான். அவனைச் சுற்றிலும் சிகரெட் துண்டுகள். போதை வஸ்துவின் வெற்றுப் பேப்பர்கள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்த இந்துவுக்குக் கிளியின் நிலைமை தெளிவாகப் புரிகிறது. கிளி போதை வஸ்துவுக்கு அடிமையாகி இருக்கிறான். அதனாலேயே எல்லாம் தலைக்மூக மாறியிருக்கிறது. "ஜயோ என்றை சாரு அக்கான்றை கிளிக்குஞ்சுக்கா இந்தநிலை நல்லவேளை சாரு அக்கா இதெல்லாம் புரியும் நிலையில் இல்லை..... இல்லையென்றால் இதைப் பாத்தவுடனை இதயம் வெடிச்சுச் செத்திருப்பா" என்று அடக்க இயலாமல் எழுந்த அழுகையை அடக்கி ஆசவாசுப் படுத்திக்கொண்டு, சிகரட் துண்டுகளையும் பேப்பர்களையும் சுத்தம் செய்கிறாள். "கிளி... கிளி...." என்று அவனை உருட்டி எழுப்பிப் பார்த்தாள் ... "எழும்பும் வழியாகக் காணோம் மஹாம் கொஞ்சம் மணித்தியாலத்தாலை எழும்புவான் போலை" என்று போதைவஸ்து பற்றிய கட்டுரைகளைப் படித்த அறிவால் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு வெளியே வந்து சாருவைப் பார்க்கிறாள். கண்களில் "மகனைப் பார்க்கப் போகிறோம்" என்ற ஒளி தெரிகிறது. அதைக் குழப்ப விரும்பாத இந்து, "கிளி நித்திரை" என்று சைகை காட்ட, திருப்தியுடன் தலையசைத்து விட்டுக் கண்ணயர்ந்த சாருவுக்கு மறுநாள் பிரக்ஞை திரும்பவேயில்லை! .

மறுநாள் கண்விழித்த கிளி, கண்கள் செக்கச் செவேலெனச் சிவந்திருக்க, பேயறைந்தது போன்ற முகத்தோற்றுத்துடன் வெளியே வருகிறான். அன்னையின் எண்ணம் இல்லாமலே வெளியே செல்ல ஆயத்தமான அவன், மறித்த இந்துவின் கையைத் தட்டிவிட்டுச் சென்று விடுகிறான். இந்துவுக்கு

இப்போது நன்கு புரிந்தது.....போதைகட்டு அடிமையாகிவிட்ட கும்பலில் கிளியும் ஒருவனாகி விட்டான் என்று "ஜோ இதென்ன கொடுமை சாரு அக்கா இவனைத் தன்னுடனேயே வைத்திருந்திருக்கலாம். விதியின் விளையாட்டை என்னவென்பது....?"

மாலையாகியும் கிளி திரும்பவில்லை. யாவரும் கவலை யோடிருக்க, நடுச்சாமத்தில் வீடு திரும்புகிறான் கிளி - துணைக்கு வேறு இருவர் அதுவும் போதைக்கும்பல் போலும் அவர்கள் அத்தானிடம் கிளியின் பணம் முழுவதும் வழிச்சண்டையான்றில் சூறையாடப்பட்டதைச் சொல்லிச் சென்றனர். எதையும் உணரும் நிலையில் கிளி இல்லை..... கனவில் மிதப்பவன் போலிருந்த அவனைப் பார்க்க பார்க்க அழுகை பொங்கியது இந்துவுக்கு.

விடியற் காலை, இந்து சாருவுக்காகிய எல்லாம் பார்த்துச் செய்து விட்டுக் குளியலறைக்குச் சென்றாள். திரும்பி வந்து பார்க்கையில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்த சாரு அக்காவின் காதுத் தோடுகளைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தான் கிளி. இந்து ஓடிச்சென்று "ஏய் ! கிளி!! இதென்ன வேலை ? விடு விட்டா ... ஏன் கழட்டுறாய் அம்மாடை தோட்டை.." வைரக்கல் பதித்த அத்தான் ஆசை ஆசையாகச் செய்து கொடுத்த தோடு அது "எனக்குக் காசு வேணும் சித்தி. மருந்து வேண்டக்காசில்லை. நான் கொண்டு வந்த காசெல்லாம் களவு போட்டுது. என்னாலே அது இல்லாமை இருக்கேலாது. பார் சித்தி, கை காலெல்லாம் ஒரே நடுக்கம் "என்று காட்டுகிறான் கிளி. இந்து கையறுநிலையில், திக்பிரமையுற்று நிற்கிறாள். அதைப் பயன்படுத்திக் கிளி வெளியேறி விட, "சாரு அக்கா... உனக்கா இந்த நிலை.." என்று பொங்கியழுகிறாள். அவளால் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. சாருவைப் பார்க்கிறாள். அடி வயிற்றிலுண்டாகும் மூச்சு அவதானத்தில் தெரிய, அக்காவின் அந்திம நேரம் நெருங்கி விட்டதை உணர்ந்து அத்தானுக்கு ஆள் அனுப்பி விட்டு, அக்காவின் தலையைத் தன் மடியிலிட்டுக்

கோதிக் கொடுக்க, நீண்ட நெடுமூச்சுடன் சாரு அக்காவின் உயிர் பிரிகிறது.....

கண்கள் குளமாகின்றன ... அத்தான் போதகரை அழைத்து வருகிறார். இறுதி யாத்திரைக்குத் தயாரான அக்காவுக்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. "அக்கா சாரு அக்கா" என்று மகன் வந்தும் காணக் கிட்டாமல், எட்டாத உலகிற்குச் சென்று விட்ட அக்காவுக்கு எட்டும்படி உரத்த குரலெடுத்து அழுகிறாள் இந்து. சாரு அக்கா இறுதி யாத்திரைக்குத் தயாராகி விட்டாள் தாய்க்குப் பிடிமண்போட்டு அத்தர் தெளிக்கக் கூட நாதியின்றிச் சுயநினைவற்றுக் கிடந்தான் கிளி. போதகரின் ஆராதனையினைத் தொடர்ந்து ஆலயக் குழு பாடலைத் தொடங்கிற்று "இன்பராய் ஈற்றிலே மோட்சக் கரையில் நாம் சந்திப்போம்" மயானத்தில் நின்ற அனைவர் கண்களும் குளமாகின. அனைத்து, நேசம் கூட்டி வளர்த்த அக்கா, குழிக்குள் இறக்கப்படுகின்றாள் மெல்ல..... மெல்ல.... இந்து தாங்கமுடியாமல் தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுத இந்துவை அனைத்து சமாதானப்படுத்த முயன்றோர் தோற்றனர். அத்தான் கிளியைக் கைத்தாங்கலாகக் கொண்டு வருகிறார். பெற்றதாய்க்குப் பிடிமண் போடுவதைத் தன்னுணர்வு இன்றிச் செய்கிறான் கிளி "ஜயோ அக்கா ... உன்றை கிளிக்குஞ்சுக்கு ஏனிந்த நிலை ..." என்று வெடித்தமுத அவளைக் கணவர் அனைத்துத் தேறுதல் கூறுகிறார். ஆம் இது காலனின் கோலமா இல்லை காலத்தின் கோலமா ...

யாத்தவர் - பா. குகதர்சனி

எம். வி. எஃப். ஸெல்ஃபிகா

மேல் மாகாணத்தின் களுத்துறை மாவட்டத்தில் பண்டாரகம் அல்கஸ்ஸாலி மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் திருமதி எம். வி. எஃப். ஸெல்ஃபிகா என்பவர் 2006 ஆம் ஆண்டு அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டித் தொடரில் “விளக்கேற்றும் விளக்கு” என்ற சிறுகதை ஆக்கத்தில் முன்றாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

இவர் தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்தினால் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் பங்குபற்றி பரிசினைப் பெற்றுள்ளார். ஆசிரியர் தினத்தை ஒட்டி நடாத்தப்பட்ட போட்டியிலும் தேசிய மீலாத் விழா போட்டியிலும் பங்குபற்றி பரிசினைப் பெற்றுள்ளார்.

விளக்கேற்றும் விளக்கு

மணி ஒலித்தது.

இரண்டு பாடவேளைகள் எப்படி நகர்ந்தன ரீச்சரின் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தார்கள் அந்த உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள்

நிர்மலா ரீச்சருக்கு நெஞ்சு நிறைந்த திருப்தி. திட்டமிட்டபடி பாடத்தை நடாத்தி முடித்த பெருமிதம். பொருளியல் பாடமென்றால் தேன் குடிப்பது போலத்தான் .

"தவறாம விடையெழுதிட்டு வாங்க"

ஓம் ரீச்சர்"

நிர்மலா ரீச்சர் புத்தகங்களை மார்போடனைத்தபடி வகுப்பிலிருந்து வெளியேறி, காரியாலயத்தைத் தாண்டி நடக்கையில்

"மிஸ் லெட்டர் அதிபரின் சூரல் "

முக்குக் கண்ணாடிக்கூடாக அர்த்தமுள்ள புன்னகை பூத்துநின்றார் அவர்.

வெளிநாட்டு நீண்ட உறைக் கடிதம், முத்தான அந்த எழுத்துக்கள் அவளது உள்ளத்துக்குள் புகுந்து விளையாடியது. கடிதத்தைப் புத்தகத்துக்குள் தினித்துக்கொண்டு பதில் புன்னகையோட திரும்பினாள்.

நிர்மலாவின் மனம் நிரம்பி வழிந்தது. அவளுக்கு வேறெந்த வும் ஓடவில்லை. நீள் மண்டப விராந்தைக் கூடாக நடந்து இறங்கு படிகளால் ஓய்வறையை வந்தடைந்தாள். அங்கே யாருமே இருக்கவில்லை. புத்தகங்களை மேசைமீது வைத்து விட்டு, வெளியேவந்து அரைமதிலில் கையுன்றி சுற்றாடலைப் பார்த்தாள்.

பதிந்த நிலப்பகுதி, பொருத்தமான அமைப்பில் ஐந்து சிறிய கட்டிடங்கள். கல் பதிப்பும் கண்கவரும் பூஞ்செடிகளும் அவற்றைக் காத்து மெருசூட்டின. சூழவர ஒன்றையொன்று தழுவிநிற்கும் பெருமரங்கள். அமைதியின் மடிக்குள் அந்தக் கலாபீடம் அடங்கிப்போயிருந்தது.

மீண்டும் ஓய்வறைக்குள் வந்தமர்ந்தவள். புத்தகத்தை விரித்த போது கடிதம் மடிக்குள் நழுவி விழுந்தது. வாரந்தவறினாலும் இப்படியொரு கடிதம் அவளுக்கு வரத்தவறுவதில்லை.

பேனாக் குமிழ்முனை கடிதவாசலின் திறகோலாயிற்று.

அன்புக்குரிய நிர்மலா

இனிமேலும் தாமதிக்க முடியாத ஒரு நிலை பாட்டிலேயே இக்கடிதத்தை வரைகிறேன். கடந்த மூன்று வருடங்களாக சாக்குப் போக்குச் சொல்லி காலத்தைக் கடத்திவிட்டார்கள். மீண்டும் இலங்கை வரும் நோக்கம் எனக்கில்லை.

உங்களது தகைமைக்கேற்ப தொழில் வாய்ப்புப் பெறக்கூடிய உத்தரவாதம் எனக்குக் கிட்டியுள்ளது.

எங்களது உறவுக்கும் அப்போதிருந்தே எனது குடும்பத்தாரின் கடும் எதிர்ப்பு உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எப்படியோ இன்றுவரை சமாளித்து வருகிறேன்.

இன்னும் ஒரு மாதத்தில் எமது திருமணம் நடந்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். உங்கள் சம்மதத்தை உடன் தெரி வித்தால் உங்களுக்கும் அம்மாவுக்கும் ரிக்கட் அனுப்பிவைக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளேன். இதற்கு சாதகமான பதில் தராவிட்டால் தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.

அன்புடன் பிரதாப், இறுக்கச் சுருக்கமான கடிதத்தை படித்த நிர்மலா பெருமுச்சவிட்டாள். நெஞ்சு ஒரு முறை விம்மித் தணிந்தது.

இந்தப் பிள்ளைகளை இந்தப் பாடசாலையை இந்த நாட்டை விட்டுவிட்டு கென்டாவுக்கு போவதா? அவளுக்கு எதுவுமே ஓடவில்லை.

மீண்டும் மணியொலித்தது.

"அந்தப் பையன் கேக்கிறது நியாயந்தானே பிள்ளை. வரவரப் பிரச்சினை அங்க போய் கடவுளேன்று நிம்மதியா இருக்கலாமல்" தன் மனக் கக்கிசத்தை வெளிக்கொட்டினாள் பொன்னம்மா.

"நீங்க என்னம்மா சொல்றீங்க அப்பா இன்னக்கி இல்ல அவர் கண்ட கனவுகளை நாம் ஒரேயடியா மறந்துபோக முடியுமே" விட்டுக் கொடுக்கமாமல் தன் கருத்துக்கு இறுக்கம் சேர்த்தாள் நிர்மலா

நீஇப்பிடி பிடிவாதம் பண்றது பிழேன்னு சொல்றன். அந்தப் பெடியன் சாதிசனம் பார்க்காம உன்ன விரும்பி ... வெளி நாட்டுக்குப் போயும் கூப்பிட்டிக்கிட்டிருக்கான் ம் நாலக்கி இன்னொரு கலியானம் நெனச்சிப் பார்க்க முடியுமான்னு கேக்கிறன்"

"கடவுளே " முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிச் சொன்னாள் நிர்மலா.

நிர்மலாவின் அப்பா அரியரத்தினம் ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். சில சமூகக் கட்டமைப்புச் சக்திக்குள் விழுந்து மிகவும் அல்லற்பட்டவர்.

"நிர்மலா நீ என்ன விலைகொடுத்தென்டாலும் படித்து முன்னுக்கு வா. மனிதனாக வாழுமை. இதுக்காக அர்ப்பணிப்போடு செயலாற்றனும்."

இப்படி அடிக்கடி அவர் சொல்வார். அவள் ஒவ்வொரு வகுப்பாக உயர, உயர, அவள் அனுபவித்த வேதனைகளும் மனத்தாக்கங்களும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல அந்த சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவர் இந்த வார்த்தைகளைத் தான் திரும்பத் திருப்ப உச்சரிப்பார் கடைசிவரை படிப்பை இடைநிறுத்த முனையவில்லை.

அப்பாவின் வார்த்தைகளில் இழையோடிய சத்தியம் அவளது இளநெஞ்சிலே வேர்பாய்ந்தது. பெரிய கல்லூரிகள் அவளுக்கு எட்டாக்கனிதான். ஒரு வெறியோடு சிறிய பள்ளிக்கூடத்திலே தொடர்ந்து படித்தாள்.

அன்று பர்ட்சை முடிவு வெளியாகியிருந்தது. அரியரத்தினம் குதித்த குதி நிர்மலாவின் கண்களைவிட்டும் இன்னுந்தான் அகலவில்லை.

ஒருநாள் அரியரத்தினத்தின் இனசனத்தவர்கள் வீட்டிலே குழுமியிருந்தார்கள்.

"இங்கபாரு கெம்பஸ் படிப்பு கிடிப்பென்று நின்டியோ அப்புறம் கலியாண விசயமெல்லாம் குழுமபிப்போயிரும் இப்பொகுடும்பத்துக்குள்ள பார்த்து செய்யக்கூடியதா இருக்கு"

பெரியண்ணன் இப்படிச் சொன்னாரோ இல்லையோ அரியரத்தினம் ஆவேஷத்தோடு எழுந்துவிட்டார்.

"நீங்கள் சொல்றபடி அவனுக்கு செய்துவைக்கிறன் முதல்ல அவள் தன்ற படிப்பை முடிச்சிட்டு வரட்டுக்கும் " அழுத்தமாகவே சொல்லிவிட்டார்.

எல்லோரும் வாயடைத்துத்தான் போனார்கள்.

பல்கலைக்கழகத்திலே அவள் சேர்ந்து விட்டாள். ஒன்று இரண்டு மூன்று என ஆண்டுகள் உருண்டன. ஒரு நாள் விரிவுரை மண்டபத்திலிருந்து யாருக்கோ சுகமில்லையென அவளை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அவள் சென்றது செத்தவீட்டுக்குத்தான் துடித்துப்போனாள் நிர்மலா. அழுது அரற்றி என்னதான் ஆகப்போகிறது!

தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த அரியரத்தினம் நெஞ்சுவலியென்று விழுந்தது விழுந்ததுதான்.

எஞ்சிய சில மாதங்களை கஷ்டத்தோடு கடத்திப் பரீட்சை எழுதினாள்.

முடிவு வெளியாகி ஓராண்டுகாலம் ஓடியது.

தொழிலுக்காகப் பல விண்ணப்பங்கள் அவளது மனம்போல ஆசிரிய நியமனம் கிட்டியது. நூறு மைல்களுக்கப்பால் ஒரு பாடசாலை

"அப்பா..... உங்க இலட்சியக் கனவுகளை நான் கைவிட மாட்டான். அதுக்குப் பொருத்தமான உத்தியோகம் கிடச்சிருக்கு. உங்க என்னங்களைச் சுமந்து கொண்டு நான் புறப்படுறன்"

சுவரில் மாட்டியிருந்த அப்பாவின் நிழற்படத்தைப் பார்த்து வணங்கி சத்தியப் பிரமாணம் செய்து விட்டுத்தான் அவள் அம்மாவுடன் வெளிக்கிட்டாள்.

"என்ன பிள்ளை யோசிக்கிறாய் வாரன் டிக்கட் அனுப்பச் சொல்லி எழுதிப்போடன் "

இப்படி எங்கோ அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த அவளது நினைவோட்டத்தைக் கலைத்தபடி எழுந்து வெளியே சென்றாள் பொன்னம்மா.

புதுப்பட்டிக் கிராமத்தில் அவள் காலடி வைத்தபோது மெய்யாகவே அமைதியும் ஆனந்தமும் அவளுக்குள் கொஞ்சிவிளையாடியது. இயற்கை அன்னையின் குளிர்ந்த பார்வையால் பூரித்த பூமி கள்ளாம் கபடமில்லாத உழைத்து வாழும் மக்கள்

"புதிய ரீச்சர்" என்றவாறு பிள்ளைகள் சூழ்நின்றனர். ஆசிரிய விடுதியை ஆரவாரத்தோடு துப்புரவுசெய்தார்கள்.

"வந்துசேர்ந்தீடிங்க வாரவங்க கொஞ்சநாளில் எப்படியோ மாறிப்போயிடறதுதான் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின்ற தலவிதி. உங்களுக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்றோம். கொஞ்ச காலத்துக்கெண்டாலும் இருங்க மிஸ்"

அதிபரின் இந்த வாரத்தைகள் பாடசாலையின் யதார்த்தத்தை அவளுக்கு வெளிக்காட்டியது.

வசதிபடைத்த மக்கள் அந்தக் கிராமத்தில் இல்லாமலில்லை. மேல் வகுப்புக்குவரும் பாதிப் பிள்ளைகள் நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளை நாடுகின்ற நிலை.

இருபத்தைந்து வயது இளமை நிர்மலாவுக்கு அதன் வேகமும் சுறுசுறுப்பும் எல்லோரையும்தான் ஈர்த்தது. மூன்றே மாதங்களில் அவள் அத்தனை பேரதும் அன்புக்கும் அபிமானத்துக்கும் ஆளாகி விட்டாள்.

அன்று பாடசாலை பரபரத்தது. அமிர்தலிங்கம் ஆசிரியருக்கு இடமாற்றம் உயர்தர வகுப்புக்கு பாடமெடுத்தவர்.

"இப்படித்தான் மிஸ் கொஞ்சம் தலை நிமிர நேரமாப் பார்த்து வெட்டுவிடும் "அதிபர் பரிதாபமாகச் சொன்னார்.

அந்த ஐந்து மாணவர்களின் நிலையோ சொல்ல வேண்டியதில்லை.

நிர்மலா இந்த நிலைக்கு உயர் வதற்கு காரணமான கனகவிங்கம் வாத்தியாரின் நினைவு அவள் மனதில் வந்து வந்து மோதியது.

கனகவிங்கம் ஆசிரியர் துரிதமீட்டல் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் அதிபர் அந்தத் தந்தியை கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அவர் ஒன்றும் பரப்பரப்படைய வில்லை. தந்தியைப் புத்தகத்துக்குள் திணித்துவிட்டு பாடத்தைத் தொடர்ந்து நடாத்தினார்.

பள்ளிக்கூடம் விடுவதற்கிடையில் "கனகவிங்கம் வாத்தியாரின் அம்மா செத்துப்போட்டாவாம்." என்ற செய்தி எங்கும் பரவியது.

அவரது ஊருக்கு முப்பது மைல் தாண்டிப்போகவேண்டும்.

போனவர் எப்போது திரும்பிவருவாரோ என்று எல்லோரும் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தபோது அடுத்தநாளே அவர் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

"ஏன் ஸேர் போனகையோட திரும்பி வந்திட்டங்க?" நிர்மலாதான்துக்கம் தெரிவிக்கும் முதற்கட்டமாக இப்படிக் கேட்டாள்.

அம்மாவின் வாழ்க்க அஸ்தமித்துப்போயிற்று. உங்க வாழ்க்க இனித்தான் ஆரம்பிக்கப்போகுது குறைந்தது மூன்று நாலாவது நான் அங்க இருந்திருக்க வேண்டும். பரீட்சை நெருங்கும்போது மூன்று நாளின் பெறுமதி எனக்கு தெரியுமல்லோ

அவர் சொல்லி முடித்தாரோ இல்லையோ நிர்மலாவின் கன்னங்களில் கண்ணீர் உள்வலம் நடாத்தியது.

இரண்டாம் பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் அவர் பாடத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார்.

பர்ட்சை முடிவு வெளியானது

நான்கு மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் தெரிவானதை யொட்டிய பாராட்டு விழாவின்போது கனகவிங்கம் ஆசிரியர் பேசினார்.

நீங்கள் பெற்ற பெறப்போகின்ற கல்வி நிச்சயமாக உங்களது வாழ்வுக்கு ஒளியேற்றும். ஆனால் அது முக்கியமல்ல. நீங்கள் பெறும் கல்வியால் இன்னும் நூறுபேருக்கு ஒளியேற்ற வேண்டும். அதுதான் முக்கியம்

இந்த வார்த்தைகள் இன்றுவரை நிர்மலாவை வழிநடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.

நிர்மலா எழுந்து நேரே அதிபரிடம் சென்றாள்.

"ஸேர் யோசிக்காதீங்க அமிர்தவிங்கம் ஸேர் போறதால பிள்ளைங்களுக்கு ஒரு பாதிப்பும் வராது ஏ/எல் தமிழ் செய்த னான். அந்தப் பொறுப்பையும் நானே ஏத்துக்கிறேன்"

சந்தோஷ சாகரம் அங்கே அலைமோதியது.

அன்று சனிக்கிழமை நிர்மலா பத்திரிகை புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசலிலே ஒரு காலடியோசை "வாம்மா" என்று அம்மாவின் வரவேற்பு ஆரவாரம்.

புன்னகை பூத்தபடி கெளரி நின்றபோது, நிர்மலாவுக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை.

"என்னடி தீடிரென்று"

"விருந்து தயார் பண்ண கஷ்டமா"

"காலம் வந்தா தயார் பண்ணுவம்"

"வந்திட்டுதே" என்றபடி நெருங்கி அமர்ந்துகொண்டாள்.

பொன்னம்மா தேநீர் போடுவது கேட்டது.

இருவரும் ஒன்றாகவே படித்து, ஒன்றாகவே கெம்பஸ் போய், ஒன்றாகவே நியமனம் பெற்றவர்கள். ஏழுமைல் தொலைவில் அன்பு புரத்தில் கற்பிக்கிறாள்.

"சொல்லேன் கெளரி"

"எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயமாயிட்டுது"

முடிவே இல்லாமல் கதை தொடர்ந்தது.

"ம காலாகாலத்தில் நடக்கிற காரியங்கள் நடக்கணும் எனக்கும் எழுபது நெருங்கிது இவருக்கு புத்திசொல்லு பிள்ளை"

அம்மாவின் பேச்சைப் பார்த்தால் ஏதோ திட்டமிட்டு கெளரியை அழைத்திருப்பது போலிருந்தது நிர்மலாவுக்கு." ம்" உன்ற விஷயம் என்னமாதிரி

"என்ன அங்க வரச்சொல்கிறார் என்னால் முடியுமே கெளரி "

"உனக்கிப்ப ஒரு வாழ்க்கைத் துணை முக்கிய மென்னு நெனக்கிறன். அம்மாவுக்கும் வயது போட்டுதல்லோ"

நிர்மலாவின் மனத்திலே அவளது அப்பாவும் கனகவிங்கம் வாத்தியாரும் மாறிமாறித் தோன்றினர்.

சாப்பிட்டபின் நிர்மலா பஸ்ஸேற்றி விட்டு வந்தால் கெளரியை அவளது நடவடிக்கைகளிலே ஒரு மெல்லிய மாற்றம், இழையோடுவது பொன்னாம்மாவுக்குப் புரிந்தபோது மகிழ்ந்துபோனாள்.

கெளரியோடு உரையாடியதை இரை மீட்டிக்கொண்டிருந்த நிர்மலா அப்படியே கம்பஸாக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

முதலாண்டு மாணவியாக அவள் பிரவேசிக்கும்போது பிரதாஃப் மூன்றாம் ஆண்டிலிருந்தான்.

இருவருக்குமிடையே தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டதென்று தெரியாதபோதும் காலப்போக்கில் உறவு இறுக்கமடைந்திருந்தது. அதைச் சகிக்கமுடியாத பொச்சரிப்புகளுக்கும் குறைச்சலிருக்கவில்லை.

இருநாள் வாசிகசாலையிலிருந்து களைத்துப்போய் வந்து கென்றீனில் அமர்ந்திருந்தாள்.

நிர்மலா அவளைதிரே மேல்வருட மாணவிகள் இருவர். அவ்வளவாகப் பழக்கமும் இருக்கவில்லை.

"இவங்களுக்கொரு நெனப்பு. கெம்பஸாக்கு வந்தாப்போல தங்கட சாதி சனத்த மறந்து போறாங்க. அதுக்குள் காதல் வேற. என்ன நடக்குதென்னு பார்க்கத்தான் போறம்"

தேநீர் குடித்தாளோ இல்லையோ எழுந்து வெளியே வந்து விட்டாள். அடிக்கடி இப்படியான குத்தல்கள். இதற்கொரு முடிவு வேண்டாமா?

"பிரதாஃப் நீங்க பெரிய இடத்துச் சேர்ந்த நீங்க எங்களால் நெருங்க முடியுமே இப்படிக் கேட்டே விட்டாள்"

என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே அப்படியொரு வேறுபாடு கிடையாது நிர்மலா ஒரு வேல. எங்க அம்மா, அப்பா, ஆனா வாழப்போறது நாங்கள்லோ

அந்த வார்த்தைகளை அவள் நம்பினாள். அது வீண் போக வில்லை.

"அந்த ஸெற்றப் போடுபுள்ள ஆறு மணியாச்சு பொன்னம்மாவின் குரல்

குளிர்ந்த காற்று இதமாக வீசியது. நிர்மலா ரீச்சர் பள்ளிக்கூடப் படிகளில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஏ.எல் வகுப்பு மாணவிகள் ஓடிவந்து வரவேற்றனர்.

"ரீச்சர் உங்களுக்கு கல்யாணமாமே"

"ரீச்சர் நீங்க கெனடா போற்களாமே"

எப்படி இந்த செய்தி சிறகடித்ததென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

சட்டென்று அவள் காதுகளுக்குள் கனகலிங்கம் ஆசிரியரின் வார்த்தைகள் எதிரொலித்தன.

"நீங்க கற்றகல்வி உங்களுக்குளியுட்டும் அது முக்கியமல்ல நீங்கள் கற்ற கல்வி நூறு விளக்குகளுக்கு ஒளியேற்றவேண்டும். அது தான் முக்கியம்.

நிர்மலா ஒருகனம் மௌனித்து நின்றாள். மாணவிகள் வேடிக்கைபோலக் கேட்டாலும் அந்த முகங்களிலே படர்ந்திருந்த கருமேகம் அவளுக்குப் புரியாதா என்ன?

உங்கள் ஒரு நாளும் நான் கைவிடமாட்டன்.

சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு அந்தச் சிட்டுகள் சிறகடித்தன.

திட்கட்கிழமை காலைக்கூட்டம் களை கட்டியது. அதிபரின் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம்.

"பிள்ளைகளே! உங்களுக்கொரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. இந்த முறை மாகாணத் தமிழ்த்தின விழாவில் எங்களுக்கு மூன்று முதலிடங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதற்கு உங்களை இரவு பகலாகத் தயார்படுத்திய நிர்மலா ரீச்சருக்கு எமது பாராட்டுக்கள் தொடர்ந்து அகில இலங்கைப் போட்டிக்கு அவர் உங்களைத் தயார்படுத்துவார்"

ஓகோவென்று மாணவர்கள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக மனநிலையிலே ஏற்பட்ட தளம்பல் இந்தத் தகவலைக் கேட்டதும் மீண்டும் நேர்ச்சொகியது.

மூன்றாம் பாடம் நிர்மலாவுக்கு ஓய்வு.

இன்று தபாவில் சேர்ப்பதற்காக அவள் எழுதிய கடிதத்தை மீண்டும் ஒரு முறை வாசித்துப் பார்த்தாள். அன்பின் பிரதாஸிப்

இரண்டு வருடங்களில் வருவதாகக் கூறிய நீங்கள் படிப்படியாகக் கதையை மாற்றிவிட்டார்கள். இந்த ஆசிரியத் தொழிலுக்கூடாக பிறந்த மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் என்னாலாக வேண்டிய பணிகள் ஏராளம். இங்கிருந்து வெளியே செல்வது என்னால் முடியாத காரியம். உங்கள் முடிவில் நான் குறுக்கிடவில்லை.

அன்புடன் நிர்மலா.

ஒரு தியாக தீபமாக அவளுக்குள்ளிலிருந்து எங்கும் ஒளி பரவியது.

யாத்தவர் - திருமதி எம். வி. எஃப். ஸால்ஃபிகா

கல்லும் கரையும்

கணபதிப்பிள்ளையாரின் வீட்டில் கல்யாணப் பரபரப்பு. வீடே களை கட்டியிருந்தது. அவரது ஒரே மகள் சிவமலருக்கு, தனது நெருங்கிய உறவுக்காரரின் பகுதியில் இருந்தே மருமகனைத் தேடி இருந்தார். நித்தமும் சாதி, சனம் என்றே பேசிக் கொண்டிருப்பவர், சொந்தத்திற்குள்ளே இல்லாமல் வேறு இடம் பார்க்கமாட்டார் என்பது எல்லோருக்குமே தெரிந்த விடயமாகும்.

வீட்டு முற்றத்திலும் வீட்டிற்குள்ளும் யார், யாரோ வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள் சின்னங்கள் சிறிக்கள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சாமான்களை ஏற்றி இறக்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு, பின்னைகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடித்திரிவது சற்று ஏரிச்சலாகக் கூட இருந்தது. "ஓடிப்போய் வெளியாலை விளையாடுங்கோ" என்று சற்றே கோபத்துடன் சொல்லியும் கொண்டார்கள்.

வீட்டு வாசலில் இரண்டு சில்லு உழவு இயந்திரத்தில், பூனகரி மொட்டைக் கறுப்பன் அரிசி மூடைகளை பரமு தனது ஊரான பூனகரியில் இருந்தே கொண்டு வந்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தான். இதைக் கண்ட கணபதியார், "என் உங்கடை வாகனம் என்றை வீட்டுக் கேற்றாலை உள்ளுக்குள்ளை வரமாட்டுதோ, பெரிய பெரிய லொறி கூட உள்ளை வரும், உள்ளை கொண்டு வா", என்று கட்டளையிட்டவாறே நிமிர்ந்து பார்த்தவர்", என்றை வீட்டுக் கலியாணம் எண்டால் சும்மாவே நாலு ஊரும் மூக்கிலை கை வைக்க வேணும். எங்கடை சாதிக்குள்ளை இப்பிடிச் சூரு கலியாணம் நடக்காத மாதிரி நடக்க வேணும் என்ன? "பேசியவர் மறுபக்கம் திரும்பியவாறே.

"என்ன ராசம்மா சும்மா பராக்குப் பார்க்கிறாய் வேலையளைப் பார்த்து செய். நான் சொல்லவேணும் எண்டில்லை. உங்கடை வீட்டு விசயங்களுக்கு நான் எப்பிடிச் செய்தன் எண்டதை நினைக்கவேணும்" சொல்லி விட்டுத்

திரும்பியவர் என்ன சொர்ணம் எங்கை உன்றை புத்திரனைக் காணவில்லை கண்ணிலைப்படமாட்டான் என்டு திரியிறான்."

அப்போதுதான் வீட்டின் உள்ளேயிருந்து கணவன் இருந்த திசைநோக்கி வந்த சொர்ணம். நீங்கள் சொல்லித்தானே சந்திரன் சுன்னாகம் தரகர் சங்கரலிங்கத்தார் வீட்டுக்குப் போனவன். எல்லாக் காய்கறிகளையும் மொத்தமாய்த் தீர்த்து வாங்க அவரட்டைத் தான் போனவன், அதோடை நீர்வேலிக்கும் போய், வாழைக்குலை, வாழை மரங்களும் வாங்கவேணும் என்டு சொன்னான்

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அம்மா அம்மா என்று மெல்லிய குரல் ஒன்று கேட்டது. புருவத்தை உயர்த்தி எட்டி நோக்கினார் கணபதியார் வெளியே. பவளம் பரிதாபமாக விழித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளைக் கண்டதுமே கணபதியாருக்கு உடனே முகம் மாறி விட்டது. உந்தச் சாதி கெட்டவள் இப்பதூக்கு இங்கை வந்தவள் என்று மெல்லிய தொனியில் சொல்லியவள் மனைவியை முரட்டுத்தனமான பார்வையில் நோக்கினார். அதேது உடனே வீட்டுனுள்ளே சென்று விட்டார்.

சொர்ணம் வெளியே பவளத்தைப் பார்க்கச் சென்றாள் சற்றே கசங்கிய சேலையுடன் காய்ந்த முகத்துடன், வாட்டமுடன் காணப்பட்டாள். கண்கள் சற்றே பனித்திருந்தது, கணபதியாரின் குணங்களை நன்கு தெரிந்தவள் தான் என்றாலும் வீட்டில் ஏதோ தவிர்க்கமுடியாத பிரச்சினை. வேறு வழியில்லை என்றாலும் சொர்ணத்தின் தயாள குணத்தை அறிந்திருப்பவள். கையில் ஏதோ ஒன்றை வைத்தபடி கேட்கமுடியாமல் தினைறிக் கொண்டிருந்தாள்.

கணபதிப்பிள்ளை என்கின்ற முழுப் பெயரையுடைய அவரை எல்லோருமே கணபதியார் என்று தான் அழைப்பார்கள்.

அதனை அவர் கொஞ்சம் கௌரமாகவே கருதியும் கொண்டார். அதோடு கொஞ்சம் வசதியானவர். வீம்புக்காகச் செலவு செய்பவர் என்பதும் ஊரறிந்த விஷயம். நல்ல வீடு, தோட்டம், துரவு என்று நிலபுலன்களும் இருந்தது. இவர் எந்த, நேரத்தில் எதைப் பேசுவார் என்பது தான் எவருக்குமே தெரியாது மற்றவர்களை அவமதித்துச் சூச்சமாகவும் பேசிவிடுவார். தன்னுடைய சாதி, சமயத்தை விட, மற்றவர்கள் விஷயத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ள அவர் மனதளவில் இடம் கொடுப்பதுமில்லை. அத்துடன் இவருடன் நியாயம் பேசி வெல்ல முடியாது என்கின்ற காரணத்தினாலும் கதைத்து வீணான மனஸ்தாபம் ஏன் வரவேண்டும் என்கின்ற சமாதான உணர்வுடனும் பேசாமல் பலரும் இருந்துவிடுவார்கள். என்றாலும் இவரது வாய்க் கொழுப்புக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பார்த்துக் கொள்வோம் என்று நினைத்து எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் ஏங்குபவர்களும் இருந்தாலும் அது ஒன்றும் வியப்பு அல்ல.

சொர்ணம் பாவம் வாழ்ந்து பழகிவிட்டாள். விட்டுக் கொடுக்காமல் வாழ்ந்தால் குடும்பம் உருப்படுமா? குழந்தை குட்டிகளுடான் எதிர்வாதம் செய்வது? அதுவும் பிள்ளைகள் தோருக்கு மேல் வளர்ந்த பின்பா விவாதம் செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது. மனைவி பிள்ளைகளைத் தனது கிடுக்கிப் பிடிக்குள் வைத்திருந்தார் கணபதியார் இருந்தும், இவரது வீராப்பான், பேச்சிற்கும், நடத்தைக்கும் மாறாக இவர் வீட்டிற்குள்ளே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு விஷயம் நடந்து கொண்டிருப்பதாக, சிலர் குசுகுசுப்புடன் பேசிக் கொண்டனர். விஷயம் பெரிதாகிப் பரவாதபடியால், கணபதியின் காதில் இவை ஒன்றும் விழவேயில்லை. ஏனெனில் எதையும் நேரில் சொல்ல யாருக்குத்தான் துணிச்சல் வரும்?

வேறு ஒன்றுமில்லை, கணபதியின் மகன் சந்திரபாலன் என்கின்ற சந்திரனும், முத்துச்சாமி பவளம் தம்பதியினரின் ஏகபுதல்வி புனிதமும் ஒருவர் விரும்புவதாகவும், ஊர் கந்தசாமி கோவில் தர்ப்பைப் குளத்தடியிலும், வாசியசாலை,

அருகே மருதடியிலும் கதை பேசுவதாகவும் வதந்தி உலா
வினாலும் அது முழுக்க உண்மையான சமாச்சாரம் தான்.

ஆரம்பத்தில் புனிதத்துடன், சந்திரன் வலிய வந்து
கதைக்கமுயன்ற போது, அவள் அறவே மறுத்து ஏசியும்
அனுப்பிவிட்டாள். சின்ன வயதிலேயே அவள் குடும்பத்
தினரை, அவளது குடும்பத்தினர் நன்கு அறிந்து கொண்
டிருந்தனர். சாதி சமய சம்பிரதாயங்களைப் பேசி அதிலேயே
ஊறிப் போன கணபதியாரின் குடும்பம் இந்த நட்பை ஏற்குமா?
சாதாரணமாகப் பேசினாலேயே பாவம் என்று கருதுபவர்,
காதல் செய்தால் விட்டு விடுவாரோ என்று எண்ணி, அவள்
விலகினாலும் சந்திரன் விடுவதாக இல்லை.

காலம், மனசைக் கலைத்தது. நீண்ட நாள் பிடிவாதம்
தளர்ந்தே போக புனிதம், சந்திரனுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்
என்றாலும் எல்லோருக்கும் தெரிந்து கொண்டு கதைக்க அவள்
விரும்பியது கிடையாது. ஏதாவது ஒரிரு வார் த்தைகளை
அன்பாக ஆசையுடன் பேசி, உடன் விடுபடவே இருவருமே
விரும்பினர் வேறு வழி? காலம் கனியும் அப்போது பார்க்கலாம்
எனச் சந்திரன் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

மனைவி உள்ளே நுழைந்ததும் வள்ளென்று பாய்ந்தார்
கணபதி என்னத்திற்கு "இப்ப உவள் வந்தவள் நல்ல காரியம்
நடக்க கேக்க, உதுகள் ஏன் முழிவிசளத்துக்கு வருகுதுகள்

கணவனை இடைமறித்தாள் சொற்றைம் சும்மா பொறுங்கோ
அப்பா இவளைப் பார்க்கப் பாவமாய் இருக்கு. தன்றை
பொடியன்றை சோதினைக்காக, காசு அவசரம் தேவையாம்
அதுதான், தன்றை கழுத்தான் சங்கிலியை வச்சு. அடவாக
கொஞ்சம் காசு கேக்கிறாள் இதுகளின்றை மனமும் நோகப்
படாது பாருங்கோ

மனைவி சொன்னதும் அவருக்குக் கோபம் பொத்துக்
கொண்டு வந்தது. "இது என்ன கதை பேசுறை இப்ப இருக்

கின்ற செலவைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதோ கண்டபடி தர்மம் செய்ய வெளிக்கிடுற " என்று அவள் கூற இது உபகாரம் கடன் தானே கேக்கிறாள் அதுவும் அடவு இடைஞ்சல் பட்டதுகளைப் பார்த்தால் தான் தெய்வம் எங்களைப் பார்க்கும் சொல்லிக் கொண்டே அவள் போக சரி சரி உன்னோடை கதைக்க எனக்கு நேரம் இல்லை எட பொடியா, அந்த மணலை முத்தத்திலே போடு என்றபடியே வேறு அலுவல்களைக் கவனிக்க கணபதியார் போயே விட்டார்.

அப்புறம் பவளத்திற்கு. அடவுக்கு அவள் கொண்டு வந்த நகையை அப்படியே திரும்பிக் கொடுத்து விட்டுக் கேட்ட தொகையை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டாள் சொர்ணம் இது அவளது குணம். இந்த யுத்த காலத்தில் இப்படி எதற்காகச் செலவு செய்து கல்யாண வீடு செய்யவேண்டும் என்று தான் எல்லோருமே பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால், கணபதியாருடன் நேரில் இதுபற்றிக் கருத்துக் கூறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர்.

வெளியே இன்னமும் பயம், பீதி குறைந்தபாடில்லை. இந்தப் பதட்டத்திலும் கல்யாணம் சிறப்பாக நடந்து விட்டது. கல்யாணத்தின் போது காசு தண்ணீராகச் செலவானதைப் பற்றி கணபதியார் எள்ளவும் கவலைப்பட்டுவிட வில்லை. தன்னுடைய நெடுநாள் அவா, இலட்சியம் சந்தோசமாக நிறைவு பெற்று விட்டதாகத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

மகனையும் மருமகனையும் கல்யாணம் முடிந்து நான்காம் சடங்கும் முடித்து அடுத்த வாரமே கொழும்பிற்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார். மருமகன் அங்கே தான் வேலை தனது மைத்துனனையும் தங்கையையும் அழைத்துக் கொண்டு சந்திரன் கூடவே சென்று விட்டான். அவர்களைத் தனியே அனுப்ப சொர்ணம் பிரியப்படாமையினால் மகனையும் கூட அனுப்பி கொஞ்சநாள் நின்று விட்டு வருமாறு அனுப்பி

வைத்தாள். கணபதியாரும், மனைவியும் மட்டுமே இப்போவீட்டில் தனியே இருந்தார்கள். தங்களது வீடே இப்போது இவர்களுக்குச் சூன்யமாகப்பட்டது. இந்த நேரத்தில் தான் எல்லாமே நடக்கக் கூடாது நடந்தே விட்டது.

குண்டுச் சத்தமும் அதை மீறிய ஊர் மக்களின் அவலச் சத்தமுமாக ஊரே அமளி துமளிப்பட்டது. கிடைத்ததை அள்ளிக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மரணம் பற்றி என்னதான் துணிச்சலாகப் பேசினாலும் கூட அதை அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் மரணத்தை விட மரண பயம் என்பது எவ்வளவு அவஸ்தையானது எனப் புரியவரும். குழம்பிய குட்டையாக மக்களின் மனம் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தது. யுத்தம், அனலாய்க் கொதித்தது. மக்களின் இதயத்தைக் கசக்கிக் கொண்டிருந்தது. வானும், நிலமும் அசுத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணென்றிரே கருகும் உடல்களும் சிதறும் அவலங்களும் சொல்லி மாளாது.

குண்டுச் சத்தத்தினால் பயந்து பதுங்கிப் பிரயோசனம் இல்லை. இன்று தப்பியோட தலையை நீட்டியவர்கள் பலர், ஓட வழியின்றி ஓலமிட்டபடியே வீழ்ந்துவிட்டது மிகக் கொடுரோம். உள்ளேயிருந்தாலும், வெளியே வந்தாலும் நடப்பது ஒன்றுதான் என்பதை அறிந்து, வழிதெரியாது திண்டாடிப் போயினர். செத்தவர்களுக்காக இரங்கித் தூக்கிச் சென்றவர்களை மரணம் துரத்திப் பிடிக்க அங்கேயே அவ்விடத்திலேயே பரிதாபமாக மாண்ட கதை எத்தனை? ஊரில் நாய்களின் ஊளைச் சத்தம் வேறு மனதைப் பிசைந்தது. சத்தமீதியால் அவை வெளியே வரப் பயந்து வீட்டின் உள்ளேயே படுத்துக் கிடந்து முன்கி, முக்கி வெதும்பின. அம்மா ஜயோ என்கின்ற ஈனஸ்வர, ஓசைகள் பலத்துப் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

கணபதியாரின் வீட்டில் குண்டு விழுந்தபோது, அதை உணரும் நிலையில் அவர் இல்லவேயில்லை, எல்லாச் சனங்களும் ஓடிவிட அவரும், அவரது மனைவியும் செய்வ

தறியாது திகைத்து நின்றனர். கத்திக் கூப்பாடு போட்டும் பிரயோசனமில்லை. சொர்ணமும் எட்டிப் பார்த்து உதவி கேட்டும் குரல் வெளியே கேட்பதாகவேயில்லை. இந்தப் பெரும் அமளி, துமளியில் இவளது குரல் எம்மாத்திரம்? ஓசையுடன் ஏதோ விழுந்தவுடன் மல்லாந்தபடியே கணபதியார் விழுந்து விட்டார். உள்ளே வந்த சொர்ணம் என்ன, ஏது என்றே கேட்கத் தோன்றாமல் வெலவெலத்துக் காணப்பட்டாள். கணவனைத் தூக்க முயற்சித்தபோது தான் ஏதோ பிசுபிசுத்த மாதிரியான உணர்வினைப் பெற்றாள் பார்த்தவள் அதிர்ந்தாள்.

ஆ..... ஜயோ ... என்ன இது ரத்தமாக இருக்கின்றதை உணர்ந்தவள் செய்வதறியாது, பரபரப்புடன் வெளியே ஓடினாள். "ஜயோ ஆராவது ஓடி வாருங்கோ ஓடிவாருங்கோ" குரல் ஈனஸ்வரத்தில் ஓலிக்க, வெளியேயாரும் அற்ற நிலையில் சோகத்தினுள் ஆட்பட்டு, மெய் விதுர்த்துப் போனாள் சொர்ணம்.

அப்போது வெளியே தெருமுனையில் முத்துச்சாமி, தனது மனைவி பவளத்துடனும், புனிதத்துடனும் மாட்டு வண்டியில், ஏதோதோ சாமான் சட்டுகளுடன் வந்த கொண்டிருந்தார். தலைவிரி கோலமாக வண்டியை நோக்கி வந்த சொர்ணத்தைத் தூரத்தே கண்ட முத்துச்சாமி பதைபதைத்து தனது வண்டியை அவளருகே நிறுத்தினார். உடனே எல்லோருமாக கணபதியாரின் வீட்டின் முன்னே வண்டியை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே சென்றனர்.

கணபதியாரைப் புனிதமும், முத்துச்சாமியும் தூக்கி வண்டியில் படுக்கவைத்தனர். அவரது காலில் உருக்குத் துண்டு பாய்ந்திருந்தது. வண்டியினுள்ளே படுக்க வைக்கமுன். சொர்ணம் அவசரம் அவசரமாக ஈரத்துணியைக் கொண்டு வந்தாள். அதனை முத்துச்சாமி வைத்துக் கட்டினார். இரத்தப் போக்கு ஒருவாறு குறைந்திருந்தது. புனிதம் ஒரு மட்டையால் விசிறிக் கொண்டிருந்தாள் கணபதியாரக்கு நினைவு

திரும்பிவிடப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டார்.

"இனி யோசிக்க நேரமில்லை வருறது வரட்டும் ஆசப்பத் திரிக்குப் போவம்" என்றபடியே முத்துச்சாமி அவசரப்படுத்த, எல்லோருமே வண்டில் ஏறிக் கொண்டனர். பழைய சீலை கைப்பையினுள், ஏதோ உடுப்புகளை அடைந்து சொர்ணம் தலையணையை உருவாக்கி, கணபதியாரின் தலையில் வைக்க வண்டி புறப்பட்டது.

வண்டி நேராக, கோண்டாவிலில் இருந்து யாழ்ப்பானம் பெரியாஸ்பத்திரிக்குச் சென்றது. வைத்தியசாலை ஒரே சனக் கூட்டம் இவர்களைப் போல எத்தனையோ சனங்கள் காயம் காரணமாகவும், இறந்தபோன நிலையிலும் வந்து சேர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கணபதியாருக்கு அங்கு சென்றதுமே அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டுவிட்டது. நோயாளிகள் தொகை அதிகமானதனால், ஜந்து நாட்களில் அவரைக் கூட்டிச் செல்லுமாறு கூறிவிட்டனர். இதற்கிடையில் முத்துச்சாமி மட்டுவிலில் தனக்குத் தெரிந்த வீட்டில் எல்லோரையும் தங்கவைத்து இருந்தார். வைத்திய சாலையிலேயே உடன் இருந்து கொண்டார். பின்னர் அவர் ஓரளவு குணமடைந்த வைத்தியசாலையில் இருந்து வெளி வந்ததும் மட்டுவில் கிராமத்தில் மட்டுவில் அம்மன் கோவிலின் அருகே தனியே ஒரு வீட்டில் கணபதியாரையும். சொர்ணத்தை யும் குடியிருக்க வசதி செய்து கொடுத்தும் விட்டார்.

எல்லாப் பிரச்சினையும் முடிந்த பின்னர் தான் சந்திரன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்து சேர்ந்த அடுத்த நாளே, அவசரக் கடிதம் ஒன்று அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருந்தது. வந்த செய்தி மகிழ்ச்சியுட்டுவதாகவே அமைந்திருந்தது. சந்திரனுக்கு நுவரெலியாவில் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தமை பற்றியே கடிதம் அமைந்திருந்தது.

இந்த நிலையில் எப்படியாவது கிடைத்த வேலையை இழக்க ஒருவருக்குமே சம்மதமில்லை. நீ போயிட்டு வா தம்பி

கவனம் நாங்கள் இருக்கிறம் போய்த் தபால் போடு என்றபடியே சொற்றும், கவலையும், அதே வேளை கிடைத்த வேலை பற்றிய சந்தோசங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாத நிலையில் மகனை அனுப்பிவைத்தாள். புறப்படும்போது, அருகே இருந்த புனிதத்தைப் பார்க்காமல் சென்றது தான் அவள் மனதை பெரிதும் உறுத்தியது. பயம் காரணமாக இருக்கலாம் எனச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

இந்த நிலையில் கோண்டாவிலில் இவர்கள் வீட்டுப் பக்கத்துத் தெருவில் இருந்த உறவுக்காரன் விக்கி "அம்மான் எங்கடை பக்கம் நிலைமை சீராய் இல்லை. நான் என்ற சாமான்களை எடுக்கப் போனன். உங்கடை வீடு முழுசாய்ச் சேதமடைந்து போட்டுது" அவன் சொன்ன போது கணபதியாருக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. எல்லாம் கடந்த நிலையில் அவர் துன்பங்களை மீட்டும் நிலையில் இல்லை.

முத்துச்சாமியும், பவளமும் இடையிடையே வந்து பார்த்துச் சென்றனர். வேலைக்குப் போன சந்திரன் தனது வீட்டிற்குக் கடிதம் போடுவதுடன் சரி புனிதம் பற்றி அவன் நினைத்த தாகவே தெரியவில்லை. ஏதாவது வழியில் கடிதம் போட்டிருக்கலாமே என்று எண்ணி ஏங்கினாள் அவள். என்னதான் சிரமம் இருந்தாலும் எந்த வழியிலாது ஒரு எழுத்தாவது எழுதி, யாராவது நம்பிக்கையான சிநேகிதர் மூலமாவது அனுப்பியிருக்கலாமே என எண்ணினாள். இருப்பினும், இந்தக் காலத்தில் இது எல்லாமே சரிப்பட்டு வராது என மனதை மறுபுறம் தேற்றிக் கொண்டாள் அது சரி வீட்டில் நின்ற இரண்டு நாளில் கூட தன்னைப் பார்க்க ஏன் விருப்பப்படவில்லை. தகப்பனாருக்குப் பயந்து, கொஞ்ச நாள் ஒதுங்கலாம் என்று அவள் மறுபுறம் தன்னைத்தானே தேறுதல் செய்ய ஆரம்பித்தாள். அன்று திங்கட்கிழமை மட்டுவில் அம்மன் கோவிலுக்கு முத்துச்சாமி தனது மனைவியுடனும், புனிதத்துடனும் வந்து கும்புட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். வழியில் திமேரன், இஞ்சை பவளம். நான் கனநாளாய் கணபதி ஐயா வீட்டை போகவில்லை இன்டைக்குப் போவம் என்றவர், நேரே தனது மனைவி மகள் சகிதம் அங்கே போய்ச் சேர்ந்த போது, மூவரும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள்.

ஆறுமாத காலத்திற்குப் பின்னர், சந்திரன் வந்திருந்தான். இவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் நோக்கியதைக் கண்ட சொற்றை "தம்பி திடீரென்று வந்திட்டான். ஒரு மாத லீவு அதுதான் வந்தவன் என்று முகமலர்வுடன் கூறினாள். புனிதம் சந்திரனை ஆவலுடன், மெதுவாக நோக்கியபோது, அவன் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பியவன் வீட்டிற்கு வெளியே வந்து, முற்றத்தில் உள்ள கிணற்றடிக்குச் சென்றுவிட்டான். ஏக்கத்துடன் பார்த்த புனிதம் மெதுவாக நகர்ந்தாள். பெரியவர்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புனிதம் அவ்விடத்தை விட்டு மெல்லென விலகி அவன் இருந்த கிணற்றடிப் பக்கம் போனாள். சந்திரன் கிணற்றுக் கட்டிலில் இருந்தபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி இருந்தான்.

அருகே வந்தவள் மெதுவாகச் செருமிய தன் வருகையினைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள். அவனது மெளனத்தைக் கலைக்க முடியாமல் தவித்தவள் சற்றே தன்னைச் சுவீகரித்தபடியே "நீங்கள் நீங்கள் ஏன் என்னுடன் பேசுவதில்லை எதுக்காக என்னைப் புறக்கணிக்கிறியள் அப்பிடி நான் என்ன பிழை செய்து போட்டன் சொல்லும் போதே சூரல் கரகரக்கக் கேவி, விம்மினாள். "

"சே சே ஒன்றுமில்லை உன்னோடை எனக்கு என்ன பேச்சு வேண்டிக்கிடக்கு என்று மென்று விழுங்கியபடியே அவன் சொல்லவும். என்ன என்ன பேசக் கிடக்கோ நீங்களோ இப்பிடிச் சொல்லுறியள் ".....

இப்ப நான் என்ன சொல்லிப் போட்டன், உன்னோடை எனக்கு என்ன கதை உனக்கும் எனக்கும் சரிவராது ஐயா, அம்மா உன்னோடை பேசுற்றதையே விரும்பமாட்டினம் ".....

"ஏன் அது முந்தியே தெரியாதோ
..... அப்போ ஏன் என்னோடை கதைக்க
வெளிக்கிட்டனிங்கள்" என்று அவன் கூறவும் இஞ்சை
..... கனக்கக் கதையாதை அப்ப அது சரி
எண்டு தெரிஞ்சது இப்ப உது சரிவராது
..... பேசாம் நடந்ததை மறந்திடு
..... அது தான் உனக்கும் நல்லது, எனக்கும்
நல்லது." குரலை மெதுவாக உயர்த்திப் பேசினான்.

"அப்ப என்றைநிலை"?
சும்மா ஆர்ப்பாட்டம் செய்து அழாதை இப்ப நீ போகப்
போறியோ இல்லையோ

சந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது இடியோசை
போல அதிர்வுடன் ஓசை கேட்டு இருவரும் திரும்பினர்.

ஆரடா ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுறது நீயும் ஒரு
மனிசனேடா உரத்த சத்தமிட்டபடி அங்கே நின்றார்
கணபதி. அவரது முகம் இறுகியிருந்தது. சற்றுப் பயங்கரமாகவும்
இருந்தது உடம்பு வெடவெடக்க தொடர்ந்தார் அவர்.

ஹர் உலகத்திற்கு என்றை கெளரவத்தைக் காட்டி பெரிசாகக்
கலியானம், கச்சேரி என்று செய்து காட்டினன். என்னைச்
சுற்றிக் கூடின சனங்கள், கஷ்டம் எண்டு வந்ததும், என்றை
கண்முன்னை என்னை விட்டு ஓடிப்போட்டுக்கூடினார். நீகூட அப்ப
எனக்குக் கிட்ட இல்லை. சரி போகட்டும் அதுக்குப் பிறகு
என்ன நடந்தது? வீடு, வாசலை விட்டுக் கையில் கிடந்ததை
எடுத்து ஓடமுடியாமல் கதிகலங்கி நின்றன் மாட்டு
வண்டிலிலை, காயத்தோடை கிடந்த என்னை ஆரடா வந்து
காப்பாத்தினது? தொடர்ந்து பேசமுடியாமல் உடல்
வெடவெடத்தது. "ஜயோ இப்ப எதுக்குப் பேசுறியள்
கொஞ்சம் பொறுங்கோ உடம்புக்குப் பதட்டப்படுறது கூடாது.
முத்துச்சாமி இடைமறுத்தான்.

நீ சும்மா இரு முத்துச்சாமி, இதை உணராத சென்மங்களுக்கு
நான் சொல்லத்தான் வேணும். இன்டைக்கு நான் உங்களோடை

பேசுறன் எண்டு சொன்னால், அது யார் போட்ட பிச்சையடா ... இந்த முத்துச்சாமி போட்ட பிச்சையடா அண்டைக்கே என்றை, சாதி சன வெறி தணிஞ்சு போச்சதடா நீ என்ன வெண்டால், நான் பொல்லாதவனாக இருந்தபோது இந்தப் பொடிச்சியை விரும்பி, நான் மனம் மாறின போது, நீ என்றை பழைய குணத்திலை நிக்கிறாய் நான் திருந்தியும் நீ ஏன்டா குணம் மாறுகின்றாய் உதவுகிறவன் தான்டா உறவுக்காரன் கஷ்டப்படக்கை, செத்தமாட்டினது உண்ணி கழறுகிற மாதிரி ஓடுறவன் இனசனம் இல்லை அவரது ஆக்ரோஷ மான பேச்சைக் கேட்டதும்.....

"ஜயா ஜயா எனத் தடுமாறினான் சந்திரன். தொடர்ந்தவன், நான் ஊரை விட்டுப் போனதும் புதிசான வெளி உலக வாழ்க்கைக்கூட என்னை மாத்திப் போட்டுது. மனம் சலனப்பட்டுப் போட்டன். அதோடை உங்களோடை கரைச்சல் பட்டுச் சண்டை போடவேணும். எண்டு நினைச்சும், குழம்பி முடிவை மாத்திட்டன்".

அப்ப உன்றை காதல் என்ன கத்தரிக்காயே. நீ வேறை எங்கையாவது காசுக்கார நாகரீகமான பெடிச்சிகளைப் பாத்திட்டியோ, நீ இப்படியான சீவன் எண்டு எனக்குத் தெரியாமல் போச்சு என்று கோபமாகவே சொன்னார்.

இல்லை ஜயா நான் நான் குரல் கம்மச் சொன்னவன், என்னிலை பிழைதான் ... என்றபோது கணபதியார், தொடர்ந்தார்.

சரி சரி இனிக் கதையை வளக்க வேண்டாம். இந்தச் சனங்கள் நல்லதுகள் என்னட்டைப் பிரதி உபகாரம் நினையாமல் உதவி செய்ததுகள், உதுகளை ஏமாத்திறது தெய்வக் குற்றம், பாவம் எங்களையே சுத்திச் சுத்தி வருகிற சீவன்கள். குரவில் அமைதி தொனிக்கப் பேசினார் கணபதியார். மன்னிச்சுப் போடுங்கோ ஜயா தலை குனிய குரல் கரகரத்துப் பேசமுடியாமல் போனாள் சந்திரன்.

சரி சரி யார் தான் பிழை விடாமல் இருக்கினம், என்றவர்

கனிவுடன் முகம் மலர, பிள்ளை புனிதம் இஞ்சை வா என அழைத்தார். நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றம் வந்திட்டுது. அந்த மாற்றத்தின் அடையாளம் தான். உங்களுக்கு நான் செய்து வைக்கிற இந்தக் கலியாணம் எங்களுக்குள்ளை பேதம் இருந்தால், தேசம் தான் உருப்படுமோ இனிமேலும் நாங்கள் மாறாமல் இருக்கக் கூடாது சொர்ணம், ஆச்சரியமான, மகிழ்வுடன் கேட்டு நிற்க,

சந்தோஷ மிகுதியில் முத்துச்சாமியும், பவளமும் திக்கு முக்காட சந்திரனும், புனிதமும் முகம் மலர்ந்தனர். அப்போது மெல்லிய சப்தம் கேட்டு அண்ணாந்து மேலே நோக்கினர். வேப்ப மரத்தில் குளிர்ச்சியான காற்றினாடே குஞ்சுப் பறவைகள் இரண்டு கை அசைப்பது போல், வண்ணச் சிறகை அடித்து இவர்களுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொண்டன.

யாத்தவர் : திரு. பா. வைரவநாதன்,
நிர்வாக உதவியாளர்,
இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் தினைக்களம்.

"மார்கழியில் ஒரு திருத்தம்"

அதிகாலை நான்கு மணி ; மீனாட்சி தோட்ட மக்களை மாயவர் கோயில் காண்டாமணியோசை துயில் எழுப்பியது..... மார்கழி மாதக் ஞானிர்காற்று கிழிந்திருந்த போர்வைக்குள் நுழைந்து; சாக்கை விரித்து தரையில் படுத்திருந்த கோயிந்தனை சில்லிடச் செய்தது, அவன் எழும்பவில்லை. ஏதோ விரக்தியில் மீண்டும் புரண்டு படுத்துக்கொண்டான்.

அதிகாலை மணி நான்கு முப்பது...

மனைவி கதிராய் எழுந்து வாசலுக்கு சாணத்தைக் கரைத்து தெளித்துவிட்டு தேயிலை மிளாறுகளால் வாசலைக்கூட்டினாள். கைகள் மரத்துவிட்டன; அடுப்பை பற்றவைத்து கொஞ்சம் தண்ணீரை சூடாக்கி; வெறும் சாயத்துடன் கொஞ்சம் சீனியை நக்கிக்கொண்டு குடித்து விட்டு

"தொப்புளி எந்திரியம்மா சாமிக்கி தண்ணி ஊத்தல கோயில்ல சங்கு ஊதிட்டாங்க இப்ப வந்திடும் எந்திரிசாமி என் செல்லோ இல்ல " என்றாள் கதிராய்

கண்ணை துடைத்துக் கொண்டு தொப்புளி எழுந்தாள். கட்டி இருந்த தலைமயிர் கொம்புகளாய் விரைந்தக்கொண்டிருக்க கண்களில் பீளை கட்டியிருக்க கடைவாயில் எச்சில் வடிந்து காய்ந்திருந்தது. அவள் "சட்டென்" எழுந்து "பரக்க பரக்க" முகத்தைமட்டும் கழுவிவிட்டு தலையை வாரி கட்டிக்கொண்டாள்.

"அம்மா எங்கம்மா தேங்கன சிட்டி காணோ", என்றாள் தொப்புளி

"அந்தா பாரு தாயி நீ மாலகட்டிவச்ச எடத்துல தா சொம்புல தண்ணி, சிட்டியில தேங்கன எல்லா வச்சிக்கே சாமி படத்துக்கிட்ட பத்தி ஒன்ன மட்டும் எடுத்துக்கம்மா" என்றாள் கதிராய்,

"ஹரி நாம பார்வதி பதயே
அரகரா மகா தேவா
கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம்
கோவிந்தா கோ யிந்தா.... "

மலையகத் தோட்டங்களில் மார்கழி மாதத்தில் பஜனை குழுவினர் அதிகாலை எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து கம்பத்துடன் லயத்துக்கு வரும்போது லயக்கோடியில் அல்லது லயத்தின் முதல்வீட்டில் இவ்வாறு கோசமிட்டப் பிறகுதான் பாடுவார்கள்.

"பச்ச நிற மேனியனே ஹரி ராமா-ராமா
பாரளந்த மாயவனே ஹரி ராமா ராமா
இருப்பாராம் மாயவரும் ஹரி ராமா ராமா
திருப்பாக்கடல் ஓரமெல்லாம் ஹரி ராமா ராமா
எள்ளுக்குள் எண்ணையைப் போல் ஹரி ராமா ராமா
எங்கும் நிறைந்தவராம்"

பஜனை "மாஸ்டர்" ஜெயராம் பாடினார் மணி மற்றும், சேகண்டியின் தாளமும், டோலக்குக்கு ஒரு பக்கம் மூங்கில் பட்டையை மடித்து வைத்து "ப", "ப்" என்று அடிக்கும் டோல் மாஸ்டர் சுந்தரின் தாளமும், அனு பிசகாது ஒன்றாக தாளமும், ராகமும், லயமும் இணைந்து சங்கீத கச்சேரியையே நினைவுபடுத்தியது. ஆம் அந்த அதிகாலையில் அற்புதமாக இருந்தது.

முதல்வீடு நான்காம் வீடு கோயிந்தன் வீடு, தொப்புளி தண்ணீர் ஊற்றி, கடதாசி பூவால் மாலை போட்டு, எண்ணைய் ஊற்றி ஒரே ஒரு பத்தியையும் குத்தி பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் செய்தாள்.

கம்பம் தூக்கியிருந்த ராமு விளக்குத்திரியில் படிந்திருந்த கரியைத் தொட்டு எண்ணையில் தடவி தொப்புளியின் நெற்றியில் நேராகப் பூசினார் அது கரைந்து ஒழுகியது...

அந்த லயம் முடிந்தது. இன்னுமொரு புதிய சினிமாப் பாடலின் மெட்டு கேட்டது. சினிமாப்பாடல் மெட்டுக்களில் பஜனை பாடல்களை ஆக்கம் செய்து பாடுவது இளைஞர்களது திறமை என்றுதான் கூற வேண்டும்.

ஆம் எங்கோ தூரத்தில் "அரி நம பார்வதி பதயே" கோசம் கேட்டது. கோயிந்தன் இன்னும் எழும்பவில்லை

மீனாட்சி தோட்டத்தில் ராமர் பஜனை, கம்பம் என்றால் அது கோயிந்தன்தான்: பல வருடங்களாக அவனது குடும்பத்தினர் தான் அதில் லயித்து வந்திருந்தது. தனது தந்தை பாம்பு ராமசாசி தொடக்கம் தான் வரை விட்டுக்கொடுக்காமல் வந்தனர். மார்கழி பஜனை என்றால் கோயிந்தன் 'குளித்து மொழுகி பயபக்கதியோடு' இருப்பான் ; முப்பது நாளைக்கும் முகச்சவரம் செய்ய மாட்டான்; தலைமயிர் வெட்டமாட்டான்; கரு, கரு வென வளர்ந்திருக்கும். சில நேரங்களில் ஸ்ரீ கருடப் பத்து போன்ற ராம பஜனைகள் பாடினால் கோயிந்தனுக்கு 'மருள் வந்து விடும் கம்பத்துடன் சேர்த்து பிடித்திருக்கும் பிரம்பால் தனது முதுகில் "பளீர், பளீர்" என அடித்துக் கொள்வார். இவர் 'கம்பம்' தூக்கினால் ஏனைய இளைஞர்களுக்கு ஒரு வித பயம் இருக்கும்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள்

அதிகாலை 'பஜனை' லயத்தை சுற்றி முடித்து, கோயிலுக்கு வந்தது, பூசை ஆராதனை நிறைவேற்றது.

"அண்ணே கோயிந்தன்னே இன்னக்கி வெள்ளிகேழும் அந்தி பஜன தூக்கனும், நேத்து சம்பளம் வேற குடுத்தாச்சி கொஞ்சோ.. காணிக்கயும், படியரிசியும் தேடலாம் கொஞ்சோ வெல்லனா வந்துருண்ணே, ஏய் பொடியன்களும் இன்னிக்கி 'வேல வெட்டிய' முடிச்சிட்டு நேரத்துக்கு வந்திருங்க" என்றான் பஜனை மாஸ்டர் ஜேராம்.

அனைவரும் கோயிலை விட்டு வெளியேறினர்.

கோயிந்தன் வீட்டை அடைந்தான். தான் கொண்டு வந்திருந்த சிறிய பொங்கல் உருண்டையை மகளிடம் கொடுத்துவிட்டு, மனைவி சுட்டு வைத்திருந்த ரொட்டியை எடுத்து, பருப்பு துவையலை ரொட்டி முழுதும் தடவி மடித்து கடித்துக்கொண்டு சாயத்தன்னியை குடித்தான்.

"இங்கருங்க இன்னக்கி அந்திக்கி செலவு எடுக்கனுங்க வீட்டல்" சாமா எல்லா முடிஞ்சி போச்சி.... நாள்க்கி சனிகெழும் நீங்க வெரதோ வேற புடிப்பீங்க.... சாமிபடத்துக்கிட்ட சம்பளம் "வச்சிருக்கே" என்றாள் கதிராய், இக்காலங்களில் கோயிந்தன் குடிக்கமாட்டான். எனவே தான் கதிராய் சம்பளத்தை செலவெடுக்க கோயிந்தனிடம் கொடுத்தாள்.

"இங்கருங்க வெளங்குதா ஆளுக போவது வேலக்கி நா போறேன்" என்று தனது மகள் சிவப்பியை பிள்ளை காம்பரா வில் விட்டுச் செல்வதற்காக வேகமாகச் சென்றாள்.

"அன்னே கொயிந்தன்னே இன்னக்கி எந்தபக்கம்" என்றான் பூமாலை.

"ரொட்டிமலை" பக்கம் போயி கொஞ்சோ கூடே பின்றதுக்கு வம்பு வெட்டியாந்து கொண்டு வச்சிப்புட்டு வட்டவளப் போயி வூட்டுக்கு செலவு சாமா வாங்கியாரனா, அந்திக்க பசன வேற இருக்குபோல" என்றான் கோயிந்தன்.

"....."

உச்சி வெயில் ஏரித்தது மணி 11.30

கோயிந்தன் தான் கொணர்ந்த 'வம்புக்கட்டை' வீட்டின் முன் வாசலில் சார்த்திவிட்டு தலைக்கி வைத்த சும்மாடை கீழே லைசன் கல் வாசலில் போட்டுவிட்டு கழுத்து திரும்பமுடியாமல் நேராக அப்படியே அமர்ந்து சுவரில் சாய்ந்தான்.

காலையில் வைத்த 'ராமகட்டி' பொட்டு இன்னும் முழுமையாக அழியவில்லை தலை, முகம், மாற்பு, வயிற்றுப் பகுதி எல்லாம் வியர்வைப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின, நீண்டதாடியுடன் சூடிய தலைமயிருடன் பார்க்கும்போது கிட்டத்தட்ட காட்டுவாசியைப் போலவே காட்சியளித்த கோயிந்தனை பார்ப்பதற்கு மிகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. தொப்புளி ஒரு செம்பில் தண்ணீர் கொண்டுவந்தாள், 'மட மட' வென சூடித்துவிட்டு

"நா போயிடக்கினு குளிச்சிட்டு வந்துர்றே இரும்மா வீடு கவனோ" என்றவன் பக்கத்திலுள்ள ஓரப்பீலிக்கு போனான்.

கோயிந்தனின் "காக்கா" குளியல் முடிந்தது.

தலையை காப்பிரி கோழி போல சிலிப்பிக்கொண்டு, தனது தோளில் அலசிய சாரத்தை போட்டுக்கொண்டு வந்தவன் அதனை உதறி சூரியகாந்தி வேலியில் போட்டுவிட்டு தலையை இரண்டு கைகளாலும் பின்புறமாக வலித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தலையில் ஒரு மூட்டையுடன் வந்த கதிரவன் "அன்னே பலம்பாசி மொதலாளிக்கு ஒரு மரக்கறிக்கூட கொணாந்து தாறேனு சொன்னியாமே இன்னிக்கி எப்பிடிசரி கொண்டாறச் சொன்னாரு" எனக் கூறிவிட்டு அந்த லயத்தின் கடைசி வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

"மொதலாளி இருக்காரா "என்றவன் "மறந்தே போச்சி" என்றான் கோயிந்தன்.

"அம்மானு கத்திய எடுத்துக்கிட்டு அப்படியே பெரியவே வூட்டல் டைம்பு என்னானு கேட்டுட்டு வா" என்றான்.

"அப்பா மணி பன்னன்டு அரயா" என்றாள்

ஒரு அவர்ல பின்னிடலா 2 மணிக்கி கடக்கி போவலா என நினைத்துக்கொண்டு, மூங்கில் கட்டை சாய்த்து நடு வாசவில் போட்டு சிலதை சீவி பிளந்தான்.

12 கால்கள் வைத்து அதன்மேல் ஏறி கால்களை வைத்து 'அடி'யை சுற்றினான் கோயிந்தன். தன் வாழ்க்கை வறுமைப் போல மீண்டும் மீண்டும் சுற்றி சுற்றி பெரிதாக வந்ததே ஒழிய முடியவில்லை.

கதிராய் வேலைவிட்டு மகள் சிவப்பாயுடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். கால்கைகளை அலம்பியும் அலம்பாமலும் உள்ளேச் சென்று மிகுதியாக இருந்த இரண்டு சண்டு மாவை பிசைந்து ரொட்டிகளைத் தட்டினாள்.

"ஏம்புள்ள ஒங்கப்பா கடக்கிப் போவலயா" என்றாள்

"அந்திக்கிப் போவுதாம் இப்பதான் காட்டுக்குப் பொயிட்டு வந்திச்சி, குளிச்சிச்சி, கடக்கி கொண்டு போவ கூட பின்னுது 2 மணிக்கு கடக்கி போவுதாம்" என்று அந்த மழலைக் குரல் மலர்ந்தது. ரொட்டியைக் கண்டதால்.

"ஏய் அங்கப்பாரு ச்சீ..... வெக்கோயில்ல போயிசங்கிய போடு என்றாள்" கதிராய்.

அதான் தொவச்சி போட்டு காணாமல் போச்சே வேற சங்கிதா இல்லயே என சாதாரணமாகக் கூறினாள் அதை கதிராயும் பெரிது படுத்தவில்லை.

பாவம் ! என். எஸ். எம் கூறியது போல 'ஓமுங்காகப் பராமரித்தால் தங்க விக்கிரகம் போல இருக்க வேண்டியவை'

நான்கு ரொட்டிகளை பங்கு போட்டு ஆளுக்கொரு துண்டாக சாப்பிட்டபின் கதிராய் மலைக்குப் புறப்பட்டாள், ஆம் கதிராய் மலை வேலைக்கு போவது என்றால் குதிரை கொம்புதான் !

கோயிந்தன் மரக்கறி சூடை பின்னி முடித்தான். இன்னும் 'வாப்பாடு' மட்டும் அடிக்க வேணும் அதற்கு முன் அவன் வயிறு கிள்ளியது. அந்த துண்டு ரொட்டியை கடித்துக்கொண்டு ஒரு நப்பர் ஜோக் நிறைய சாயம் குடித்தான். அது அவனுக்கு தாராளமாக இருந்தது. குறைவான உணவை உண்டு உண்டு அவனது வயிறு கொஞ்சம் உணவுக்கு மட்டும் அடிமைப்பட்டுவிட்டது.

இரண்டு மணி

தேங்காய் எண்ணெய் போத்தலை கவிழ்த்து அதிலிருந்த கொஞ்சம் எண்ணெயை தலைக்குப் பூசி பின் புறமாக வலித்து சீவினான் கோயிந்தன் .

செலவு, எடுக்கத் தேவையான "யூரியா பேக்", கடதாசி பேக், மண்ணெய் கேன், தேங்கா எண்ணெய் போத்தல் எல்லாம் ஒரு கைப்பிடியுள்ள Bag இல் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான் கோயிந்தன்.

அங்கே மரக்கறிக் சூடை "வாப்பாடு" அடிக்காமல் "ஈ ஈ" என்று பல்லை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கத்தியால் அவற்றை அளவாக வெட்டி "ப" வடிவத்தில் மடக்கி கூறாக்கி உள்ளே செருகி கத்தியால் தட்டினான். இன்று அவனுக்கு மேலதிகமாக ரூபா 60 கிடைக்கும். சூடையை குப்புறப்போட்டு சிலிப்பிக் கொண்டிருந்த முங்கில் சிலாம்புகளை அறுத்துவிட்டு கத்தியின் பின் பக்கத்தால் நான்கு பக்கமும் தட்டி சரி செய்துவிட்டு; கத்தியை மகள் தொப்புளியிடம் கொடுத்தான் உள்ளே வைக்கும்படி

தட்டுக் சூடையை தலையின் பின்புறமாக கவிழ்த்துக் கொண்டு வட்டவளைக்கு போவதற்கு புறப்பட்டான் கோயிந்தன்.

அந்த நேரம்

"அன்னே அன்னே ஒங்களத்தேடி கொயிம்புல இருந்து ஒருவேனு வந்திருக்கு ஓவுட்டு பெரிய புள்ளை சூட்டிட்டுப் போன ஜா எல மாத்தியாதா....." என்றான் ஓடும்பிள்ளை செவுனு.

கொழும்பு "மாத்தியாவைக்" காண போவதால் தட்டுக்கூடை. போன்றவற்றை வீட்டு வாசலில் வைத்துவிட்டு ஓடும்பிள்ளை செவுனுடன் முனியாண்டி கோயில் GATE ஜ நோக்கி ஓடினான் கோயிந்தன்.

வேனில் இருந்து ஐந்தாறு "பன்றிகுட்டிகள்" இறங்கியது, மூக்குக் கண்ணாடிகள் நெற்றியில் உயர்ந்திருந்தன, பெரிய பெரிய காட்சட்டைகள் அணிந்து போதாத ரீசேட்ஸ் அணிந்திருந்தனர்; தலைமயிர் ஆங்காங்கே செம்பட்டை நிறமாக காணப்பட்டது, ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக கையடக்கத் தொலைபேசி வைத்திருந்தனர்; அதில் ஒருத்தர் கையில் புகைப்படக்கருவியும் இருந்தது.

வந்தவர்களுள் ஒரு "நோனாவும்" இருந்தது; மஞ்சல் நிறம் போதாத உடைகளை அணிந்தது போல உடம்பு அங்கும் இங்கும் பிதுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் அணிந்திருந்த ட்ரவுசரும், ரீசேட்டும் எப்போ கிழியும் தசைபின்டம் விழுவோமோ என்றிருந்தது.

"செலாங் மாத்தியா திடிரனு வந்துட்டிங்க எம்மவள சூட்டிவல்லிங்க" பதில் ?

கோயிந்தனை சூட்டிக் கொண்டு அந்த "நோனாவும் மாத்தியாவும்" கொஞ்சம் தூரத்துக்குப் போனார்கள்.

"இந்தா கொயிந்து....." ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள் பத்தினை அந்த மனிதன் கோயிந்தன் கைக்குள் திணித்தான்.

"என்னங்க மாத்தியா இது" அவன் உடம்பு வியர்த்தது தனது தலையை சொறிந்து ஒரு மழுப்பலான சிரிப்பு சிரித்தான்.

அந்த நோட்டுக்களையே கோயிந்தன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆம் அவனது ஈ.பி.எப் பணம் வந்தபோது அவனது கைகள் இவ்வாறான தொகையை தெர்ட்டு பார்த்தது அதன் பின் பல வருடங்களுக்குப் பின் இன்றுதான்

அந்த 10,000 நோட்டுக்களில் 5 வருடங்களுக்கு முன் கொழும்புக்குப் போன தன் மகள் ஸ்ரீ தேவியின் உருவம் நிழலாடியது, ஐந்து வருடங்களில் இரண்டு தடவை மட்டும் தான் வந்திருக்கிறாள் அதுவும் பெரிய "சைசாக" இருந்தாள். இப்ப எப்படி இருப்பாள் கோயிந்தனின் சிந்தனை முத்த மகள் பக்கம் ஏங்கியது....

"என்னா கொயிந்... போதுமா இன்னோ வேணுமா.....? ஒன்றுமில்ல கொயிந் ஒன் மவ நல்லாதா இருந்துச்சி ஈ. ய மொதநாள் நம்மட பங்களா வூடு கழுவறப்ப வழுக்கி வழுந்து கியான்ன மெனிக்கே " என்று மாத்தியா நிறுத்தினான்.

"மொக்குத நே கொயிந் ஓயா துவ வுழுந்து "ஓழுவ" அடிப்பட்டது காயம் நல்லா ரத்தம் போச் அதனால அத்தனால தயங்கினான்.

"எதா இருந்தாலும் சொல்லுங்க நோனா காரிமுள்ள" என்றவாறே தனது கை நோட்டுக்களைப் பார்த்தான், மேலும் இரண்டு 1000 ரூபா நோட்டுக்கள் கைக்குள் நுழைகின்றன.

"என்னங்க " கோயிந்தன் முனுமுனுத்தான்.

. நோனா தொடர்ந்தாள்

"ஒன்னுமில்லை நாங்க அங்கயே வச்சி எல்லா முடிச்சிட்டோ பொலிச, லாலாமீ, லாலாமீய வச்சே; பெரச்சன வரா ; நீங்க ஒன்னா பெரச்சன போடாட்டி சரி"

"நம்ப புள்ள மாரித்தா பாத்தது, நமக்கு இப்ப "இத்த" சரியில்லை கொயிந்" என்றான் மீண்டும் மாத்தியா

வெளங்கிறமாரி சொல்லுங்க நோனா எனக்கு ஒன்னு/மே தெரியல அந்த நேரத்தில்

கொஞ்சம் தூரத்தில் ; ஏனைய கொழும்பு கோஸ்டியுடன் கதைத்து கொண்டிருந்த தலைவர் ராமதாஸ் கோயிந்தனை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

"அண்ணே அண்ணே கொயிந்தன்னே ஓம்மவ சீதேவி நம்பளவுட்டுட்டு பொயிட்டாளான்னே" அவன் கண்களில் நீர் நிரம்பியது

"இவுங்கத்தாண்ணா இதுக்கெல்லாம் காரணோ சொல்ல னும்" என்று அவர்களை தாக்குவது போல முறைத்தான்.

ஏய் ஏய் ஓயாட்ட பிஸ்சத நாங் கொயிந்திடம் தானே கதக்கிறங்ட...." என்றான் மாத்தியா

"கொஞ்சோ இருப்பா மிகுதிய கேப்போ கோயிந்தன் ஆறாத்து யரிலும் பொறுமையானான்.

அவ்விடத்தில் தோட்டத்து "ஆளுக" பலர் கூடிவிட்டனர் கோயிந்தன் "தொப்" என்று அமர்ந்தான்.

அங்கு நின்ற மூன்று தலைவர்களும் நோனா, மாத்தியாவுடன் ஏதேதோ கதைத்தனர்.

"....."

அவர்களது கைக்குள்ளும் நோட்டுக்கள் நுழைந்திருக்க வேண்டும்

"இப்ப வருங் தலைவர் இப்ப "பொடி" வருங் நாங் எல்லாங் ஒழுங் பன்னிதானே வந்தது முனு நாலு நாளக்கி எம்பம் எல்லாம் செஞ்சிருக்கு ஒங்களுக்கு பெரச்ன வரக்கூடா தானே அத்தான் நமக் இந்த கேச சரிக்கட்டி "பொடி" எடுக்க மிச்சங் செலவாச் பரவால நம்ம துவ மாரித்தானே..... "

கையடக்கத் தொலைபேசி கினு கினுத்தது மாத்தியா கதைத்தான்.

"ஹலோ கியாண்ட. மெத்தன மொக்குத் பிரஸ்னக்னே. மேயா ஒக்கமே அபே கட்டி னே ஓவ ஓயா இக்மன்ட என்ட பலுவாங் ஹலோ, ஹரி, ஹரி, ஹரி..... "

தலவர் "பொடி" வருதாம் நாங்க கோயிந் வூட்டுக் போவமா?

கோயிந்தனை தாங்கியபடி ஓம்பிள்ளை செவுனு.....

லயத்து சனங்கள் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது

கதிராய்க்கி "ஆள்" மலைக்கே அனுப்பப்பட்டது.

வீட்டில் சாமிபடம் எல்லாம் மறுபக்கம் திருப்பப்பட்டது, வீட்டில் உள்ள அந்த பழைய படங்கு, சாக்குகள், கூடைகள், செலவுப்பெட்டி ஏணிமரம் அகற்றப்பட்டன..... , சீலிங்குக்குப் பதிலாக வெள்ளௌநிறப் பொலித்தீன் அடிக்கப்பட்டது.

மாலை ஆறு மணி

கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த இளைஞர் கூட்டம் கோயிந்தனின் வீட்டுப் பக்கம் திரும்பினர்

விலை உயர்ந்த ஒரு சவப்பெட்டி கோயிந்தன் வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வரப்பட்டது.

கதிராய். வேலம்மா, செவனம்மா உட்பட இன்னும் பலர் துடிதுடித்துக் கத்தினர், கோயிந்தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டான். சவப்பெட்டி திறக்கப்பட்டது; முகம் கருகிக்காணப் பட்டது கண்கள் கொஞ்சமாக திறந்திருந்தன அவை கதிராயியைப் பார்த்து "எம்மா நான் கஞ்சக் குடித்திட்டு சரி நிம்மதியா ஒம்பக்கத்துல் நிம்மதியா இருந்துருப்பே" என்பது போல இருந்தது.

கதிராய் "ஓ" வென கத்தினாள்

சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கு மட்டும் குறைச்சல் இல்லை

"என்னப் பெத்த ராசாத்தி.....

கண்டியிலே காத்தடிக்க

கைவெளக்கு நூந்ததென்ன?

முத்துரத மேறியல்லே நான் பெற்ற கண்மணியே

மோடி விளையாடயிலே

மாத்தியாவையும், நோனாவையும் காலைப்பிடித்து கோயிந்தனும் கதிராயும் கத்தினர்

கொழும்பு "கோஷ்டி"க்கு இதற்கு மேல் சகிக்கவில்லை. புறப்பட்டனர்.

ஆங் கொயிந் நாங் வாரங் அப்ப ஒன்னா பெரச்சன இல்லதானே மூன்று மாசத்துக்கு பொறவு தா கல்லற கட்டனுமா தலவர சொன்னிச்சி அந்த செலவும் நானே செய்றே அப்ப நாங் வாரங்.... .

அவர்களோடு பிரேத வேனுக்கு வழி காட்டுவதற்காக கொழும்பில் இருந்து வந்திருந்த கணேசன் மட்டும் மீண்டும்

அவர்களோடு போவதற்கு மறுத்துவிட்டான்.

"என்ட கணேஸ், எண்ட கணேஸ் " என்னன்னமோ கூறியும் அவன் மசியவில்லை.

அனைவரும் அதிசயமாகப் பார்த்தனர் அவர்களை ;

"விர" என்று இரண்டு Van களும் பறந்தன வட்டவளை பக்கம் இரவு 8.30 மணி.....

பாண், சம்பல் கொடுக்கப்பட்டது.

இரவு 10. 30 மணி

இளைஞர்கள் "பைலா" அடித்தனர் சந்திர பாடுவின் பாட்டு

"புத்தியுள்ள மனிதரெல்லாம் வெற்றிகொள்வதில்லை
வெற்றி பெற்ற மனிதரெல்லாம் புத்தி சாலியில்லை ...
பணமிருக்கும் மனிதரிடம் குணமிருப்பதில்லை
குணமிருக்கும் மனிதரிடம் பணமிருப்பதில்லை....."

கணேசன் இரண்டு கைகளையும் கட்டியபடி உளமத்தும் பிடித்தவன் போல நின்றான். ஆம் அவன் அதே மாத்தியா வீட்டில் பூந்தோட்டம், GATE திறப்பது, கார் கழுவுவது, கரேஜ் கழுவுவது போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுபவன் வயது 15 தான் இருக்கும்; அதே கோயிந்தன் வலயத்திலுள்ள கதிரவனின் மகன்

அவன் அமைதியை கலைத்தான் பழனியான்டி கங்காணி

"நீ அங்கதானே வேல செஞ்ச என்னாத்தா நடத்திச்கினு

ஓழுங்கா தெரியவியே வாப்பா வா வெளிய வா"
என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு கோடிப்பக்கம் சென்றான், தோளில் பழைய சாரத்தை போர்த்தி மூலை

யிலிருந்த கோயிந்தன் வெற்றிலை எச்சை துப்புவதற்காக வெளியில் வந்தவன் இவர்களது உரையாடலில் கலந்து கொண்டான்.

"....."

சாரத்தை வாயில் வைத்தபடி கேவி கேவி அழுதான் அவன் மனம் மரத்து விட்டது; இனி அழமாட்டான்.

மிகச்சிறமப்பட்டு அந்த கறுப்பு விடியல் விடிந்தது

ஞாயிறு என்பதால் தோட்டம் வேலையில்லை.

"எத்தனை நாள் பொண்மோ சுருக்கா எடுக்கணும் வீச்சமா வேற இருக்குனு ராவு இருந்தவுங்க சொல்றாங்க 10 மணிக்கு எடுப்பமா?"

"ஏகோபித்த குரல் ஆமா ஆமா....."

சவ அடக்கம் நிறைவடைந்தது அனைவரும் மௌனமாகத் திரும்பினர்; கோயிந்தன் தோனில் கிடந்த சாரத்தை கையில் எடுத்து இரண்டு கைகளாலும் வாயில்வைத்து மூடிக் கொண்டான்.

பாண்டியன் சேரும், பழனியாண்டி கங்காணியும் நடந்தனர், பாண்டியன் சேரின் மௌனத்தை களைத்தார் கங்காணி, பாண்டியன் அதே தோட்டத்தில் பிறந்து, படித்து தற்போது அதே பாடசாலையில் ஓர் ஆசிரியராக கடமைபுரிகின்றார்.

"சேர் விசயோ தெரியுமா? இந்தப்புள்ளை அடிச்சித்தா கொன்றுக்கானுங்க"

"என்னா கங்காணி திமர்னு இப்புடி சொல்றீங்க" என்றார் சேர்

"அதே வீட்டில் வேல செஞ்சு நம்ம கதிரவே மகே கணேசே அத
நேரடியா ஓழிஞ்சி பாத்துருக்கா சின்ன பயதானே சேர் அவே
...."

"ஜயயோ என்னவாம்" உன்மையறிய துடித்தார்
பாண்டியன் சேர் முனியாண்டி கங்காணி கதையை
விளக்கினார்.

"போன பொதங்கெழும் மாத்தியாவுட்டு மகே நோனாவுட்டு நக
நட்டு எல்லாம் எதுக்கோ தெரியாம எடுத்துருக்கா ... அத இந்தப்
புள்ள ரூமுல வச்சிருந்து பொறுக எடுக்கலாமனு நெனச்சி ;
எடுக்கிறப்போ எப்புடியோ ஒன்று மட்டு அங்கனயே
கெடந்திரிச்சி....."

"அப்புறம் என்ன நடந்திச்சி" பாண்டியன் சேர் தூண்டினார்.

"நோனா நகய காணாமுனு தேடியிருக்கு எங்கழு காணோ
ஒன்னறலச்சோமாமே பெறுமதி நோனாவுக்கு இந்த
புள்ள மேலதா சந்தேகோ வந்திருச்சி புள்ளக்கித்தெரியமா ரூம்ள
போயிபாக்குறப்போ ஒரு நகமட்டும் கெடந்திருக்கு நோனா
ஒன்னுமே பேசாம மாத்தியா வந்ததும் விசயத்த சொல்லவும்
ஆத்திரோ கொண்ட மாத்தியா புள்ளய தேடியிருக்கா புள்ள
உடுப்பு கழுவிக்கிட்டு இருந்திருக்கு பக்கத்துல இருந்த கிரிக்கட்
பெட்ட எடுத்து புள்ளயின் பின் தலையில அடிச்சிருக்கா புள்ள
உசரு குளோஸ் ஆயிரிச்சி, அதுக்கப்புறம் கதய கச்சிதமா
நெறயசெலவழிச்சி அமுக்கிட்டாங்களாம்" என்று பெருமுச்ச
விட்டார் கங்காணி.

"இனி இதுக்கு ஏதும் நம்மலால செய்ய ஏழாதா சேர் "
என்றார் மீண்டும் கங்காணி.

"எழாது கங்காணி அவிங்க பொலிஸ், புரக்டர்னு எல்லாம்
புடிச்சி சல்லிய குடுத்து சரியா செய்து சரியான ஆவணத்தையு

வச்சிருக்காங்கப் போல பணோந்தா பாதாளம் மட்டும் பாயுமே"
என்றார் பாண்டியன் சேர்

"போச்சி சேர் அநியாயமா ஒரு உசரு போச்சி ; நம்மல்ல ஒரு
உசரு போச்சி" கங்காணி மனம் வருந்தியது

"நம்ம சமுதாயத்துலதான் இப்படிஎல்லாம் நடக்கிது,
இதுக்கெல்லாம் காரணம் ? இப்படி எத்தனை மலையகச்
சிறார்கள் " பெருமுச்சி விட்டார் பாண்டியன் சேர்.

"இப்படி எத்தனையோ உண்மைகள் மலையகத்தில்
மறைந்துப் போயிருக்கலாம்" மீண்டும் சேர் நொந்துக்
கொண்டார்.

கூட்டம் களைந்து சென்றது.

"சாவு" வீட்டு உறவினர்களும் ஏனையவர்களும் வந்தனர்.

"சலிப்புச்சோறு"

கோயில் தர்மகருத்தா குசுகுசுத்தார் "ஏம்பா நம்ம கோயந்தே
இனி கம்போ தூக்கமுடியாது அதுக்கு வேற நடுத்தரதா
நியமிக்கனா இன்னிக்கு கோயில கழுவிட்டு கூட்டோ போடனும்
"ஓடும்புள்ள" கிட்ட சொல்லி சத்தோபோடச் சொல்லிரு"
என்றவர் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தார்.

"போச்சி எல்லா போச்சி குடும்பக் கஸ்டத்துக்காக கொயும்பு
வேலக்கிப் போயில் எல்லா போச்சி எல்லா போச்சி"
தலையில் அடித்துக் கொண்டு கோயிந்தன் அழுதான்.

தனக்குத்தானே சத்தியம் செய்து கொண்டான்

"ஏந்தலயே போனாலும் இனிமே ஏம்புள்ளகல கொயும்புக்கு
அனுப்பமாட்டே இதுசத்தியோ" என்று பூமியில் கையை அடித்து

"விட்டு" பட்டினியால் செத்தாலு பரவாயில்ல யாருமே ஒங்கவுட்ட புள்ளங்கல கொழும்புக்கு மட்டு வேலக்கி அனுப்பாதீங்க" என்று அங்கு நின்றவர்களைப் பார்த்து கத்தினான் கோயிந்தன்.

"இந்த மார்கழியில் இருந்து சரி நமக்குள்ள ஒரு திருத்தத்த நாங்க செய்வோம்" என்று மீண்டும் கெஞ்சிக் கேட்டான் அங்கு நின்றவர்களிடம்.

வெறி பிடித்தவன் போல வீட்டிலுள்ள சாமிபடங்கள் எல்லா வற்றையும் உடைத்து வீசினான்.

"வேணாம் இனிமே சாமியே வேணாம் அந்த கடவுள் கூட கண்ண தொறக்கலியே " என்று அழுதான் கோயிந்தன் அனைவரும் அவனை சமாதானப்படுத்த முற்பட்டனர்.

*

"டாங், டாங், டாங்," கோயில் மணியோசை கோயிந்தனின் சோக நினைவை உலுக்கி நினைவுக்குத் திரும்பியது.

பஜனை கோஷ்டியினர் கோயிலுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் மணியோசை வெகுவேகமாக அடிப்பட்டது. "கோ.... யிந்தா " பஜன கோஷ்டியின் சத்தம் கோசமாகக் கேட்டது.

"இன்னயோட முனு வருசோ போனதே தெரியில அவே வந்து கல்லறை கட்டல; கம்முனாட்டிபய கண்டுக்கவு இல்ல ஏ மவ என்னவுட்டு போனதுதா மிச்சோ "

கோயிந்தனை 14 வயது தொடக்கம் இன்றுவரையும் அவனை "கண்" நோய் விட்டப்பாடில்லை. அவனும் குடிக்காத கை மருந்து இல்லை இன்றும் அதிகாலையிலிருந்து அந்த நோயால்தான் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான்.

"இங்கருங்கோ எந்திரிச்சி மொகத்த கழுவி ஏதாச்சும் சாப்புட்டுட்டு பொறப்புட்டுப்போய் கொஞ்ச மருந்து எடுத்துக் கிட்டு வாங்க இப்புடியே படுத்திருந்தா எப்படி நோயிபோவு" என்றாள் கதிராய்.

"இந்தாங்கப்பா தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு எந்திரிங்க" என்றாள் கோமதி அவள் கோவிந்தனின் முதலாவது மகள் திருமணம் முடித்து ஒன்றரை வருடத்தில் கணவன் தோட்டத்தில் பாம்பு தீண்டியிறந்தான் இரட்டைப்பிள்ளைகளுடன் வந்து வீட்டுடனேயேத் தங்கி விட்டாள், இப்போது தான் தோட்டத்தில் பேர் பதிந்தார்கள்.

முன்றாவது மகள் வாணி அவள் மட்டுமே பாடசாலைக்குச் செல்கிறாள் அந்த வீட்டில் படித்தவள்; அடுத்த வருடம் சாதாரண தரம் எழுதப் போகிறாள் நன்றாக படிப்பாளாம் எல்லோரும் கூறுவார்கள்; அவளாள் இந்த குடும்பத்தின் தலை எழுத்து கூட மாறும் என்று பாண்டியன் சேர் அடிக்கடி கூறுவார்.

நான்காவது "தொப்புளி" உண்மைப் பெயர் காஞ்சனா அவளுக்கு சிறுவயதில் தொப்புல் சற்று பெரிதாக இருந்ததால் அந்தப்பெயர்.

ஐந்தாவது கண்மணி பெண்குழந்தை அவளுக்கு இன்று வரையும் நடக்கமுடியாது என்னென்னமோ செய்தார்கள் பல நில்லை. இவளை பராமரிப்பது தொப்புளிதான்.

ஆறாவது "செவப்பாய்" இவள் பெயர் ரஞ்சனி குடும்பத்தி லேயே கொஞ்சம் நிறம் அதிகமானதால் இந்தப் பெயர் இன்று அந்தக் குடும்பத்தில் எட்டு உறுப்பினர்களும் ஒருமிக்க வீட்டில்தான்

மூன்று வருடத்துக்கு முன் கொழும்பில் இறந்துபோன மகள் ஸ்ரீ தேவியின் நினைவாக வீட்டில் சாமி கும்பிட இருப்பதால் யாரும் வேலைக்கோ வெளியிலோ போகவில்லை. குளித்து முழுகி இரவு சாமி கும்பிடு வார்கள்.

ஆம். அதற்காகவே இன்று அந்தி பஜனை வரும் ; அந்தி பஜனை என்றால் அதிகாலை வரும் கூட்டம் போல கிட்டத்தட்ட

பத்து மடங்கு அதிகமாக வருவார்கள். அனைவருக்கும் பாண், தேத்தண்ணி, பழவகை கொடுக்க வேண்டும். அதற்காகவே காலையில் இருந்தே ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன.

இரவு 7.00 மணி பூஜை விமரிசையாக நடைபெற்றது.

"....."

ஓரு வருடம் முடிந்தது.

வாணியின் பெறுபேறுகள் வந்தது நான்கு டி சித்தியும் இரண்டு சீசித்தியும் இரண்டு எஸ் சித்தியுமாக எட்டு பாடங்களில் சித்தியடைந்திருந்தாள்; கோயிந்தன் நினைத்தான் "சீ இவளை நான் நினைத்தது போல நான்கு வருடத்துக்கு முன்பு பம்பலப்பிடிட்டிக்கு அனுப்பியிருந்தால் எங்களுக்கு இன்று இந்த பெருமையை தேடி தந்திருப்பாளா...."

அனைவரும் பாராட்டினர்.

பக்கத்து வீட்டு ரேடியோவில் ஓரு பாட்டு ஒலித்தது ஆம் அது பட்டுக்கோட்டையின் பட்டு வரிகள்

"வறுமை நிலைக்குப்
பயந்து விடாதே
திறமை இருக்கு
மறந்து விடாதே"

- முற்றும் -

யாத்தவர் - ஸ்டாலின் சிவஞானஜோதி
ஆசிரியர்,
மமா / அவ / கார்பெக்ஸ் தமிழ் வித்தியாலயம்.

முற்பகல் செய்யின்

மிகவும் அமைதியான அந்தக் கிராமத்தில், பாக்கியவதி அம்மாவின் குடும்பம் மிகவும் பிரபல்யமான குடும்பம். எவ்வளவு வசதிகள் இருந்தாலும் கிராமத்தின் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவாறு தான் பிறந்து வளர்ந்த வீடாகிய முகடுக்கு கிடூ வேயப்பட்ட ஒரு களிமண் வீட்டில்தான் அவர் வசித்து வந்தார். அவவுக்கு நான்கு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணுமாக ஜிந்து பிள்ளைகள். அவர்கள் எல்லோரும் திருமணம் செய்து சந்தோசமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

தன்னிடம் நிறைந்திருந்த நிலபுலன்களையெல்லாம் தன் ஜிந்து பிள்ளைகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு, தனக்கென்று கொஞ்சம் நெற்காணிகளை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு அதனால் வரும் வருவாயின் மூலமாக சீவியம் நடத்தி வந்தார்.

காலங்கள் கடந்துசெல்ல அவவின் பிள்ளைகளுக்கும் பிள்ளைகள் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்ததால் அவர்களின் தேவைக்காக தாயிடம் இருந்த மிகுதிக் காணியையும் தருமாறு அவர்கள் தாயைக் கேட்டுநிற்க வேறு வழியின்றி அந்தத் தாயும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக தனது ஆண் பெண் மக்களையெல்லாம் அழைத்தார். அவர்கள் வந்ததும்,

“மக்களே ! இந்தக் காணிகள் எல்லாம் உங்கள் தகப்பனார் மிகவும் கண்டப்பட்டு சம்பாதித்து வேண்டிய நெற்காணிகள். உங்களுக்கு நான் தேவைக்கு அதிகமாகவே கொடுத்தி ருக்கிறேன். இப்போது உங்கள் குடும்ப சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு நீங்கள் கேட்டவாறு இந்தக் காணியை உங்களுக்குப் பிரித்து எழுதித் தரச் சம்மதிக்கின்றேன். ஆனால் நீங்கள் இதற்குப் பின் முன்னர் இருந்தவாறு ஒற்றுமையுடன் இருப்பீர்களா என்றுதான் பயப்படுகின்றேன்” என்றபோது,

“இல்லையம்மா, நீங்கள் எங்களைப் பற்றி கவலைப்படத் தேவையில்லை. நாங்கள் எப்போதும் இன்று இருப்பதுபோல் இருப்போம்” என்று அவர்கள் உறுதி கூறியதும், அதற்கேற்றவாறு காணிகள் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது பெண் பிள்ளையைப் பார்த்து, “மகளே இதைப்பற்றி நீ கவலைப்படக் கூடாது, ஏனென்றால் இது அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய சொத்துத்தான். உனக்குச் சேரவேண்டிய அனைத்து சொத்துக்களையும் உன் திருமணத்தின்போது உன் தகப்பனார் உனக்குக் கொடுத்துவிட்டார்.

ஆனால் ஒன்று மாத்திரம்தான் எனக்குச் செய்யவேண்டுமென்று ஆசையாக உள்ளது. உனக்கும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அதனால் நான் இருக்கும் இந்த வளவை உன் பெயரில் எழுதித் தருகிறேன்.”

“இல்லையம்மா, இப்போது நீங்கள் எதற்கும் அவதிப்பட வேண்டாம். நான் உங்களிடம் எந்தப் பங்கும் வேண்டும் என்று கேட்கவில்லையே. அண்ணன்மார்தான் கேட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையானதை எழுதிக் கொடுங்கள். எனக்கு நீங்கள் எதுவும் செய்யவேண்டாம். இந்த வளவு உங்களுக்குப் பின்னர் எனக்குத்தானே சேரப்போகின்றது. அதனால் இப்போது அதற்கு என்ன அவசரம்...?”

“இல்ல பிள்ளை, உனக்கு உண்ட அண்ணன்மாரைப் பற்றித் தெரியாது. நீ வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நம்புகிறாய். நான் உயிருடன் இருக்கும்போதே பங்கைப் பிரித்து எழுதிக்கொள்வதில் இவ்வளவு கரிசனையாக இருப்பவர்கள், நான் இல்லாதபோது உண்ணிடம் எப்படி நடந்து கொள்வார்கள். இதுவரைக்கும் ஒருவராவது உனக்கும் பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்களா ?”

“இல்லையம்மா, என் அண்ணன்மார் என் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்த வளவைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அண்ணன்மார் கேட்டதையே கொடுத்து விடுங்கள்.”

“சரி, நான் எதுவும் செய்யவில்லை, உன் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கட்டும்” என்று அவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது.

அன்று வயல் காணிகளையெல்லாம் எழுதி வாங்கிவிட்ட சந்தோஷத்தில் ஆண் மக்கள் கலைந்து சென்றனர்.

இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் கடந்து சென்றது. யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை, பாக்கியவதியம்மாவின் பெண் மகள் பிள்ளைப்பேறுக்காக வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர் அங்கேயே காலமானார். அழுதுபுலம்பினார் பாக்கியவதியம்மா. தனக்கிருந்த ஒரே ஒரு பெண் மகள் துணையும் போய்விட்ட நிலையில் மகளின் இரு பெண் பிள்ளைகளும் அவவுக்கு சுமையாக வந்துசேர்ந்தனர். இல்லை துணையாக வந்துசேர்ந்தனர்.

மகள் காலமானதன் பிற்பாடு மிகவும் வேதனைக்கு மத்தியில் வாழ்ந்த அவவின் மருமகன் இரு பெண் பிள்ளைகளையும் பாட்டியிடம் சேர்த்துவிட்டு மச்சான்மார் களினதும் மாமியாரினதும் ஆசியுடன் வேறு திருமணம் செய்துகொண்டார். பிள்ளைகள் பாட்டியிடம் விடப்பட்டாலும் தகப்பனாரின் பூரண கட்டுப்பாடின்கீழ் இரு வீட்டிலுமாக வளர்ந்து வந்தனர்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடின. பிள்ளைகள் இருவருமே திருமண வயதை எட்டியிருந்தனர். “காலம் தாழ்த்தக் கூடாது, நமக்கும் வயதாகிவிட்டது” என்று நினைத்த பாக்கியவதியம்மா சிறிய வயதிலேயே அந்த இரு பெண் பிள்ளைகளுக்கும்

திருமணம் செய்துவைத்து விட்டார். அவர் மகளுக்கு கொடுத்திருந்த வீட்டு வளவிலேயே அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது.

இருந்தாலும் பாக்கியவதியம்மாவுக்கு அது நிறைவாக இல்லை பாட்டி என்றவகையில் தான் இருக்கும் வீட்டு வளவையும் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் பிரித்து எழுதி கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். ஏனென்றால் தன் மகள் இருந்தபோதே இந்த வளவை மகளுக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவர் அவர். அன்று எழுதிக் கொடுக்கப்போனதை, உனக்குப் பின் எனக்குத்தானே என்று வேதாந்தம் பேசி மகள் தடுத்து விட்டாள். ஆனால் அதற்கு முன் நாம் இறையடி சேர்ந்து விடுவோம் என்று அவள் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. அப்படி அன்று இந்த வளவு எழுதிக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் அது இன்று இந்த பேத்திமார் இருவருக்கும்தான் உரிமையாக இருந்திருக்கும்.

எனவே மகள் விட்ட தவறை தானும் விடக்கூடாது என்று ஆண்மக்களை அழைத்து நொத்தாரிசை அழைத்து வருமாறு கூறினார்.

அதற்கு அவர்கள், “ஏனம்மா இந்த தள்ளாத வயதில் இதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்; நாங்கள் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டோமா” என்றனர்.

“இல்லை மக்கள், நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனது நிலைமையும் இன்றோ நாளையோ என்றிருக்கிறது. இப்போது நான் அதை கையொப்பமிட்டு எழுதிக்கொடுத்து விட்டால் நிம்மதியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன். அப்படி இல்லாவிட்டால் நீங்கள் நான்கு பேரும் கையெழுத்திட்டுக் கொடுக்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும்.

அப்போது உங்கள் மன்றிலை எப்படி இருக்கும், நீங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்து இதைச்செய்து கொடுப்பீர்களா? என்று கவலைப்படுகிறேன்” என்றார்.

அப்போது அவர்கள் “அம்மா உங்களுக்கு எப்படி அவர்கள் மேல் பாசம் இருக்கிறதோ அப்படி எங்களுக்கும் மருமக்கள் மேல் பாசம் இருக்கிறது. நாங்கள் அவர்களுக்கு அதை எழுதிக் கொடுப்போம். இப்போது அதற்கு வாய்ப்பில்லை. எங்களை நம்புங்கள்” என்று தாயிடம் சத்தியம் செய்துகொடுத்தனர்.

அந்த சத்தியத்தை நம்பினார் அவர். “என் உடம்பில் எத்தனை நாட்களுக்கு இந்த உயிர் தங்கியிருக்குமோ தெரியவில்லை. ஆனால் சத்தியத்தை மட்டும் காப்பாற்றிப் போடுங்கள்” என்று கூறியபடி அவரும் நான்கைந்து நாட்களில் இறையடி சேர்ந்துவிட்டார்.

இப்படியே கொஞ்ச நாட்கள் சென்றபோது அந்த மருமக்கள் செய்தியொன்று கேள்வியுற்றனர். அதாவது மாமாமார் நான்கு பேரும் பாட்டியிருந்த வளவை பங்குபோட்டுக்கொள்ளப் போகிறார்கள் என்று, அதிர்ச்சியுற்ற அவர்கள் முத்த மாமாவிடம் சென்று “நாங்கள் கேள்விப்பட்டது உண்மையா?” என்று கேட்டனர். சிரித்துவிட்டு “ஆமம்மா, நீங்கள் கேள்வியுற்றது உண்மைதான் என்ற அவர், நாங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு முடிவெடுத்திருக்கிறோம்” என்று சில நிமிடங்கள் தாமதித்தார்.

பின்னர் சொன்னார், “இந்த வளவை உங்களுக்குத் தந்து எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. உங்கள் இரண்டாவது மாமாவுக்கு நிறையப் பெண்டிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அதனால் அதை அப்படியே அவருக்குக் கொடுப்பதென்று தீர்மானித்திருக்கிறோம்” என்றார். இந்தப் பதிலால் மேலும் அதிர்ச்சியடைந்த அவர்கள்,

“என்ன மாமா, நீங்கள் தானே பாட்டி இறக்கும் நேரத்தில் மருமக்களுக்குத்தான் கொடுப்போம் என்று பாட்டியிடம் சத்தியம்செய்து கொடுத்தீர்கள்” என்றனர்.

“அதம்மா அது பழைய கதை. சாகப்போற நேரத்தில் கிழவி ஏதோ புலம்பியதென்று நீங்களும் அதைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள். தற்போதைய சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றார்.” அவரிடம் பேசிப் பயனில்லை என்று அவர்கள் எழுந்து சென்றனர்.

மறுநாள் இளைய மாமா மருமக்களின் வீட்டுக்கு வந்தார். “கேள்விப்பட்டமர்களா மருமக்கள், உங்கள் முத்த மாமா போட்டிருக்கிற திட்டத்தை” என்றார். அதற்கு அவர்கள், “ஏன் மாமா நீங்களும் சேர்ந்துதானே வளவை மாமாவுக்கு எழுதிக் கொடுக்கப் போகின்றீர்கள்” என்றனர்.

“இல்லை மருமக்கள், உங்கள் முத்த மாமாவுக்கு பண ஆசை பிடித்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் உங்கள் இரண்டாவது மாமா, அவர்தான் அண்ணிடம் சென்று மருமக்களுக்கு ஏன் நாம் அதை சும்மா கொடுக்க வேண்டும் ? எனக்குத்தான் வளவு தேவையாக உள்ளது. அதை நான்கு பங்குகளாகப் பிரித்தால் ஒரு பங்குக்கு எவ்வளவு பணம் வருகின்றதோ அந்தக் கணக்கின்படி உங்கள் மூன்று பேருக்கும் நான் பணத்தைக் கொடுக்கிறேன், நான் வளவை எடுக்கிறேன் என்றிருக்கிறார். அவரும் அதற்குச் சம்மதித்திருக்கிறார். எனக்கும் தகவல் வந்தது. இன்று காலை நான் முத்த அண்ணிடம் சென்று கூறினேன்.

அண்ணா நீ செய்வது தவறு. இது நாம் அம்மாவுக்கு செய்துகொடுத்த சத்தியம். அவர் விருப்பப்படிதான் நாம் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அம்மாவின் ஆத்மா சாந்தியடையாது என்றேன்.

அதற்கு அவர் அம்மாவின் சத்தியத்தை ஞாபகப்படுத்தாதே எனக்கு வரும் இலாபத்தை நான் விடத் தயாரில்லை என்றார். அதனால் அவருடன் சண்டை பிடித்துக்கொண்டு நான் வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் பங்குகளை எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். நான் எனது பங்கையாவது மருமக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும். அதைப் பிரித்து என்னிடம் தந்துவிடுங்கள் என்று கூறிவிட்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றார்.

அந்த அவரின் உறுதியைக் கண்டு, அவர் தாய்மேல் வைத்திருக்கும் பாசத்தைக் கண்டு அவர்கள் சந்தோசப் பட்டார்கள்.

அதற்கேற்றவாறு அந்த மாமா முன் பங்கை பிரித்தெடுத்துக் கொண்டார். மற்ற இரு பங்குகளையும் இரு மாமாமார்களும் இரண்டாவது மாமாவுக்கு விற்று காசம் வாங்கிவிட்டார்கள்.

நாட்கள் மாதங்களாகி அது வருடங்களாகிக் கடந்து கொண்டுதான் இருந்தது. பிரித்துத் தருவேன் என்ற மாமா அந்த வளவை பிரித்துக் கொடுக்கவுமில்லை. இதே நேரம் மற்ற மாமாமார்கள் ஒவ்வொருவராகக் காலமாகிக் கொண்டு வந்தனர். இளைய மாமா மாத்திரம் மிஞ்சினார்.

அவரின் மகளும் திருமண வயதை அடைந்து விட்டிருந்தாள். வரன் பார்க்க ஆரம்பித்தார் மாமா. நல்ல அந்தஸ்திலுள்ள ஒரு மாப்பிள்ளை வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்த காரணத்தினால் டாக்டர், எஞ்சினீயர், எக்கவுண்டன் என்று தேடித்திரிந்தார். ஒரு வரன் அவருக்குச் சரியாக வந்து அமைந்தது. மாப்பிள்ளை எஞ்சினீயர் என்றதால், அவரிடம் இருந்த நெற்காணிகள் அனைத்தையும் கேட்டார்கள். மாமாவுக்கும் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளை வீட்டார்களையும் நன்கு பிடித்துப்போய் விட்டது. ஆன்

மக்களுக்கு அவரின் அந்தச் செயல் பிடிக்கவில்லை. மக்களுடன் சேர்ந்து அவரின் மனைவியும் அச்செயலை எதிர்த்தாள். மகள் மாத்திரமே அப்படிச் செய்தால்தான் தனக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்குமென்பதால் பேசாதிருந்தாள்.

யாருடைய பேச்சையும் அவர் கேட்கவில்லை. அந்த மாப்பிள்ளையையே பேசி நாளையும் திட்டக்கட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டார். “காணி எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. இப்படியான ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைப்பதே கஷ்டம்” என்று மனைவியிடம் பெருமை பேசினார். ஆன் மக்கள் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பங்கு கிடைக்கவில்லையே என்று எட்ட நின்றார்கள்.

“மகளை எவ்வளவு கால்த்திற்கு நம்பிக்கொண்டிருக்க முடியும். நமது சீவியத்திற்கென்றும் எதையும் நீங்கள் வைக்கவில்லையே” என்று குறைபட்டாள் அவரின் மனைவி. “நீ பேசாதிரு. என் மகளை நான் அப்படி வளர்க்கவில்லை” என்று அவளை அடக்கினார்.

இப்படி இருக்கும்போது மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து, “காரைப் பற்றி நாம் எதுவும் கதைக்கவில்லையே, கொழும்பில் வீடு வளவு வேண்டித் தருகிறேன் என்று கேட்ட எத்தனையோ பேருக்கு நான் என் மகனைக் கொடுக்கவில்லை உங்களைப் பிடித்திருந்ததால், ஆனால் நீங்கள் திருமணத்திற்கு முதலே ஒரு கார் வாங்கித் தந்துவிட வேண்டும்” என்றார். அவருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. பணத்திற்கு எங்கே போவார்? இருந்தாலும் காட்டிக்கொள்ளாமல், தலையை அசைத்துக்கொண்டார்.

அவர் விடைபெற்றுச் சென்றதும் “மனைவியிடம் சென்று இது என்ன புதிய பிரச்சினை, காரைப் பற்றி எதுவும் கதைக்க மாட்டார்கள் என்றுதான் காணி முழுவதையும்

தருவதாக வாக்களித்திருந்தேன். பேங்கில் கிடக்கும் பணம் சீதனப் பணம் போக மிகுதி கல்யாணச் செலவுக்குத்தான் போதுமாக இருக்கிறது” என்றபோது, அவரின் மனைவி “என்னிடம் அதைப்பற்றி எதுவும் நீங்கள் பேசக்கூடாது” என்றாள். அவர் செய்வதறியாது நின்றபோது மகள் வந்து, “அப்பா, நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள். அப்பம்மாவின் வளவு இருக்கிறதுதானே அதை விற்றால் என்ன” என்றாள். இதைக் கேட்ட அவளின் தாய் “மூடு வாயை, அதையும் விற்று உனக்குத் தந்தால் நாங்கள் எங்கே போவது ?” என்றாள். “இல்லை பிள்ளை, அது உன் மச்சாள்மார்களுக்கு சேரவேண்டியது” என்று அவர் கூறியபோது,

குறுக்கிட்ட அவள் “இல்லையப்பா, பெரியப்பாமார் அப்படிப் பார்க்காமல் செய்ததால்தான் அவரின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் இப்போது சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் மாத்திரம் ஏனப்பா தாயின் சொல் என்று கூறிக்கொண்டு அதை அவர்களுக்கு சும்மா கொடுக்க வேண்டும்” என்றாள்.

அப்படிச் செய்வது பாவமே என்று அவர் சிந்தித்தாலும் மகளின் நல் வாழ்வுக்கு முன் தாயாருக்குச் செய்துகொடுத்த சத்தியம் காணாமல் போனது. நேரே சென்றவர் அந்த வளவை விலை பேசினார். பாதையோரம் அது இருந்ததால் கடைகட்ட நல்ல இடம் என்று அதற்கு நல்ல பெறுமதி கிடைத்தது. அவரின் அண்ணன்மார் விற்ற தொகையிலும் பர்க்க பன்மடங்கு அதிகமான விலைக்கு அவர் அதை விற்று வரப்போகும் மருமகனுக்கு கார் வேண்டிக் கொடுத்தார்.

“தாயின் சொல்லை காப்பாற்றுவேன்” என்று கூறிய மாமாவுக்கும் மற்ற மாமாக்களுக்கும் இப்போது எந்த வித்தியாசமும் இல்லாமல் போனது. அதிக பணத்திற்கு விற்றதால் அவர்களை விடவும் இவர் மோசமானவராகக் காணப்பட்டார்.

இவரா இப்படி நடந்துகொண்டார் ? மனிதன் பணம், காசு, சொத்துக்களுக்காக இப்படியும் மாறுவானா என்று அந்த மருமக்களுடன் சேர்ந்து சொந்தக்காரர்களும் அவரை ஒரு பொருட்டாகப் பார்த்தனர். ஆம் சொத்து, பணங்களுக்காக தாயின் வாக்குறுதி கூட அங்கு எடுப்பாமல் போனது. இப்படி யானவர்களுக்கு இறைவன் எப்படி நல்லாசி வழங்குவான் ? இறைவன் இப்படியானவர்களை எந்த ரூபத்தில் சோதிக்கப் போகிறான் என்பதை இருந்து பார்ப்போம்.

மகளின் திருமணம் சந்தோசமாக முடிந்தது. மாமாவுக்கு பெருமை பிடிப்படவில்லை. யாருடன் கதைக்கப் போனாலும் மருமகனின் புகழ் பாடாமல் வரமாட்டார். இப்படியே காலம் கடந்தது. ஒரு வருடங்கூட திருமணமாகி நிறைவெறவில்லை. அவர் கொடுத்த சீதனக் காணி ஒன்றை விற்கும் விடயமாக மாமாவும் மருமகனும் முரண்படலானார்கள். அவரின் கதையைக் கேட்காமல் அந்தக் காணி விற்கப்பட்டது. அவர் மருமகனுடன் சண்டையிட முற்பட்டபோது மகள் குறுக்கே வந்து கணவனுக்குச் சார்பாக வாதிட்டாள்.

ஆத்திரம் மேலிட்ட அவர் “நன்றியற்ற நாயே” என்று கத்தினார். அதனால் கோபமுற்ற மகளும் மருமகனும் இடமாற்றம் பெற்றுக்கொண்டு பெற்றோரை விட்டுவிட்டு வேறு இடம் ஒன்றுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

இப்போதுதான் அவருக்கு வாழ்க்கையின் தத்துவமே புரியத் தொடங்கியது. சொத்துப் பங்கீடு சரியாக நடைபெறாததால் ஆண் மக்கள் கோபித்துக்கொண்டு நின்றனர். அவர்கள் அந்த வீட்டுக்கு வருவதில்லை. மனைவியும் நோயாளியாக படுக்கையில் கிடந்தாள். அவர் என்ன செய்வார் ? நாளாந்த உணவுக்கே கஷ்டப்பட்டார். போக்கிடமற்று மிகவும் தவித்தார். மகளின் இந்தச் செயலை நினைத்து வாழ்த்திய அதே வாயால் தூற்றினார். மனதால் வெதும்பினார். தனிமையில் கண்ணீர் வடித்தார்.

“அன்பைக் கொட்டி வளர்த்த பிள்ளைகள் தள்ளி நிற்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கவேண்டுமென்றுதானே இவ்வளவும் செய்தேன். நன்றியில்லாமல் தூக்கி ஏறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டானே. புருஷனை பெரிதாக நினைத்து சுகவீனமுற்றிருக்கும் தாயையும் கூட பராமரிக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை இல்லாமல், என் தகப்பனுக்கு என்னவிட்டால் சமைத்துப்போட யார் இருக்கிறார்கள் என்பது பற்றியும் கொஞ்சமாவது யோசித் தாளா ? என்ன உறவு இதெல்லாம்.

யாருக்காக வாழ்க்கை முழுவதும் கஷ்டப்பட்டு தேடி னேனோ அவையெல்லாம் போலியாகிவிட்டது. தாய்க்குச் செய்துகொடுத்த சத்தியத்தை மதிக்காமல் போனதால் இன்று அனுபவிக்கின்றேன். ஊரில் எவ்வளவு அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்த நான் கொஞ்ச நாட்களில் திடீரென்று ஏழையாகி விட்டேனே. இப்போது நாளாந்த செலவுக்குக்கூட கையில் காசில்லை. மனைவிக்கு அரச ஆஸ்பத்திரியைத் தவிர வைத்தியத்திற்கு வேறு இடம் போகமுடியவில்லை. இப்படியான பிள்ளைகளை பெற்று வளர்க்கத்தான் வேண்டுமா ?

மனைவி எவ்வளவு சொன்னாள். எல்லாவற்றையும் பெண் பிள்ளைகளுக்கே கொடுக்காதீங்க என்று. நான் கேட்டிருந்தால் இந்த நிலை வந்திருக்குமா ? ஆன் பிள்ளைகளும் நான் பெற்ற பிள்ளைகள்தானே நியாயமான முறையில் அவர்களுக்கும் சொத்தை பங்கிட்டுக் கொடுத்திருந்தால் அவர்களாவது இப்போது என்னுடன் நின்றிருப்பார்களே. என்னில்தான் பிழையெல்லாம். நான் நியாயம் தவறி விட்டேன். அதற்கான தண்டனையைத்தான் அனுபவிக்கிறேன்.

இப்போது நான் கைவிட்டு வந்த மருமக்கள் இருவரிடமும் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எந்த முகத்தோடு அவர்களை நான் சந்திப்பேன். இருந்தாலும் போய்ப் பார்ப்போம் என்று அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்கிறேன்.

அவர்கள் போ என்று விரட்டினால் பேசாமல் திரும்பி விடுவோம். ஏனென்றால் நான் அவர்களுக்குச் செய்த துரோகம் அப்படியானது. என் பிள்ளைகளே இப்படி நடந்து கொள்ளும்போது அவர்கள் நடந்துகொள்வதில் தப்பில்லை” என்று அவர்கள் வீட்டை அடைகிறேன்.

நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாற்றமாக அவர்கள் “வாருங்கள் மாமா” என்று அழைத்து உபசரித்தது எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது. “மருமக்களே நான் உங்களுக்கு துரோகம் இழைத்துவிட்டேன். உங்களுக்கு என்மீது கோபம் இல்லையா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றபோது-

“இதென்ன மாமா, சின்னப் பிள்ளை மாதிரி கண்கலங்கு கிண்றீர்கள் எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். அவற்றை எல்லாம் இப்போது ஞாபகப்படுத்தாதீர்கள்” என்று அவரைத் தேற்றி “எங்களை விட்டால் நீங்கள் எங்கே போவீர்கள் நின்று சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கள்” என்று சூறி சாப்பாட்டுக்கு பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

இதுதான் உண்மையான பாசம். எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி உள்ளத்தால் வரும் பாசம். இரத்த உறவால் வந்த பாசம் என்று அவர்களை பாராட்டி, நான் கண்மூடித்தன மாக இவ்வளவு காலமும் இருந்துவிட்டேனே என்று தன்னையே நொந்துகொள்கிறார்.

(நிறைவு)

யாத்தவர் - எம். ஜி. எம். அஷ்ரப்,
முகாமைத்துவ உதவியாளர்,
பிரதேச செயலகம், நிந்தவூர்.

பொட்டு வைத்த வட்ட நிலா

சமாதானம், இல்லாவிட்டால் மீண்டும் சமாதானமே. வெள்ளைப் பின்னணியில் சிகப்பு மையினால் தீட்டப்பட்ட பேனர். பார்ப்பவர்களை உடனடியாகவே தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டது. மகாநாட்டு மன்றபம் பெரும்பாலும், நிறைந் திருந்தது. எனக்கு மட்டுமல்ல என்னைப்போன்ற மனிதர்கள் அனைவருக்கும் இன்று தேவையாய் இருப்பது சமாதானம் தான்.

யுத்தத்தின் மத்தியில் அகதிகளாய், அனாதைகளாய் பல் பேர், கொழும்பில் லொட்ஜ்களிலும், வாடகை அறைகளிலும் வெளிநாடு செல்வதற்கான நாட்களை என்னிக்கொண்டு, சுற்றி வளைப்புக்களிலும், தெருவோர சோதனைகளிலும் சிக்கித் தவிர்த்துக் கொண்டும் சிலபேர்,

வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து என்னைப்போல் சுயத்தை தொலைத்துவிட்டு தவிக்கும் சிலபேர், இவர்கள் அனைவருக்கும் தேவையாய் இருப்பது சமாதானம் ஒன்றே.

"டாடி இதில் என்ன வரைஞ்சிருக்கு"

எனது மகள் என்னை நிஜ உலகிற்கு கொண்டு வந்தாள். சிலவேளை எமது இன்பத்தமிழ் வார்த்தைகள் அவளுக்கு 'மொடரன். ஆர்ட்' ஆக தெரிந்திருக்கலாம். ஆறு வயதுதான் ஆனாலும் படுசுட்டி : கனடாவின் கொன்வன்ட் படிப்பு, அவளுக்கு தமிழ் தெரியாமல் போனதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்த யுத்தத்தின் கோரம் எதிர்காலத்தில் தமிழ் வாசிக்கத் தெரியாத ஒரு தமிழ்ச் சமுதாயத்தை உருவாக்கப் போகிறது.

எட்டு வருட கனடா வாழ்க்கை எனக்கு எத்தனையோ அநு பவங்களைக் கற்றுத் தந்துள்ளது. உள்நாட்டில் பிற மொழி எங்கள் மீது திணிக்கப்படுவதாகவும், எங்கள் கலாச்சாரம் சிதைக்கப்படுவதாகவும் கூச்சல் போடும் நாம், முன்பின் அறியாத நாட்டிற்கு சென்று அவர்கள் மொழியை எமது

மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் கலாச்சாரத்தில் அவர்களை விடவும் திளைத்து

"அங்கிள், நீங்கதானே ரமேஷ் அங்கிள்"

இனிய சூரலால் கேட்ட அந்த சிறுமியை நான் அதிசயமாகப் பார்த்தேன். இவருக்கு எப்படி என் பெயர் தெரியும்.

பல வருடங்களாக கண்டாவில் இருந்துவிட்டு, உறவினர் ஒரு வரின் திருமணத்திற்காக சென்றவாரம்தான் இலங்கை திரும்பியிருந்தேன். தற்செயலாக நேற்று புதினப்பத்திரிகை ஒன்றில் இருந்த சமாதான சூட்டம் பற்றிய விளம்பரமும் அதில் இருந்த பெயரும் ஆவலைத் தூண்ட கலந்து கொள்ள வந்திருந்தேன்.

அந்த சிறுமி சிரித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த விதம் எனக்கு 'அவளை' ஞாபகமுட்டியது. ஒரே அச்சில் வார்த்தை போன்ற முகம். எனது மனம் இறந்ததகாலத்திற்கு தாவியது

அப்போது நான் கொழும்பில் உள்ள பிரபலமான கம்பனி ஒன்றில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நாள் காலை அவளைக் கண்டேன். ஆச்சரியம், முற்றிலும் தமிழ்த்தனமாய், அதுவும், சிங்களவர்கள் நிறைந்த இடத்தில், எப்படி இவளால் சாத்தியமாகியது.

மஞ்சள் பூசிய முகம், அதுவும் நெற்றியில் அழகான பொட்டுடன் ஓ இவள்தான் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணோ, பண்பாடுகள் கலாச்சாரங்கள் என்ற வரைவிலக் கணங்கள் எப்படியாயினும் பொட்டு முகத்திற்கு அழகானது, தமது அழகினை ஒருபடி மேலேற்றும் என்ற காரணத்திற்காவது தமிழ்ப் பெண்கள் பொட்டு வைக்க விரும்பியும், சூழ்நிலையின் விபர்த்ததால், அனாவசியமான தெருவோர சோதனைகளால், தமிழ்த்தனங்களை மறைத்துக் கொள்வதற்காக, பொட்டினை பெரும்பாலும் மறந்த நிலையில் இவளால் மட்டும் எப்படி முடிந்தது.

பொதுவாகவே எவரிடமும் இலேசில் ஒட்டிக் கொள்ளாத நான் வலியவே சென்று அவளுடன் பேச ஆசைப்பட்டேன். என்னதான் சொன்னாலும் அவரவர் இனத்தின் மீது அவரவருக்கு பற்று அதிகம்தான்.

"ஹாலோ "

அவளும் பதிலுக்கு "ஹாலோ" என்றாள். அவள் கண்களில் ஆயிரம் வோல்ட்பல்ப் ஆனால் மின்சாரம் பாய்ந்ததோ எனக்குள். என்ன ஒரு வசீகரப் புன்னகை. கபில நிற போடர் கொண்ட பொன்றிறசேலை. அதே துணியில் சட்டை மிகவும் எடுப்பாகவே இருந்தது.

"இன்றைக்குத்தான் வேலைக்கு சேர்ந்தீர்களா?"

"ஆமா" ஒரே வார்த்தையில் பதில் கூறினாள்.

அவள் கூறிய பதிலில் ஏதோ வித்தியாசம்.

"சொந்த ஊர்" எனது அடுத்த கேள்வி

"நான் பிறந்தது வளர்ந்த எல்லாம் கொழும்புதான்"

எனக்குள் ஏதோ நெருடியது. எனது மனவோட்டம் அவளுக்கு புரிந்திருக்க வேண்டும்.

"என்ன யோசிக்கிறீங்க நான் சிங்களம். அதுதான் தமிழ் உச்சரிப்பு சரியாக இல்ல" என் மனதைப் படித்தவள் போல் கூறினாள்.

ஆத்திரம், கட்டுக்கடங்காத ஆத்திரம். எனது புரட்சிப் பெண் உருப்பெற்று சில நிமிடங்களிலேயே உடைந்து, உருகி உருத்தெரியாமல் கரைந்து போனாள். ஓ இவள் ஒரு

சிங்களத்தி எமது பாரம்பரிய பண்பாட்டுச் சின்னங்களை கைக்கொள்ள விடாமல் தடுப்பதுடன் எங்களுடையவைகளை தங்களுடையவைகளாகவும் மாற்றிக் கொள்ள முயற்சிக் கின்றார்கள் . தமிழ்ப் பெண்களுக்கென எஞ்சியிருந்த ஒரே சொத்து பொட்டு மாத்திரம் தான், அதையும் சூறையாட துணிந்து விட்டார்கள். உள்ளத்தில் தோன்றிய நெருப்பு என் முகத்தில் பிரதிபலிக்காமல் என்னை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டேன். ஏனெனில் நானும் சூழ்நிலைக்கைதி.

நான் வேலை பார்க்கும் இந்நிறுவனத்தில் என்னைத் தவிர அனைவருமே பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய நெருப்பும் பேசுவதற்கு என் மனம் ஒப்பவில்லை. இவள் சிங்களத்தி, என் சமூகத்தின் எதிரி. எங்கள் பாரம் பரியத்தை கொள்ளையடித்துக் கொண்டவள்.

"என்ன மிஸ்டர் பலமாக யோசிக்கிறீங்க. உங்களைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே" எனது நினைவுகளை அவள் கலைத்தாள்.

"ஓ ஒன்றுமில்லை" அவளிடம் விடைபெறும் நோக்கில்

"நான் ரமேஸ் தேவானந்தன், இங்கே மார்கட்டிங் எக்சி கியூட்டியாக வேலை செய்கிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டு கதிரையிலிருந்து எழுத்தயாரான போது.

"நான் தக்சிலா கணேஸ்வரன், இங்கே புரட்சஸன்

"கணேஸ்வரன்?"

அவள் முடிக்கும் முன்னாலேயே நான் கூவி விட்டேன், எழுப் போன நான் என்னையும் அறியாமலேயே மறுபடியும் அமர்ந்து கொண்டேன்.

"ஆமா, என்னுடைய ஹஸ்பண்ட் தமிழ், நாங்கள் இரண்டு பேரும் யுனிவேசிட்டியில் ஒன்னாப் படிச்சோம், வவ் மேரேஜ்" அவள் முகத்தில் புன்சிரிப்பு

சீ..... இவள் மிகவும் கொடியவள், தமிழ் இனத்தின் முழு மொத்த எதிரி, ஒருபக்கம் தமிழ் இளைஞர்கள் அழிக்கப்படு கிறார்கள், மறுபக்கம் எவ்வளவு பயங்கரமான நிலை

"எப்படி நீங்கள் சிங்களம், உங்கள் ஹஸ்பண்ட் தமிழ்" சற்றுக் கடினமாகவே கேட்டேன். அவள் மெலிதாக முறுவலித்தாள்.

"மிஸ்டர் தேவா நீங்கள் யார்"

"தமிழன்" ஆத்திரத்தின் வெளிப்பாடு

அவள் முகத்தில் ஏளனச் சிரிப்பு.

"எப்படித் தெரியும் நீங்க தமிழன்" என்று

"என்னுடைய பெற்றோர் தமிழர்கள்" அவளை மடக்கிவிட்ட பெருமிதம் எனக்குள்.

ஆனால் அவள் மடங்கவில்லை. "உங்கள் பெற்றோர் தமிழர்கள் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்"

"அவர்கள் தமிழ் மொழி பேசுகிறார்கள்" எரிச்சோடு கூறி ணேன்.

"அதாவது தமிழ் பேசுபவர்கள் தமிழர்கள், சிங்கள மொழி பேசுபவர்கள் சிங்களவர்கள் அப்படியென்றால் தமிழ் மொழி பேசும் நானும் தமிழுச்சியா?"

மிகவும் பக்குவமாகப் பேசினாள் என்னால் பதில் கூற முடியவில்லை. பதில் தெரியவில்லை.

"மிஸ்டர் தேவா மொழி என்பது மனிதர்கள் தங்களுடைய எண் ணங்கள், உணர்ச்சிகள், தேவைகள் என்பவற்றைப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு ஊடகம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் மொழி என்பது மனிதர் களை ஒன்றிணைப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக இப்போது மனிதர்களை பிரிக்கும் ஒரு சக்தியாக இருக்கின்றது. இந்த நிலைக்குக் காரணம் மொழியின் குறைபாடு அல்ல. எங்களுடைய குறைபாடு தான்" அவள் கூறி நிறுத்தினாள்.

"அப்படியென்றாள் எங்கள் முன்னோர் உருவாக்கிய மொழி மேல் எங்களுக்கு பற்று இருக்கக் கூடாதா". எப்படியாவது அவளைவீழ்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குள்.

"நம்முன்னோர்கள் மிகவும் புத்திசாலிங்க. எத்தனையோ விதமான மொழிகளை உருவாக்கி இருக்கிறாங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சுவரையில் எந்தவொரு மொழியும் சமீப காலங்களில் உருவானதில்லை. ஏனென்றால் எங்கள் முன்னோர்களைப் போல் நாம் புத்திசாலிகள் இல்ல.

ஆனா நாம் உருவாக்காத,

யார் உருவாக்கினார்கள் என்று தெரியாத ஒரு மொழியில் உரிமை பாராட்டிக் கொண்டு அந்த மொழிகள் பெயரால் சண்டை போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

இது மிகவும் கவலைப்பட வேண்டிய ஒன்று. எந்தமொழி யானாலும் அது மனிதருக்காக உருவாக்கப்பட்டது. மொழிக்காக மனிதர்கள் உருவாக்கப்படவில்லை.

எந்த மொழிக்கும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதை நேர்சிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மொழிகள் உன்னதமான கண்டுபிடிப்புகள். மொழி என்ற ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்படா விட்டால் நாம் இவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருக்கமாட்டோம்.

ஆனால் அதற்காக மொழி வெறியர்களாக மாறி வேற்று மொழி பேசுபவர்களைக் கடித்துக் குதறக் கூடாது.

நான் நினைக்கிறேன் இந்த உலகத்து மொழிகளையெல்லாம் மனிதர்களிடமிருந்து பறித்து விட்டால் இந்தக் குழப்பங்கள் எல்லாம் தீர்ந்து விடும்.

ஆனால் அது சாத்தியமற்றது. எனவே நிஜத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் இந்த நாடு உருப்படும், இந்த உலகம் உருப்படும்.

தேவா, இனம், மதம், மொழி, குலம் இது எதையுமே நாம் விரும்பி கொண்டு வரவில்லை, இவையெல்லாம் நம் மீது திணிக்கப்பட்ட விடயங்கள்.

தமிழ்க் குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தை தமிழ் பேசும், சிங்கள குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தை சிங்களம் பேசும். அதேபோல் பெளத்த குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தை பெளத்த மதத்தையும், இந்து குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தை இந்து மதத்தையும் பின்பற்றும். இங்கே எங்களுடைய விருப்பு வெறுப்பு எதுவுமே இல்லை.

பாலை மாத்திரம் குடித்துவிட்டு அது காப்பியை விட உயர்ந்ததென்றோ அல்லது காப்பியை மாத்திரம் குடித்துவிட்டு அது பாலை விட உயர்ந்ததென்றோ முடிவெடுக்கிறது எப்படி பிழையானதோ அதைப்போலத்தான் மதம், மொழி என்பவற் றிலும் நாம் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகளும்.

நாம் சரியான முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்றால் காப்பியை யும் குடிக்கவேண்டும் பாலையும் குடிக்கவேண்டும். ஆனால் காப்பிக்கும் பாலுக்கும் எப்படி தனித்துவமான சவைகள் இருக்கிறதோ அதைப்போலத்தான் மதங்களுக்கும் மொழிகளுக்கும்.

ஆனாலும் எப்படி பானங்களுக்கெல்லாம் மையப் பொருளாக நீர் இருக்கிறதோ அதைப்போலத்தான் எல்லா மதங்களின் அடிப்படையும், இறுதி இலக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

என்ன, என்ன தேவா அப்படி பாக்கிறீங்க, சிங்களப் பெண் ணான் நான் எப்படி இவ்வளவு சரளமாக தமிழ் பேசுகிறேன் என்றா? அதற்குக் காரணம் என்னுடைய பரந்த மனப் போக்குத் தான்.

எந்த ஒரு மொழியையும் நாம் யாருக்கும் கட்டாயப்படுத்தி தினித்துவிடமுடியாது. அந்த மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உந்துதல் அவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும். அந்த உந்துதலை ஏற்படுத்திவிட்டால் அதுதான் வெற்றி. அப்போதுதான் நமது நாடு தப்பும். இல்லாவிட்டால் எப்போதாவது ஒரு நாள் சமாதானம் வரும், நாம் எல்லோரும் செத்து மடிந்து பின்னால், சண்டை போட ஒருவருமே இல்லாது போகும்போது".

மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு தொடர்ந்து பேசியவள் பெரு முச்ச விட்டாள்.

எனக்கு உறைத்தது. எவ்வளவு அறிவு பூர்வமான வார்த்தை கள். இப்போது இனவாதி யார், நிச்சயமாக நான் தான். இவள் தமிழ் பேசுவதுபோல் என்னால் சரளமாக சிங்களம் பேச முடியுமா? இல்லையே இதற்கு என்ன காரணம், நிச்சயமாக அந்த மொழிமீது எனக்குள்ள வெறுப்புத்தான் காரணம் என்னங்கள் எனக்குள் அலைமோதியது. அவளுடன் தொடர்ந்து பேச ஆசைப்பட்டேன்.

"அப்படியென்றால் இந்த பிரச்சினைக்கு என்ன செய்யலாம். எப்படித் தீர்க்கலாம்....?" உண்மையான ஆர்வத்தோடு கேட்டேன்.

அழகாக சிரித்தாள், என் மனநிலை மாற்றம் அவனுக்கு புரிந்திருக்க வேண்டும்.

"கஷ்டம்தான், அவ்வளவு இலேசில் தீர்க்கக் கூடியதில்லை. முதலில் பரஸ்பரம் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டிருக்கின்ற அவநம்பிக்கைகளையும், வைராக்கியங்களையும் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்."

அந்த வார்த்தைகள் என்னையும் குத்தியது. கண் இமையில் நெருப்புக்குச்சியால் யாரோ சுட்டது போன்ற ஒரு உனர்வு மூளையைத் தாக்கி உடம்பு முழுவதும் வியாபித்தது. அவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்.

"எங்களை நாமே ஆத்ம சோதனை செய்து கொள்ள வேண்டும். மொழியை விட மனித உயிர்கள் முக்கியம் என்பதை உனர வேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் நட்பு பாராட்ட வேண்டும்".

"சொல்வதெல்லாம் சரி தான், ஆனால் எப்படி நடைமுறை சாத்தியமாகும்". அவளை நான் இடைமறித்தேன்.

"முதல் அடியை நாம் தான் எடுத்து வைக்க வேண்டும் முதலில் நீ திருந்து, உலகம் தானே திருந்தும் என்பதற்கு இணங்க நம்மிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்கும் மேல் தமிழர் சிங்களவர்களிடையே உறவு முறை ஏற்பட வேண்டும். கலப்புத் திருமணங்கள் நடக்க வேண்டும், என்னைப் போல்" குறும்பு சிரிப்புடன் முடித்தாள்.

"உங்களுடைய காதலுக்கு பிரச்சினை ஏற்படவில்லையா"

ஏன் இல்லை. ரொம்பவே ஏற்பட்டது. நண்பர்கள், தெரிந்த வர்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் எதிர்ப்பு வந்தது. குறிப்பாக என்னுடைய நண்பர்கள் எங்களுக்கு மிகவும் தொல்லை கொடுத்தார்கள். ஒரு தடவை வகுப்பில் நான் தமிழர்களுக்கு சார்பாக கதைத்ததால் என்னை ஒதுக்கி வைத்தார்கள். ஆனால்

எதிர்ப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க எங்கள் காதல் வளர்ந்ததே ஒழிய குறையவில்லை. நல்ல காலம் எங்களுடைய பெற்றோர் எங்களைப் புரிந்து கொண்டதால் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் எங்கள் காதல் கலியானத்தில் முடிந்தது. சில சுயநலவாதிகளின் இனவாதமும் வரட்டுப் பிடிவாதமும் அவர்களுடனே அழிந்து போகட்டும். நாங்கள் இளைஞர்கள். எங்களுக்கு இனவாதம் வேண்டாம். பிரச்சினைகள் வேண்டாம். யுத்தம் வேண்டாம். எத்தனை எதிர்ப்புக்கள் வந்தாலும் சமாதானத்திற்காக நாம் குரல் கொடுப்போம். வாழ்ந்து காட்டு வோம் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக, தப்பு செய்பவர்கள் யார்களியிருந்தாலும் அவர்கள் சிங்களர்களாயிருந்தாலும் தமிழர்களாயிருந்தாலும் நாம் எதிர்ப்பு காட்டுவோம். நியாயம் யார் பக்கம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்காக மட்டும் குரல் கொடுப்போம். இனம், மதம், சாதி, குலம் எதுவாக இருந்தாலும் நியாயத்தை மட்டும் நாம் ஆதரிப்போம். அவள் பேசிக்கொண்டே போக அவளைப் பற்றிய எனது தவறான கணிப்பீடு அழிந்து கொண்டு போனது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. எங்களது நட்பும் வளர்ந்தது. நாட்டு நடப்பைப் பற்றி பேசினோம், வீட்டு நடப்புகளைப் பற்றியும் பேசினோம்.

ஓரு நாள் அவள் என்னோடு கதைத்து விட்டுச் சென்ற பின்

"மச்சான் எப்படியோ அவளை வளைச்சிட்ட" சமந்த என்னிடம் கூறினான் (சிங்களத்தில்)

சமந்த என்னுடைய சக ஊழியன். எத்தனையோ முறை இனப்பிரச்சினை தொடர்பான விடயங்களில் நானும் அவனும் முரண்பட்டிருக்கிறோம், கடுமையான ஓரு இனவாதியாக அவன் இருந்தான்.

"சும்மா சொல்லக் கூடாது மச்சான் தமிழ்ப் பெண்கள் நல்ல அழகு". அவனது கூற்றில் ஒரு வித பொறாமையும் கலந்திருப்ப தாக எனக்குப் பட்டது. சிலவேளை எனக்கு ஏரிச்சல் ஊட்டு வதற்காக அவன் அவ்வாறு கூறியிருக்க வேண்டும். நான் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். பாவம் தக்சிலா ஏற்கனவே திருமணம் ஆனவள் என்ற விபரம் மட்டுமல்ல அவள் ஒரு சிங்களத்தி என்ற விபரமும் அவனுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் உண்மைகளை நீண்ட நாட்களுக்கு மறைத்து வைக்க முடியாது என்பதை நான் மறுநாளே தெரிந்து கொண்டேன். மறுநாட்காலை நான் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து என் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டதுதான் தாமதம், சமந்த என் முன்னால் நின்றான்.

"தேவா, நீ இவ்வளவு மோசம் என்று நான் நினைக்க வில்லை". அவன் கண்களில் ஒருவித சூரம், அவன் எதைப் பற்றி சொல்கிறான் என எனக்கு விளங்கவில்லை.

"அவள் எங்களுடைய இனம், ஆனால் நீ அதைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லவில்லை". அவள் எனக் குறிப்பிட்டது தக்சிலாவைப் பற்றித் தான் என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

"அதை சொல்ல வேண்டும் என்கிற அவசியம் எனக்கு இல்லை", நான் அலட்சியமாகவே பதில் அளித்தேன். தக்சிலா வோடு பழக ஆரம்பித்த பின், அவளுடைய துணிச்சல்ல அறிந்து கொண்ட பின் எனக்கும் துணிச்சல் வந்துவிட்டதோ.

அவன் என்னை முறைத்துப் பார்த்தான், முன்றாவது கண் இருந்தால் என்னை ஏரித்து சாம்பலாக்கிவிடுவான் போல் தோன்றியது. ஆனாலும் அவனை இன்னும் சீண்டிப் பார்க்கும் ஆசை எனக்கு.

"மச்சான், சிங்களப் பெண்களும் நல்ல வடிவு தான்" என்றேன். கட்டுக்கடங்காத ஆத்திரத்தில் அவனது உடம்பு லேசாக நடங்குவது எனக்குப் புரிந்தது. ஏதோ அவனுக்குச் சொந்தமான பொருளை நான் திருடிக் கொண்டு விட்டது போன்ற நினைப்பு அவனுக்கு. என்னுடைய துணிவான பேச்சு அவனை அதிர்ச்சியடைய செய்திருக்க வேண்டும். எவ்வித பதிலும் கூறாமலே இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. எமது நிறுவனத்தின் பணிப்பாளர் கிறிஸ்தவரான படியால் ஒவ்வொரு வருடமும் டிசெம்பர் மாதம் ஐந்து நட்சத்திர விடுதி ஒன்றில் கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டி நடத்தப்படுவது வழக்கம். நிறுவன ஊழியர்களும் அவர்களுடைய குடும்ப அங்கத்தினரும் பார்ட்டியில் கலந்து கொள்ளலாம். இந்த வருடம் பார்ட்டியை முன்னின்று நடாத்தும் பொறுப்பு உட்பட தக்கிலா உட்பட நான்கு பேர் கொண்ட ஒரு குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

டிதிசெம்பர் மாதத்தின் ஒரு சனிக்கிழமை மாலை, விழாவுக்கு வந்தவர்களை தக்கிலா வாயிலில் நின்று வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

மேஜன்டா நிற பட்டுச் சேலை அவள் உடலை அலங்கரித்தது. அதே நிறத்தில் நெற்றியில் குங்குமம், தலை நிறைய மல்லியையும், கனகாம்பரமும் கலந்து ஜோலித்தது. சாட்சாத் ஸ்ட்சுமியாக. நிறை குடமாக ஆம் உண்மையிலேயே அவள் நிறை குடமாகத்தான் அப்போது இருந்தாள். அப்போது அவனுக்கு எட்டாவது மாதம்.

பெரும்பாலும் எல்லோரும் குடும்பமாகவே வந்திருந்தனர். நான் மட்டும் தனியனாய். இல்லாத குடும்பத்தை எங்கிருந்து கொண்டு வருவது.

என்னைக் கண்டதும் "தேவா மீட் மை ஹஸ்பண்ட்" என தனது கணவனை அறிமுகப்படுத்தினாள், ஆறடி உயரத்தில்

கம்பீரமான தோற்றத்தில் அவன் இருந்தான். சதா புன்னகை தவழும் முகம். கலகலப்பான சுபாவம். வெகு விரைவில் நாம் இருவரும் நண்பகர்களாகிவிட்டோம்.

"மிஸ்டர் தேவா, நான் எப்போதாவத பியர் குடிப்பதுண்டு, பார்ட்டியில் கலந்த கொண்டு எதுவுமே குடிக்காமல் போனால் நல்லதில்லை நீங்கள் எப்படி கணேஸ்வரன் இழுத்தான்.

"எனக்கும் பியர்" என்றேன்.

தக்சிலா, கணேஸ்வரன். நான் மூவரும் ஒரே மேசையில் அமர்ந்து கொண்டோம். சைவ, அசைவ உனவுகளும் குடிவகைகளும் தாராளமாகவே பரிமாறப்பட்டது. இனிய இசை மெலிதாக வழிந்து கொண்டிருந்தது. மங்கிய வெளிச்சம் சூழலை ரம்மியமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. சிறுசுகள் கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டு விளையாட்டில் சீரியசாக ஈடுபட, பெருசுகள் கோஷ்டி சேர்த்துக் கொண்டு 'குடியில்' சீரியசாக இருந்தனர். சிறுசுகளின் கூச்சல் கும்மாளமும், பெரசுகளின் கடி ஜோக்சம், அதன் விளைவாக குபீர் சிரிப்பலைகளும் அறையை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது. பேசிக் கொண்டிருந்த தக்சிலா "எக்ஸ்யூஸ் மீ" என அநுமதிக் கேட்டுக் கொண்டு எழுந்து சென்றாள். இசை நிறுத்தப்பட்டது.

"டியர் பிரண்டஸ் "தக்சிலா மைக்கில் பேசத் தொடங்கினாள். அனைவரது கவனமும் அவள்பால் திரும்பியது.

"இன்று நமக்கெல்லாம் சந்தோஷமான ஒரு நாள் நாம் எல்லோரும் உண்டு குடித்து திருப்தியாக இருக்கிறோம். ஆனால் ஒரு நிமிடம் ஒரே ஒரு நிமிடம் எமது சகோதரர்களை நினைத்துப் பார்ப்போமானால், வடபகுதியில் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் எமது சகோதரர்கள், இந்த கோர யுத்தத்தினால் வீடு வாசல் இழந்து, உற்றார் உறவினர்களை இழந்து, இருக்க வீடின்றி,

உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி பரிதவிக்கும் அங்குள்ள மக்கள், இவர்களைப்பற்றி சிந்தித்தோமானால் நாம் இங்கு உண்டு குடிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் அங்கு பட்டினியால் மடிந்து கொண்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்காக சாந்தியும் சமாதானமும் இந்நாட்டில் நிலவ ... கிருஸ்துவின் பிறப்பினைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாளில் நாம் பிரார்த்திக்க வேண்டியது மிக மிக முக்கியம் அழகான சிங்களத்தில் அவள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள். கூட்டத்தில் ஒரே கசமுசா.

"மெயாத் கொட்டியெக்த தன்னெனே (இவரும் புலியோ தெரியாது) யாரோ சொல்வது என் காதில் விழுந்தது. கூட்டத்தினரின் இன வெறிப்பார்வை அவளை துளைத்தது. ஆனால் இதற்கெல்லாம் அவள் பயந்தவளா என்ன? தொடர்ந்து வடபகுதி மக்களின் அவல நிலை பற்றி பேசினாள். கணேஸ் வரன் என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தான். ஒருவாறு பார்ட்டி எவ்வித அசம்பாவிதமும் இல்லாமல் முடிவுற்றது. ஆனால் அதன் தாக்கம் அடுத்து வந்த இரு நாட்களுக்குள் தெரிந்தது. செய்யாத ஒரு பிழை தக்சிலா மீது சுமத்தப்பட்டு வேலையில் இருந்து இடை நிறுத்தப்பட்டாள்.

அலுவலகத்தை விட்டு செல்லுமுன் என்னை சந்தித்தாள். "உங்களுக்கு ... இப்படி" என்னால் பேசமுடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஆனால் அவள் வருத்தப்பட்டதாக தெரியவில்லை.

"தேவா, இதுக்கெல்லாம் ஓடிஞ்சி போய்டா எப்படி, உண்மையும் நியாயமும் என்றைக்கும் ஜெயிக்கும். எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கு அதுமட்டுமல்ல இந்த இடை நிறுத்தம் எனக்கும் நன்மைதான், என்னுடைய பிரசவத்திற்கு கேட்காமலேயே விவு கிடைச்சிட்டுது". அந்த இக்கட்டான நிலை மையையும் தனக்கு சாதகமாகவே அவள் நினைத்தாள்.

அடுத்து வந்த சில கிமைகளில் அவள் அழகிய பெண் குழந்தையொன்றை பெற்றெடுத்தாள். தக்சிலாவுக்கு குழந்தை

கிடைத்தது. சரியாக ஒரு மாதத்தில் நான் கண்டாவுக்கு பயணமானேன். அங்கு எனக்கு திருமண ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

"என்ன தமிழ் பெரிய யோசனையில் இருக்கிறாப்போல" என்று எனது நீண்ட நேர யோசனையை அந்த குரல் கலைத்தது. கணேஸ்வரனின் தாய் நின்று கொண்டிருந்தார். எட்டு வருட இடைவெளி அவரில் எந்தவிதமான தாகத்தினையும் ஏற்படுத்தி இருப்பதாக எனக்கு தெரியவில்லை.

"நீர் கண்டாவுக்கு போனதா கேள்விப்பட்டேன் எப்ப வந்தனீர்"

"வந்து ஒரு கிழமையாகுது ஆன்றி, பேப்பரில் தக்சிலாவின்ட பேரைப் பார்த்திட்டுத்தான் வந்தனான். எங்க அவளைக் காணேல்ல"

"இந்த கூட்டத்தை நடத்திறது அவள்லே. ஒரே பிலி, இப்ப வருவா வாரும் அப்படி இருந்து கதைப்பம். உது யார் தமிழ் உனர் மகளே "

"ஓம் ஆன்றி, இவள் ஜெகசுதா"

"தாய்க்காரி எங்க வரேல்லியே"

"அவவுக்கு இந்த மாதிரி விடயங்களில் இன்டரஸ்ட் இல்லை. அதுவும் பல வருஷம் கழிச்சு வந்ததால் சொந்தக்காரரை மீட்பண்ணவே நேரம் சரியாக இருக்கு"

அங்கில் என என்னை அழைத்த சிறுமி அவருடன் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"இது யாரு தெரியுமே. ப்ரியா என்ற பேத்தி தக்சிலாவின் மகள்" அன்று கண்ட அதே முகம்தான், ஆனால் அதில் ஒரு அறிவின் முதிர்ச்சி தெரிந்தது அழகிய மூக்குக் கண்ணாடி ஒன்றும் புதிதாக அவளை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது.

"என்ன இப்பத்தான் எங்களை எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்ததோ. நீங்கள் வாசலக்கு வரும்போதே நான் கண்டு விட்டேன், ஆனாலும் ஒரு சந்தேகம், அதுதான் ஆன்டியை அனுப்பினேன்". அவள் புன்சிரிப்புடன் கூறினாள்.

இல்ல தக்சிலா. உங்களை எல்லாம் மறக்க முடியுமா?, உங்களோடு நிறைய கதைக்க வேண்டும்.

"எனக்கும்தான்தேவா, ஆனா இப்ப கூட்டம் ஆரம்பமாகப் போகுது, எல்லோரும் ரெடியா இருக்காங்க. கூட்டம் முடிந்ததும் வீட்ட போய் ஆறுதலா கதைப்பம் என்ன, அதுவரைக்கும் ஆன்றியோட இருங்க" என்று கூறிவிட்ட அவள் மேடையை நோக்கிச் சென்றாள்.

"சும்மா சொல்லக் கூடாது தம்பி, தக்சிலா வலு கெட்டிக்காரி. எங்கட சமுதாயத்திற்காக அவள் எவ்வளவு பெரிய சேவை செய்யிறா தெரியுமே, வேலையால் அவளை இடைநிறுத்தினமல்லே, ஆனால் மீண்டும் வரச்சொல்லி கூப்பிட்டிச்சினம். ஆனால் இவதான் வேலையை விட்டுட்டா. 'சமாதானத்திற்கான பெண்கள் இயக்கம்' என்று ஒரு இயக்கத்தை ஆரம்பிச்சு அதில் முழுமூச்சா ஈடுபட்டிருக்கா. ஆரம்பத்தில் நாங்களும் அவளை தப்பாத்தான் நினைச்சோம், ஆனா இப்பத்தான் அவவின்ர அருமை தெரியுது. உண்மையிலே இவளை மருமகளா அடைய போன பிறவியில் நான் புண்ணியம் செஞ்சிருக்கனும் தம்பி. அவர் கண்களில் பெருமை ஜோலிக்கப் பேசினார். அதைக் கேட்கும்போது எனக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

"மனித உயிர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டியவை சில குறுகிய தன்னல நோக்கங்களுக்காக இன்னுமோர் இனத்தின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்படும் வன்முறைகள் நிச்சயமாக இல்லாதொழிக்கப்பட வேண்டியவை..... "மேடையில் தக்சிலா ஆவேசமாக பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

மானுட ரட்சகியாய்

சமாதான தேவதையாய்

சக்தியின் வடிவமாய்

அவள் எனக்கு முன்னே.

- முற்றும் -

யாத்தவர்:- தோ. மா. பெர்னாந்து

திறன் அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர்.

நாராஹேன்பிட்டிய

பிராயச்சித்தம்

“ரீச்சர்” குரல் கேட்டு திரும்பினேன். என் அருகில் நின்ற ஜெயப்பிரகாஷ் நேருக்கு நேர் சந்திக்க என் மனம் தயங்கியது. அந்தப் பிஞ்சின் கையிலிருந்த சித்திரப்பாட விடைத்தாளைக் கண்டதும் ஒரு எதிரியின் கையில் இருந்த துப்பாக்கியைக் கண்ட உணர்வு உண்டானது. நடந்தது நடந்து முடிந்துவிட்டது. இனி நடக்கவேண்டியதைத்தான் சரியாகச் செய்யவேண்டும். குழந்தையின் மனதில் சிறு கறையும் ஏற்படாதபடி இது இந்தப் பிஞ்சின் உயர்ச்சிக்கு விடை ஆக்க வேண்டும். “ஆக்குவேன்” என எனக்குள் சபதம் செய்துகொண்டேன். என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு “என்ன பிரகாஷ்” என்றேன். குழந்தை என் முன் இருந்த ஆசிரியரின் மேசையில் தனது சித்திர விடைத்தாளை வைத்து தான் வரைந்த மானைத் தன் பிஞ்ச விரலால் தொட்டு, “சேர் பதினெஞ்சு மாக்ஸ் குறைய எழுதியிட்டார் ரீச்சர்” என்றான் மிரள் மிரள் விளித்தபடி. சீ ! எவ்வளவு கொடுரம். தகுதி அற்றவனை முதலாம் இடத்திற்குக் கொண்டுவர கணிதம் கை கொடுக்காது, தமிழ் கை கொடுக்காது, ஆங்கிலம் ! அது நானல்லவா. கமலநாதனும் வாணியும் ஒரு தவணைப் பரீட்சையின்போது கேள்வியைத் தருமாறு கேட்டார் கள் என்னிடம். அது என் ஆரம்ப காலம். “நான் வகுப்பில் படிப்பிப்பேன்” என்றேன். அதன்பின் “படிப்பேன்” என்றேன். அதன்பின் இப்படியான கேள்விகள் என்னுடன் வைத்துக் கொள்வதில்லை.

ஒரு திறமைசாலி ஒரு இனத்தின், ஒரு நாட்டின், என் உலகினதே சொத்தல்லவா ? அதை..... அநாவசியமாக அழிப்பது..... ஒரு சமூகத்திற்கு, ஒரு நாட்டிற்கு, என் முழு உலகிற்குமே செய்யும் துரோகமல்லவா ?

பிரகாஷின் அதிர்ச்சிக்கும் துக்கத்திற்கும் காரணம் அவனுக்கும் வேண்டுக்கும் இடையில்தான் போட்டி. பிரகாஷ்

முதலாம் பிள்ளைதான். எப்போதாவது தில்லு/முல்லு செய்து அவனைத் தள்ளிவிட்டு முதலாம் இடத்திற்கு வேணன் வருவதுண்டு. இந்தக் தவணைப் பரீட்சையில் இந்த பதினெந்து மாக்ஸ் இழப்பால் பிரகாஷ் முன்றாமிடத்திற்கு விரட்டப்பட்டு விட்டான்.

நான் அந்த விடைத்தானைக் கையில் எடுத்தேன். என் இருதயம் படபடத்தது, என்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு முதல் முறை பார்ப்பது போல் பாவனைசெய்து கொண்டு விடைத்தாளில் பார்வையை ஓடவிட்டேன். கலைத்துவம் தாள் முழுவதும் பரந்திருந்தது. இடதுபக்க மேல் மூலையில் ஒரு ரோசா மலருள் ஜெயப்பிரகாஷ் அமர்ந்திருக்க மறுபக்க மேல் மூலையில் நாலு தாமரை மொட்டுக்களின் நடுவே “நாலாம் வகுப்பு” இருந்தது. பார் நான் எதிர்காலத்தில் கல்வி உலகில் மலர்ந்து மனம் பரப்புவேன் என்பதுபோல் இருந்தது.

ஒரு மான்..... இரண்டு வேட்டை நாய்கள் மானில் பாயத் தயார் நிலையில்..... ஆனால் மான் தன் பாதையை மாற்றி பாயநிற்கும் பாவனை. மானின் பார்வை பரந்து விரிந்து தடையற்ற புல் வெளி, நாய்கள் நின்ற இடம் ஒடுங்கியதாகக் காணப்பட்டது. “ஆம் ! ஒரு படைப்பாளியின் சிந்தனை தானே அவன் படைப்பாக வெளிவருவது”. இந்தச் சிறுவனின் உயர்ந்த சிந்தனை அப்படியே பிரதிபலித்தது. கேடற்ற அப்பாவியான மானின் பாதை பரந்தது. நேரானது ; நல்லோரினது போல். வேட்டை நாய்களின் பாதைபோல் தீயவர்களின் பாதை குறுகியது என்பது தானே அவன் என்னம். என் பார்வை பிரகாஷிடம் திரும்பியது. மெலிந்த பொது நிறத்திலும் குறைந்த நிறம். காலில் “பாட்டா” செருப்பு, “சேட்” டில் நான்கு பொத்தான்களும் இல்லை, அந்தச் சேட்டிற்கு மேல் ஒன்றான்கீழ் ஒன்றாக இரு ‘சேவரிப்பின்கள்’ குத்தப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அந்தப் பிஞ்சமுகத்தில் ஓர் ஜீவகளை. சாந்தமான நிதானமாக முகம். ஆங்கிலக் கவிஞர் “பிளேக்” கூறியதுபோல் விவசாயம் வாழ்க்கை நெறி, வியாபாரம் தொழில். அந்த விவசாயக்

குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரகாஷின் முகத்தில் அந்த அழகு தெரிந்தது. நான் என் வலது கையால் சிறுவனை அணைத்துக்கொண்டு “சேர், குறையப் போடவில்லை. நீர் இந்தப் பெரிய மானுக்கு கண் இன்னும் பெரிதாக வைத்திருக்கவேணும். வாலைப் பார்த்தீரா பெரிது. இன்னும் கொஞ்சம் சிறியதாக கொஞ்சம் பதித்துவைக்க வேண்டும். சித்திரம் தானே, என்பது எடுத்தால் கெட்டிக்காரன்தானே, கணிதத்திற்கு பிரகாஷிற்கு எத்தனை?” என்றேன். அந்தச் சிறுவனுக்கு அநீதி இழூக்கப்படலாம் என்ற சந்தேகம் எழுந்த உடனேயே அந்தச் சிறுவன் பற்றிய சகல விபரங்களையும் அறிந்துகொண்டேன். அவனின் அந்தத் தவணை பரீட்சை சகல பாடப்புள்ளிகளும் என் மனதில் பதிந்தே இருந்தது. சித்திரப் பாடம் உட்பட. விடைத்தாளைப் பார்த்தவுடன் திருத்திய கமலநாதனிடம் அதுபற்றி கதைத்தேன். அந்த நேரம் இருந்த கோபத்தில் நீங்கள் சித்திரப் பாட விடைக்குப் புள்ளி இட்டீர்களா? அல்லது குடும்ப அந்தஸ்துக்கு மாக்ஸ் போட்டீர்களா? எது எப்படி இருந்தாலும் மனதில் ஒன்றை வைத்துக்கொள்வது உங்கள் பிற சந்ததிகளைக் காப்பாற்றும். ஆசிரியர் களின் பிள்ளைகள் மிகப்பெரும் அறிவாளிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். அடிமுட்டாள்களாகவும் இருக்கிறார்கள். காரணம் பெற்றோர் செய்யும் பாவுண்ணியம் என்றேன். அதன் பின் நான் கதைப்பதைக் குறைத்துக் கொண்டேன்.

நூறு என்ற அந்தப் பிஞ்சின் குரல் நிகழ்காலத்திற்கு அழைத்து வந்தது. பெருமை முகத்தில் தெரிய நெளிந்தபடி நின்றான். நான் “உண்மையாகவா” என ஓர் ஆச்சரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு கேட்டேன். சித்திர விடைத்தாள்களை மறந்து தன் இருக்கைக்கு ஓடினான் அதை நிரூபிக்க சீ! உனக்காக..... மனம் வந்து..... என ஓலமிட்டது என் மனம். திரும்பிய பிரகாஷின் கையில் கணித பாட விடைத்தாள் இருந்தது. என் மேசையில் அதை வைத்து “இந்தா பாருங்க ரீச்சர்” என்று கூறி மாக்ஸ் சைத் தொட்டுக் காட்டினான். அவன் உதடுகள் “நூறு” என உச்சரித்தன பெருமையுடன்.

“அட, வருங்கால என்ஜினியருக்கு ஏன் இந்தச் சித்திரத்தைப் பற்றிய கவலை..... கணிதம், ஆங்கிலம் எல்லாம் நாறு.....” என்று உற்சாகப்படுத்தினேன் அவன் முகத்திலே என் கண்களைப் பதித்தபோது..... ஒரு சிறு விதை..... அதனுள் இருக்கும் அந்தச் சிறு பகுதிதான் முளைக்கப்போகும் விருட்சத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. அதுபோல் ஒரு குழந்தையின் செயலே அது பிற்காலத்தில் தன்னை எவ்வாறு வளர்த்துக்கொள்ளும் என்பதைப் புலப்படுத்தும். நான் மீண்டும் “பிரகாஷிற்கு கணிதம், ஆங்கிலம், தமிழ் எல்லாம் நாறு. கவனமாக இதேபோல படித்து என்ஜினியராக வேண்டும்.” என்றேன். முகத்தில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் இளையோட புன்னகையுடன் “ஓம்” ஒன்று தலையசைத்தான். இவனை என்ஜினியராக ஆக்கியே தீருவேன். ஒருவகையில் நானும் குற்றவாளிதான் என்றது என் மனம்.

இருபத்தாறு வருடங்கள்..... சோழக்காற்றில் சருகுகள் பறந்ததுபோல பறந்தன. வீட்டின் விறாந்தைச் சுவரில் படங்களாக மாற்றப்பட்டிருந்த என் குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பார்த்தபடி முன் விறாந்தையில் இருந்தேன். இதுதான் என் ஆத்ம சமாதானம்.

என்றோ முடிந்த கதை என்ற மகா வாக்கியாம் என் நினைவில் வந்தது. உடனே அதை என் மனம் அங்கீரித்தது. உண்மை தான். நான் என்றோ விதைத்ததன் அறுவடையைத்தான் இப்போது பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். கதிரையில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

“ரீச்சர்” என்று யாரோ அழைப்பது போலத் தோன்றவே வாசலை எட்டிப் பார்த்தேன். ஒரு இளைஞர்..... பொது நிறத்திலும் சற்றுக்குறைந்த நிறம்..... மெலிந்த உயர்மான உடல் அழைப்பு. பண்பட்ட, நாகரீகமான குடும்பத்தில் தோன்றிய பெருந்தன்மை, கல்வி “உணர்வுக்காக வும் கெளரவத்திற்காகவும்” கற்காது முழு மனிதனாகக்

கற்றதனால் காணப்படும் தெளிவு - யாவும் ஒன்றுசேர்ந்து தெய்வீக்களை வீசும் முகம். பாமர மக்களிடையே பயின்று வந்த முயல் பிடிக்கிற நாயை மூஞ்சையில் தெரியும் என்பதெல்லாம் அனுபவ வெளிப்பாடுகள்தானே.

“தம்பி நீங்க யார் ? நான் ரீச்சரல்ல இந்த வீட்டில் நான் மட்டும்தான் இருக்கிறேன், நீங்கள் யாரைத் தேடி வந்தீர்கள் என்பதை பெயரை சொன்னால்.....”

“நான் வந்தது மதுரா ரீச்சரைத்தான் தேடி, அது நீங்கள் தான்..... நீங்கள் மறக்கலாம் ஆனால் நான் மறக்க முடியாது..... மறக்கவும் கூடாது” என்றவன் தன் திருமண அழைப்பிதழை மேசையில் வைத்துவிட்டு நின்றான். நான் உட்காராமல் அவன் உட்கார மாட்டான் என்பது நினைவில் வரவே “இரும்” என்று கூறிக்கொண்டு நானும் உட்கார்ந்தேன்.

கண்கள் திரையிட பார்வை மங்க சட்டைப்பையிலிருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தை துடைத்துக்கொண்டு “ரீச்சர், தில்லையம்பலம் ஜயாவும் இல்லை. இந்த உலகத்தில் அம்மா, அப்பா, நீங்கள் மூன்று பேர்தான் ஆசீர்வதிக்க இருக்கிறீர்கள். அம்மாவும் அப்பாவும் முதல் அழைப்பிதழ் உங்களுக்கு கொடுத்த பிறகு மிகுதியை நாளைக்குத்தான் கொடுக்கப் போகினம் மற்றவைக்கு. நீங்கள் வரவேணும் ரீச்சர்.....” அவன் வைத்த அழைப்பிதழை ஆர்வமாக எடுத்தேன். எதுவித ஆடம்பரமுமற்ற அழைப்பிதழ். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. என் கைபட்டு வளர்ந்த அந்தப் பிஞ்சு..... இன்று இந்த உலகிற்கு நல்ல கனியாகப் பயன் கொடுக்கின்றதே. என்னுள் ஒரு பெருமை சீ! இன்று இருந்து பார்த்துப் பெருமைபட தில்லையம்பலம் மாஸ்டர் இல்லையே என்ற எண்ணம் இதயத்தில் முள்ளாகத் தைத்தது.

கையிலிருந்த பார்சலை மேசையில் வைத்தான். “ரீச்ச..... சின்ன அன்பளிப்பு” என்று தயங்கினான்.

நான் நிமிர்ந்து “பிரகாஷ் உம்முடைய திருமண அழைப்பிதழை எடுத்துவிட்டேன். இதற்குப் பிறகு எதுவும் வாங்குவதாய் இல்லை. இதுவரை உம்முடைய கல்வியை பொறுத்தவரை தாய் ஸ்தானத்தில் இருந்தேன். தாயிற்கு மகன் செய்த கடமையாக ஏற்றேன். இன்றுடன் தாயின் கடமை மகனை நல்லாக இருக்கவைத்துப் பார்ப்பது. இந்தப் பணம்தான் சகல பிரச்சினைகளுக்கும் ஆணிவேர். என் வரையில் பணமல்ல பிரச்சினை. என் அனாதை நிலையில் ஆத்மார்த்தமான அன்பு, பாசம், அதற்கு மிகப்பெரும் தடை இன்றைய உலகில் பொருள். இன்றுடன் தொடர்பே வேண்டாம் என்றால் பார்சலை வையும். இனியும் தொடர வேண்டும் என்றால் கொண்டுபோம். நான் நிச்சயமாக வருவேன் ! நான் எங்கிருந்தாலும் என் பிள்ளைகளுக்காக பிரார்த்திப்பேன். நீர் ஒரு பிள்ளை. ஆனால் ஆடம்பரமாக வரமாட்டேன்” என்றேன்.

“ரீச்ச, அம்மாவும் பழையதை விடமாட்டேன் என்கிறா. நீங்கள் என்ஜினியர், டாக்குத்தரெண்டு வந்தாலும் நான் தோட்டக்காரனின்ற மனிசிதானே என்கிறா, நானும் அதைத்தான் விரும்புகிறேன் என்றான்.” கடந்தவை..... நடந்தவை பற்றிக் கதைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

எங்கள் பாடசாலையில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த சித்திர ஆசிரியை வாணியின் மகன் வேணுகானஞும் ஜெயபிரகாஷ் ம் ஒரே வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வகுப்பிற்கும் சித்திரம் வாணியே கற்பித்தார். ஆனால் அதே வகுப்பில் அவவின் மகனும் படிக்கின்ற காரணத்தால் அவளை அந்த வகுப்பின் சித்திரப்பாட விடைத்தாளை திருத்த இயலாத நிலை இருந்தது. சித்திரம் கற்ற வேறு ஓர் ஆசிரியர் திருத்தவேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. அதிபர் என்னிடம் அந்த வேலையை ஒப்படைக்க திட்டமிட்டார். நான் எதுவும் பேசவில்லை. இந்த நாட்களில்தான் வேணனின் பிறந்த தினம் வந்தது. அந்தக் காலங்களில் பிறந்ததின் விழா என்பதெல்லாம் மிகச் சிலரால் தான் கொண்டாடப்படும். வேணன் சில பலகார வகைகளைக்

கொண்டுவந்து தந்து தன் பிறந்ததினம் என்றான். ஆனால் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கவில்லை. தவிர எனக்கு சில தினங்களாக வாணி ரீச்சர் தன் மகனுக்குச் சித்திரத்தில் உள்ள ஈடுபாடு பற்றிப் புழுகிவந்தா. நான் நாலாம் ஆண்டில் வேணனின் பிரிவு சித்திர விடைத்தாள்களை இரகசியமாக ஆராய்ந்ததில் ஜெயப்பிரகாஷ் தான் நூறுக்குரிய பிள்ளை இரண்டாவதாக நிர்மலரூபியும் மூன்றாவதாக வேண்ணும் காணப்பட்டார்கள். நான் அதிபரிடம் சென்று “ஏ” பிரிவு சித்திர விடைத்தாள் திருத்தும்படி என்னைக் கேட்க வேண்டாம். சேர் வாணி ரீச்சர் எதிர்பார்க்கும் விதத்தில் அமையாது” என்று கூறிவிட்டேன். விடைத்தாள்கள் கமலநாதன் ஆசிரியரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. இதை அறிந்த வாணி அவர் பின் அவைந்தாள். பரீட்சை விடைத்தாள்கள் திருத்தப்பட்டு வந்ததும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். வேண்ணுக்கு தொண்ணோற்றைந்தும் பிரகாஷிற்கு எண்பதும் போடப்பட்டிருந்தது. தமிழ், கனிதம், ஆங்கிலம் போல் சித்திரமல்லவே. என் மனசாட்சி உறுத்துகிறது. என்னிடம் தரப்பட்ட விடைத்தாள்களை திருத்தாதுவிட்டமை என் தவறு. எனவே இதற்கு பிராயச்சித்தமாக பிரகாஷ் ஐந்தாம் வகுப்பு புலமைப் பரீட்சைக்கு முழு முச்சடன் தயார் படுத்தினேன். பாடசாலை முடிந்தபின்னும், ஆரம்பிக்கும் முன்னும், இடைவேளை என்றும் அவனை உருவாக்குவ திலேயே கண்ணாயிருந்தேன். வாணி ரீச்சருக்கு கோபமாய் இருந்தது. ஆனால் புலமைப்பரிசில் பரீட்சை முடிவு வெளியானதும் பலரதும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளானேன்.

எதிர்பார்த்த எந்தப் பிள்ளையும் சித்தி எய்தவில்லை. பிரகாஷ் மிகத்திறமாகச் சித்தி எய்தினான். பிரகாஷ் பரீட்சையில் சித்தி எய்தியதும் பிரகாஷின் தந்தை நன்றி தெரிவிக்கப் பாடசாலைக்கு வந்திருந்தார். முதலில் என்னிடம் வந்தார். நான் சம்பிரதாயப் படி முதலில் அதிபரிடம் செல்லும்படி அனுப்பினேன். வேறு அலுவலாக அதிபரிடம் சென்றபோது அங்கு பல ஆசிரியர்களும் அந்த ஏழைப் பாமரத் தந்தைக்கு பிரகாஷ் அதே பாடசாலை யில் கல்வியைத் தொடரும்படி அறிவுரை கூறிக்கொண்டு

நின்றார்கள். வாணி தன் மகனையும், கமலநாதன் தன் மகன் சண்டியன் சரவணனையும் பிரபல பாடசாலைகளில் சேர்க்க வீவு போட்டு ஒரு கிழமையாக அலைகிறார்கள். அவர்கள்தான் அவனை இதே பாடசாலையில் கல்வியைத் தொடருமாறு புத்திமதி கூறிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அங்கு தில்லையம்பலம் மாஸ்டர் இல்லை. நான் வகுப்பிற்கு வந்தேன். சிறிது நேரத்தில் பிரகாஷ் தகப்பனும் என்னிடம் வந்தார்கள். சிறுவன் என்னிடம் “ரீச்சர் இங்கே படிச்சால் என்ஜினியர் ஆகலாமா ?” என்றான். அதிர்ந்து விட்டேன். என்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு பிரகாஷ், “தில்லையம்பலம் மாஸ்டருக்குத்தான் தெரியும்” என்றேன். தகப்பனிடம் “சேட்டிபிக்ட் என்னவாம்” என்றேன்.

“அவர் என்னம்மா, தரப்பஞ்சிப் படுகினம்” என்றார். நானும் தகுதியில்லாது தலையிட்டு நிலைமையை மோசமடைய வைக்காது தில்லையம்பலம் மாஸ்டர் கதைச்சால்தான் சரி என்று எண்ணிக்கொண்டு நான் பிரகாஷின் தலையை இரண்டு கைக்குள்ளும் சிறைப்பிடித்து நிமிர்த்தி நேருக்குநேர் பார்த்தபடி “அது வருங்கால என்ஜினியர்தான் பிரகாஷ். தில்லையம்பலம் மாஸ்டருக்குத்தான் தெரியுமெல்லாம். இப்ப ஒரு கிழமைக்கு பிரகாஷ், இரண்டு தம்பி, மூன்று தங்கச்சி இருக்கினம் எண்டல்லோ சொன்னீர். அவையோட போய் விளையாடலாம். அதுதான் உமக்கு வேலை” என்றேன். தகப்பன் மகனை அணைத்தபடி புன்சிரிப்புடன் சென்றார்.

பிரகாஷின் நெற்றியில் இருந்த நான்கு இழைப்பிடித்த தழும்பு கடந்த வருடத்திற்கு கொண்டு சென்றது. நாலாம் வகுப்பு “பி” பிரிவில் சரவணன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். சரவணன் அடிதடி, குத்துச்சண்டையில் திறமைசாலி. கமலநாதன், அவையாவும் தன் மகனின் திறமை என்பதுபோல் கதைப்பார். இந்தச் சரவணனும் வேண்டும் நன்பர்கள். இருவருக்குமே பிரகாஷில் பொறாமை. இதனால் அநாவசியமாக அவனை அடிப்பது, கேலிசெய்வது, பல சம்பவங்களைப் பற்றி பல மாணவர்கள் கூறியபோதும் பொறுமைசாலியான பிரகாஷ் அவற்றை

மறைப்பதும், ஆசிரியர்கள் எமக்கு ஏன் பிரச்சினை என்று ஒதுங்கியதாலும் சரவணனும் வேண்டும் மிக மோசமடைந்தார்கள்.

இருநாள் இடைவேளை..... தண்ணீர் குடிக்கச் சென்ற பிரகாஷஷயும் ஆதவனையும் இடைவேளை முடிந்ததும் காணவில்லை. நிருத்திகாவும், ஜானகியும் ஓடிவந்தார்கள் பதற்றத்துடன், “ரீச்சர், பிரகாஷக்கு இரத்தம் தலையால் ஓடுது. ஆதவன் அழுதுகொண்டு நிற்கிறார். வேண்டும் சரவணனும் அடிச்சு தள்ளிவிழுத்தி..... இரத்தம்.” இருவரும் பயத்துடன் உள்ளினார்கள். நடந்தது எதுவுமே தெரியாததுபோல அதுவரை இருந்த வேணன் எழும்பி ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினான். நான் “கதை தேவையில்லை. பிரகாஷஷயும் ஆதவனையும் கூட்டிவாரும்” என்றுவிட்டு சரவணனின் பிரிவிற்குச் சென்றேன். வகுப்பில் தில்லையம்பலம் மாஸ்டர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் தன் தொழிலையும் ஒழுக்கத்தையும் தெய்வமாக மதிப்பவர். அவர் தூய்மையும் நேர்மையும் அவர் மூன்று பிள்ளைகளிலும் பிரதிபலித்தன.

இரு பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியரின் பிள்ளைகள். வேறு எவ்வித பொருளாதார ஆதரவுமின்றி மகன்கள் இருவரும் எனஜினியர்கள். ஒரே மகள் இரசாயனக் கலாநிதி.

நான் அவரிடம் நடந்தவற்றைக் கூறிக்கொண்டு நின்றபோது பிரகாஷ் இரத்தம் தோய்ந்த உடுப்போடு சோர்வோடு வர ஜானகியும் நிருத்திகாவும் அவனை கைகளில் பிடித்துக் கூட்டிவர “ரீச்சர் இரத்தம்” என்று திரும்பத் திரும்பவிம்மியபடி கூறிக்கொண்டு நின்றான் ஆதவன். தங்கள் பிள்ளைகளின் வீரத்தை அறிந்து தங்கள் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்க வந்த கமலநாதனும் வாணியும் பொறுத்த கையில் சிக்கிவிட்டதால் தங்கள் ஜம்பம் பலிக்காது என்பதால் அதிர்ந்துபோய் நின்றார்கள். தில்லையம்பலம் வாத்தியார் கேள்வி எதுவும் கேட்கவில்லை. வேண்டுக்கும் சரவணனுக்கும் முறையாகப்

பிரம்பால் சாப்பாடு போட்டார். பிறகு பிரம்பை எறிந்துவிட்டு தன் சால்வையால் பிரகாஷின் தலையைச் சுற்றிக் கட்டுப்போட்டுக் கொண்டு, “கமலநாதன், வாணி நீங்கள் பிழை விடுகிறீர்கள். நான் பிள்ளையள் வீட்டிலும் வளர்த்தனான். பள்ளிக்கூடத்திலும் வளர்க்கிறன். எந்தப் பிள்ளையும் திருத்தி வளர்த்தால் அதுக்கும் பயன் பிறந்த குடும்பத்திற்கும் புகழ். பிழையை மறைக்க காரணம் சொல்லாதேங்கோ, அந்தப் பிள்ளையோடை உங்கடை பிள்ளையள். இராத்துப்படு கிறான்கள். அது சரியில்லை என்று நான் உங்களுக்குச் சொன்னபோது நீங்கள் எனக்கு காரணம் சொன்னீங்களே தவிர, திருத்த நினைக்கேல்லை. இப்ப நடந்திருக்கிறதைப் பார்த்தீர்களா” என்றவர், நின்ற அதிபரிடம் கூடச் சொல்லாது ஆதவனையும் பிரகாஷையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். வைத்தியசாலைக்குக் கூட்டிச்சென்று பின் வீட்டிலும் விட்டு வந்தார். “பிரகாஷிற்கு நான்கு இழை பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதவன் பயந்துவிட்டதால் நித்திரை குளிசை கொடுத்து இரண்டு நாள் ஓய்வெடுக்கும்படி சொல்லப்பட்டுள்ளது. இருவரும் ஏழைப்பிள்ளைகள். பள்ளிக் கூடத்தில் நடந்த பிரச்சினை. ஆனபடியால் அதுகளுக்கு ஏதும் செய்ய வேணும்” என்றார். கமலநாதனும் வாணியும் ஆளுக்கு ஜந்நாறு ரூபா கொடுத்தார்கள். ஏனைய ஆசிரியர்களும் கொடுத்து அதிலிருந்த பிரகாஷிற்கு இரண்டு சோடி உடுப்பும் பிரகாஷிற்கும் ஆதவனுக்கும் பழங்கள், முட்டை, ஹோர்லிக்ஸ் என்று வாங்கிக் கொண்டு கமலநாதனையும், வாணியையும் கூட்டிச்சென்று கொடுத்துவிட்டு வந்தார். அதன்பின் பிரகாஷிற்கு படிக்கக்கூடிய மகிழ்ச்சியான சூழ்நிலை உருவானது.

இந்த நினைவுகளுடன் தில்லையம்பலம் ஆசிரியரிடம் சென்று நிலைமையை அவரிடம் விளக்கினேன். பிரகாஷ் என்று வைத்தியசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்றாரோ அன்றிலிருந்து அவனிடம் தனிப்பட்ட பாசமும் அக்கறையும் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அன்று மாலையே பிரகாஷ் வீடு சென்று கதைத்து, உரிய ஒழுங்குகளைச் செய்து விட்டார். மறுநாள் காலையிலேயே பிரகாஷின் தாய் வந்து பிடிவாதமாக பாடசாலை

விடுகைப்பத்திரம் பெற்றுச் சென்றார். அன்றே தன் பிள்ளைகளுக்குச் செய்ததுபோல் பிரபல பாடசாலையை மட்டும் கவனத்தில் கொள்ளாது படிப்பு, ஒழுக்கம், நேரடிக் கண்காணிப்பு என்று சகலதையும் கருத்தில் கொண்டு பாடசாலையைத் தெரிவுசெய்தார். அவர் மேற்பார்வையிலேயே படிப்பைத் தொடர்ந்தான்.க.பொ.த.(சாதாரண) பரீட்சையிலும் மிகத்திறம்படச் சித்தி எய்தினான். அதன்பின் பிரகாஷின் உயர்கல்விச் செலவைத் தானே பொறுப்பேற்றார். பொறியியல் பீடத்திற்குத் தெரிவான செய்தி கேட்க அவர் இல்லை. ஆனாலும் அவன் பொறியியலாளனாக வருவான் என்பதில் உறுதியான நம்பிக்கை இருந்தது. இறக்கும்போதும் அவனது உயர்கல்விச் செலவிற்கென ரூபா மூன்று இலட்சம் என்னிடம் தந்து வங்கியில் எனக்கும் அவனுக்கும் ஓர் இணைந்த கணக்கைத் தொடங்கி அதிலிடும்படி கூறினார். நான் அவ்வாறே செய்து அந்தப் பாஸ் புத்தகத்தைக் கொண்டு சென்று காட்டியபோது, தான் என்னை இதற்குப் பொருத்தமான ஆளாகத் தெரிவுசெய்தமைக்குரிய காரணம் “பிள்ளைகுட்டி என்று உள்ளவர்கள் தம்பிள்ளை களைப் பற்றியே சிந்திப்பார்கள். ஆனால் நீர் பிள்ளை அந்த நிலையில்லாத ஆள் அதனாலேயே நான் உம்மைத் தெரிவு செய்தேன்” என்றார்.

முதல் வருடமே மிகத்திறமையாக பொறியியல் பீடத்திற்குத் தெரிவானான் பிரகாஷ். அதுமட்டுமல்ல. படித்த பாடசாலையின் பெயரை வைத்துப் புகழ்தேட அலையும் கூட்டத்திலிருந்து விலகி பாடசாலைக்கே புகழ்தேடிக் கொடுத்தான். அந்தப் பாடசாலையின் விஞ்ஞானப் பிரிவு ஆரம்பமாகி மூன்றாவது பிரிவில் தான் பிரகாஷ் பல்கலைக்கழகம் சென்றான். முதல் இரண்டு பிரிவிலும் பொறியியல் பீடத்திற்கு யாரும் தெரிவாகாததால் அபிவிருத்திச் சங்கம், பழைய மாணவர் சங்கம், ஆசிரியர்கள் எனப் பலரும் பரிசுகளும், பணமும் கொடுத்தார்கள். பல்கலைக்கழகத்திலும் புலமைப்பரிசில் பெற்று புருணை நாட்டிற்குச் சென்றான்.

என் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தானும் காரணமென்பது அவன் என்னம். இது தில்லையம்பலம் வாத்தியாரால் ஒருவாக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அருவருப்பான சம்பவங்கள் இந்தத் தொழிலில் என் தூய்மையைப் பாதுகாக்கப் பல தடைகளாக இருந்தன.

புதிய அதிபர் வந்தார். பாடசாலையில் சிறிதும் அக்கறையற்றவர். எந்த நேரமும் பணம், அந்தஸ்து என அலைந்தார். பாடசாலையின் கௌரவம், ஆசிரியர்களின் கௌரவம் எல்லாம் துச்சமாக மதித்து பாடசாலையை முதலாளிமாருக்கும் பணக்காரருக்கும் ஏலம்போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இவர் வந்த இரண்டு வருடத்தில் எந்த ஒரு போட்டியிலும் எந்த ஒரு மாணவரும் பரிசு பெறவில்லை.

அது மூன்றாவது ஆண்டு ஆங்கில தினப் போட்டிக்குப் பொறுப்பாக நான் இருந்த காலம் மாணவர்கள் தெரிவுசெய்யப் பட்டார்கள். மறுநாள் பகல் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும். அதிபர் அழைப்பதாக மாணவி ஒருத்தி வந்து கூறினாள். சென்றேன். அதிபர், “மதுரா ரீச்சர், இவர் தான் மன்மதன் ஸ்ரோர் சொந்தக்காரன். கொழும்பிலும் நாலு மூன்று கடையிருக்கு. இவற்றை மகன்தான் டான்ஸ்ரன் என்னண்டால் அடுத்த வருடம் இவர் ஒரு பெரிய பாடசாலையிலை “டன்ஸ்ரனைச்” சேர்க்கப் போறார். அதுக்கு இங்கிலீஷ் டேயிலை பங்குபற்றினால் நல்லது என்று நினைக்கிறார். அப்ப டன்ஸ்ரனை கீழ் பிரிவிலை போடுங்களன்” என்றார்.

நான் “சேர், நீங்கள் வந்ததிலிருந்து இந்தப் பாடசாலைக்கு தமிழ், ஆங்கிலம், சங்கீதம் இப்படி எல்லாதுக்கும் பிள்ளையளை அனுப்பி ஒன்றுக்கும் ஒரு இடம்கூடக் கிடைக்கேல்லை.

இதெல்லாம் உங்கடை தெரிவு. முந்திய அதிபர் அந்தந்த ஆசிரியரிடம் பொறுப்பை விட்டார். பாடசாலைக்கும் எங்களுக்கும் புகழ். நான் நீங்கள் சொல்பவர்களைப் போடுவதானால் நான் விலகுகிறேன். அதோடு “இடமாற்றம் பெறத் தயார். ஒரு திறமைசாலியை ஏழை என்றதற்காக முளையில் கிள்ளுவது எமது சமுகத்திற்கு நாமே இழைக்கும் அந்தி” என்றேன். “இல்லை ரீச்சர். “டன்ஸ்டனை” மட்டும் போடுங்கோ” என்றார்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை பின்னேரம் ஒரு கார் வாசலில் நின்றது. ஒரு காலத்தில் எத்தனையோ உறவுகள், நண்பர்கள் எனக் கார் வாசலில் நின்ற வீடு தான். ஆனால்..... பத்து வருடங்கள் ஆக.....

வாசலுக்குப் போய் மதிலால் பார்த்தபோது “டன்சன்”, அறிமுகமானவன். ஆனால்..... அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அந்த நபர்..... பல்லைக் காட்டிக்கொண்டு “நான்தான் இவரின் அப்பா.....” என்றவரை நோட்டிலேயே நிறுத்தி நான் கேற்றை மறைத்து உள்ளே அனுமதியாது “என்ன விடயம் ?” என்றேன். “இவருக்கு நீங்கள் ரியுசன்.....” என்று முடிக்க முன் “நீங்கள் வீட்டிற்கு இதற்கு வந்திருக்கத் தேவையில்லை. நேற்றே பாடசாலையில் கதைத்திருக்கலாம். சரி நான் வெளியில் போகவேணும். எல்லாப் போட்டிகளும் முடியட்டும். யோசிப்பம்” என்றுவிட்டு பதிலைக் கவனியாது வீட்டினுள் சென்றுவிட்டேன்.

திங்கள் நான் என் வரவைப் பதிய அதிபரின் அறைக்குச் சென்றேன். சில ஆசிரியர்களும் நின்றார்கள். “ரீச்சர்” என்றார் அதிபர்.

“மன்மதன் ஸ்ரோர் முதலாளியார் உங்கடை வீட்டை வந்தாராம். நீங்கள் தெருவிலை வைச்சக் கதைச்ச அனுப்பினீய ளாம். நான் அனுப்பினதென்று தெரியாதோ ?” என்றார் கொஞ்சம் கோபமாக.

“என்னுடைய முகவரி குடுத்தது வேறு யார் ? எனக்குத் தெரியும் நீங்கள்தான் உந்த வேலை செய்யக்கூடிய ஆள் என்று நீங்கள் அனுப்பினால் அவரை எங்கை கூப்பிட்டு வைச்சக் கதைக்க வேணும் ? இங்குதான் நீங்கள் அதிகாரி. என் வீட்டுக்கல்ல. என் அனுமதியின்றி என் வீட்டு முகவரி கண்டவர்க்கும் கொடுக்க நீங்கள் யார் ? நீங்கள் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். கண்ணகி பாண்டியனைத் தேடிப்போகவில்லை. பாண்டியன் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கினான். அவன் அழிந்தான். கண்ணகி காவியமானாள். பொற்கொல்லனைத் தூக்கிப்பிடிக்கப் போய்தான் அவன் பிறந்த மதுரை அழிந்தது. நீதி என்றால் ஆய்ந்தோய்ந்து எடுக்கவேண்டும். முடிவு நீங்கள் வந்ததிலிருந்து இந்தப் பாடசாலை பெற்ற பயன் என்ன ? வாழும் காலம் கொஞ்சம். செய்யிறதை மனதுக்குச் சரியாய்ச் செய்தால் படுக்கையிலை கிடந்தாலும் நித்திரைக் குளிசை தேவைப்படாது” என்று விட்டு வந்துவிட்டேன்.

மறுநாள் பதவி விலக்கல் கடிதம் கொடுத்தேன். ஆனால் ஆங்கில தினப் போட்டி முடிந்த பின்பே விலகுவதாகவும், காரணமாக நடந்த சம்பவம் யாவையுமே காட்டி இருந்தேன். குறிப்பாக ஒரு தகுதியற்ற மாணவனை சேர்க்கும்படி பலவந்தப்படுத்தியதுடன் நில்லாது அவனுக்குப் பிரத்தியேக மாகப் பயிற்சி அளிக்கும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தியதைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன்.

யாருமே கனவிலும் நினைக்கவில்லை, பலரும் என் நிலையையும் மாணவர்கள் நிலையையும் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். பலரும் அறிந்த விடயம் என் வாயிலிருந்து இல்லை என்று சொல்லிவிட்டால் யாராலும் செயல்படுத்துவிக்க முடியாதென்பது.

தன் கடைசி ஆயுதமாக அதிபர் மாணவர்களைப் பயன் படுத்தினார். “ரீச்சர் எங்களைவிட்டா போகப் போகிறீர்கள்” என்று ஒரே ஒப்பாரி. வரகுணன், “ரீச்சர் எனக்கு அம்மா கூட

இல்லை” என்று அழுதது என்னை தடுமாற வைத்தது. அப்போது நாலாம் ஆண்டு அவன். “சரி இங்கை படிப்பிக்க மாட்டன் என்றால் உங்களுக்குப் படிப்பிக்க மாட்டன் என்றா சொன்னன்” என்று சமாளித்து விலகினேன். என் பதவி விலகல் பலர் மனப் போக்கில் பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. அதிபர் அடியோடு மாறிவிட்டார்.

என்னால் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்கள் பரிசுகளைத் தட்டிக்கொண்டார்கள். வரகுணனும் சஞ்சீவியும் தேசிய மட்டத்தில் பரிசினைத் தட்டிக்கொண்டார்கள். வரகுணனின் அப்பா ஆசிரியர்தான். ஆறு பிள்ளைகள், ஐவர் பெண்கள். அக்கா இருவர், தங்கைகள் மூவர். படிப்பு என்றால் அவர்களுக்கு கொடை. அப்பா மனைவி இறந்ததும் மிகச் சிறு வயதிலேயே ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். வருமானம் மிகக் குறைவு. அவன் வாழ்க்கை என்றுமே மோசமாகவே ஏனோ அமைந்தது. அவன் முன்னேற்றங்களை இழந்தான். சகோதரிகள் இருவரை இழந்து தகப்பனை இருபது வயதிலிருந்து ஒருபடி தலை எடுத்து ஆசிரியரானான். அவன் முகத்தில் பிரகாசம் வருவதைப் பொறுக்காத கடவுள் தங்கையின் காலை இழக்க வைத்தது. அந்தத் தங்கையின் நல்வாழ்வுக்காக கடைச்சிப்பந்தி நாகராசாவின் தங்கச்சி நரமதாவைத் திருமணம் செய்தான். நாகராசா வரகுணனின் தங்கையைத் திருமணம் செய்தான். ஒரு குழந்தையின் தந்தையானதும் நாகராசாவிற்கு மனைவி கால் ஊனமடைந்தது பெரிய குறையாகவே வேறொரு திருமணம் செய்துகொண்டான்.

அதே வருடம் அவன் மனைவி இரட்டைக் குழந்தைகள் சர்வதமனன், சாமுண்டிக்கு அவனை அப்பாவாக்கி மறைந்தாள். தங்கை சாந்தி மிகத் திறமைசாலி. கால் ஊனமென்றாலும் குடும்பத்தை அற்புதமாக நிர்வகித்தாள். தன் மகன் சாருகேச னும் சாமுண்டியில்தான் பாசம் அதிகம்.

இந்த வரகுணனின் சிந்தனை முழுவதும் தானும் என் பதவி விலகலுக்கு காரணமென ஜெயப்பிரகாஷிலும் இரு வயது குறைந்தவன் வரகுணன். முப்பத்தாறு வயதில் திருமணம் செய்யப்போகிறான். சிறுவயதில் வறுமையுடன் போராடினான். பின் அவன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கின்றான். குணா மனைவியை இழந்து மூன்று, ஆறு வயதுக் குழந்தைகளின் பொறுப்பை ஏற்று தங்கையின் பொறுப்பு மற்ற இரு தங்கைகளுக்கும் திருமணம் செய்து என்றுமே கஷ்டத்தோடுதான் வாழ்வதும் அந்த நிலையிலும் என்னிடம் வரும்போது ஏதாவது தின்பண்டங் களுடன்தான் வருவான். நான் பிரகாஷையும் குணாவையும் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தேன். குணா எட்டாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது பிரகாஷ் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வைத்ததன் மூலம் இருவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள். நான் பிரகாஷிற்கு கடிதம் எழுதும்போதும் சாழுண்டி, சர்வதமனன், சாருகேசன் பற்றி ஒரு வரியாவது எழுதிவிடுவேன். என்வரையில் ஓர் குற்ற உணர்வு. “ஓரளவு உலகை விளங்கி தனித்து பொறுப்பற்று வாழ்ந்து, உழைத்துச் செலவிட்டு முப்பது வயதின்பின்தான் ஓர் ஆண் திருமணம் செய்வது அழகு” என எண்ணுபவள் நான். குணாவின் பெரிய அம்மா கேட்க திருமணம் செய்ய மறுத்துவிட்டான். என்னிடம் வந்து பெரிய தாய் கூறி உடன்படவைக்குமாறு கூறினாள். நான் அவனை அழைத்து “குணா உனக்கு நான் படிப்பிக்க எதுவுமே இல்லை. என்னைப்போல் எத்தனையோ மடங்கு அறிவாளி. ஒருவரின் அறிவு, வளர்ச்சி அவன் படும் துன்பத்திலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. இந்த உலகில் மகிழ்ச்சி என்று ஒன்று இல்லை. ஏதோ எமக்கு உள்ளதைக் கொண்டு மனதில் உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் “பகவத்கீதை”யே உலகம் என்று வாழும் உனக்கு கடமையைப் பற்றிச் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. தகப்பனில்லாத காலையும் இழந்து நிற்கும் உன் தங்கச்சிக்கு திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டியது உன் கடமை. பெரியம்மா சொன்னா. இது நல்ல இடமென்று. பொறுப்புகளை காலம் தாழ்த்தாது செய்வது நல்லதுதானே. அந்தப் பிள்ளை முத்தது இருக்க இளையவை வெளியில் போவது

பிழை, படித்து வேலை என்று எதுவுமிருந்தால் கவலைப்படத் தேவையில்லை. யோசித்துப் பார்” என்றேன். ஏதோ கடமைக்குச் சொன்னாலும் “இருபத்திநாலு வயது பாவம்” என்று வேதனைப்பட்டேன். மூன்றாம் நாளே திருமணப் பதிவு நடந்தது. இரண்டே வருடத்துள் மனைவியை இழந்தான். பதினாறு நாட்கு முந்தைகள் இரண்டு.. தெய்வப் பிறவி சாந்தா தன் ஒன்பது மாத மகனோடு சாமுண்டியையும் சர்வதமனனையும் வளர்க்கத் தொடங்கினாள். அவன் படும் கஷ்டம் யாவும் நான் தேடிக் கொடுத்தது போல் உனர்வு ஏற்படவே வேலைதேடத் தொடங்கி னேன். வேலை கிடைத்தது. ஆனால் மனத்திருப்தி என்பது காணமுடியாதது. இருந்தாலும் அழகு எனப் பாராட்டுமளவு அழகற்ற தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் மகளான சாமுண்டி பேரழகி. மிகத்திறமைசாலி அவள். ஆசைகளை கூறும்போது அதை நிறைவேற்றுவதற்கு என் சம்பளம் உதவுவதால் கஷ்டம் தெரியவில்லை. இரு சிறுவர்களும் அவ்வாறே.

பிரகாஷ்கும் அவளில் அளவுகடந்த பாசம். நானும் கூறுவதுண்டு “என்னால் தான் உன் தம்பி குணா கஷ்டப் படுகிறான். எனக்குச் செய்ய நினைப்பதை அந்தக் குழந்தைக்கு செய்” என்றேன். திருமண அழைப்பிதழ் தரவந்தபோதும் என்னுள் ஒரு அச்சம் குணாவின் குழந்தைகளுக்கு சபையில் பரிமாறுவதோடு நிறுத்திவிட்டாலும்..... என் மனதில் பட்டதை பிரகாஷிடமே வேறுவிதமாக நாசுக்காக்க கூறினேன். “பிரகாஷ், எனக்கு பலகாரமொன்றும் அனுப்பவேண்டாம். இந்தச் சாமுண்டி யாருடையதோ கலியான வீட்டில் சாப்பிட்டாவாம் ஒரு பலகாரம். அது செய்ய தன்னுடைய பிறந்த நாளுக்கு காசு தரச்சொல்லி சொன்னா. நான் காசு குடுப்பன். அது என்ன என்று சொல்லத் தெரியாமை நிக்கிறா அதுகளுக்கு ஒரு பார்சல் குடுத்தாச் சரி.”

“ரீச்ச நான் சாமுண்டிக்கு காசு குடுத்தனான். மூன்று பேருக்கும் உடுப்பும் எடுத்திருக்கிறன். நான் உங்களுக்குச் செய்ய எவ்வளவோ இருக்கு. நான் தில்லையம்பலம் ஜயாவால்

உருவானவன் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஆனால் “எஞ்ஜினியர்” என்ற ஆசையை பிஞ்சு வயதில் உருவாக்கியவர் நீங்கள். நீங்கள்தான் சிற்பி; நீங்கள் வடித்த சிலைக்கு வர்ணம் தீட்டியவர்தான் தில்லையம்பலம் ஐயா. நான் ஆறு இலட்சம் கொண்டு வந்துள்ளேன்.

சாருகேசனுக்கு எவ்வளவு, சாழன்டிக்கு எவ்வளவு வங்கியில் போட என்று கேட்கவும்தான் வந்தேன்” என்றான். திடீரென்று நினைத்தவன்போல் “சாழன்டிக்கு பலகாரம் வேண்டியது அனுப்புவன்” என்றான். “அவருக்கு நாலு இலட்சம், அவை ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு இலட்சம்” என்றேன்.

“இதுவெல்லாம் பிராயச்சித்தங்களா? ஆம்! மனித சக்திக்குட்பட்ட பிராயச்சித்தங்கள்தான்” என என் கேள்விக்கு நானே விடையையும் கண்டேன்.

யாத்தவர் - செல்வி சிவமனோகரி செல்லத்துரை,
மேல் நீதிமன்றம்,
யாழ்ப்பாணம்.

புந்தவிர்

பச்சைப் பசேலெனக் காட்சியளித்த அந்தக் கிராமத்தின் மத்தியில் நெடிதுயர்ந்த பல மாடிக்கட்டங்களுடன் வண்ணமுற தலை நிமிந்து விளங்கியது அந்தப் பாடசாலை. அமைதியும் அழகும் பொலிந்து விளங்கிய பாடசாலை இன்று ஆயிரக்கணக்கான அகதிகளைத் தாங்கி சொல்லொணாத் துயரில் ஆழந்தது. ஒரு புறம் மகனை இழந்த தாயின் புலம்பல் ஒலி. மறுபுறம் கணவனை இழந்த மனைவியின் அழகுரல். அப்பால் தாயையும் தந்தையையும் இழந்த அனாதைச் சிறுவரின் நெஞ்சையள்ளும் அழகையும் விம்மலும். உறவுகளை இழந்து துன்பத்தில் துடிக்கும் குடும்பங்கள்தான் எத்தனை?

இத்தனைக்கும் மத்தியில் உணவும், உடையும், பொருள்களும் வழங்கும் அவ்வூர் மக்களின் துரித செயற்பாடு. உணவையோ, பொருள்களையோ வாங்காது ஒதுங்கியிருந்து கண்ணீர் விடும் சனங்கள்தான் எத்தனை? "என் அம்மாவைக் கொண்டு வா" என கேட்டனும் தங்கையைத் தேற்றும் சகோதரர் ஒரு புறம். இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்து கவலையுடன் கொட்டிய உணவையும் உண்ணாது தன் சோடியின் தலையைக் கோதிக்கொண்டிருந்தது அந்தப் புறா.

அந் நேரம் 'விர்' என்ற ஓலியுடன் பாடசாலை வாசலில் வந்த வாகனத்திலிருந்து இறங்கிய அரச அதிபரை கிராமசேவகர் வந்து வரவேற்றனர். ஒவ்வொரு மண்டபத்திலும் அழகையுடனும், ஏக்கத்துடனும் இருந்த மக்கள் கூட்டத்தை கவலையுடன் பார்த்து வந்தார் அரச அதிபர் மாறன். பெற்றோரை இழந்து அழகையுடனும் பீதியுடனும் காணப்பட்ட அனாதைச் சிறுவரை பார்த்த மாறனின் கண்களும் குளமாயின. பெற்றோரை இழந்த அநாதைச் சிறுவர்கள் எத்தனை பேர்? என மாறன் கிராம சேவகர்களை கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் "ஜயோ..... மகனே..... பசிக்குது அம்மா.... பசிக்குது அம்மா..." என கேட்டமுத என் செல்வத்தையும் சுனாமி தன் பசிக்கு

இரையாக்கி விட்டதே ஜயா" என விரிந்த கூந்தலுடனும், அழுக்கேறிய உடையுடனும் அலறிய பெண்ணின் கோலம் மாறனை நிலை குலைய வைத்தது. அந்நேரம் வாகனச் சாரதி ஓடி வந்து "ஜயாவண்டியில், ஏறுங்கள். நேரமாகிவிட்டது" என்ற குரல் கேட்டு சுயநினைவுக்கு வந்த மாறனும் மனப்பாரத்துடன் வாகனத்தில் ஏறி காரியாலயம் சென்று தன் கணக்குகளை முடித்துவிட்டு தன் வீட்டிற்கு காரில் புறப்பட்டான்.

மாறனின் கார் ஓசை கேட்டு ஓடி வந்து வாசற் கதவைத் திறந்தாள் தாய் கமலம். வண்டியால் இறங்கிய மாறன் வழிமேபோல் உடுப்புகளை மாற்றி விட்டு உன்பதற்கு மேசைக்கு வந்தான். தாய் கமலம் அன்புடனும் ஆசையுடனும் மாறனுக்கு உணவு பரிமாறினாள். தாய் இடும் உணவை சுவைத்து மிச்சமும் விடாமல் உண்ணும் மாறன் பாதி உணவையே உண்டுவிட்டு படுக்கைக்குச் சென்றான். கமலம் ஓடி வந்து "ஏன் தம்பி வடிவாய் சாப்பிடவும் இல்லை சாப்பிட்டதும் ஏன் படுக்கிறாய்?" என்றாள். அதற்கு மாறன் "தலையுக்கை இடிக்குது. கொஞ்சத்துக்கு படுத்துக்கொள்ளல் போகிறேன்" என்றான். "இந்தா தம்பிநல்லாய் தலை இடிச்சாப் பிந்தப் பன்றோலிலை இரண்டைப் போடு" என கமலம் நீரும் குளிசையும் குடுத்தாள். "சரியம்மா. இந்த மேசையிலை வையுங்கோ" எனக் கூறி படுக்கையில் புரண்டான் மாறன். அவன் நினைவுகளும் கடந்த காலத்தை நோக்கி அசைபோடத் தொடங்கின.

மாறன் பொன்னம்பலம், சரஸ்வதி தம்பதியரின் அன்பு மகன். பெற்றோரின் அரவணைப்பில் மாறன் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வந்தான். சரஸ்வதியும், பொன்னம்பலமும் தம் ஒரேயொரு அருமை மகன் மாறன் படித்து, பட்டப் பதவிகள் பெற்று உலகம் போற்றும் உத்தமனாக விளங்க வேண்டுமென கணவு கண்டனர். மாறனை உரிய வயதில் பாடசாலையில் சேர்த்து அவன் கல்வி வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் செய்து

கொடுத்தனர். மாறனும் பெற்றோரின் ஆசையை நிறைவேற்றும் வகையில் கற்று வந்தான். படிப்புடன் பேச்சு, பாட்டு, நடிப்பு ஆகிய திறன்களும் பெற்று விளங்கினான். இதனால் அவனை பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர் அனைவரும் நேசித்தனர்.

மாறன் தரம் நான்கு படித்துக்கொண்டிருந்தபோது நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த அனர்த்தம் காரணமாக 'செல்' வீச்சுக்கு உட்பட்டு மாறனின் தாழும் தந்தையும் அவ்விடிடத்திலேயே இறந்தனர். மாறன் எக் காயமும் இன்றி மயிரிழையில் உயிர் தப்பினான். பெற்றோரின் அன்பிலும் அரவணைப்பிலும் எத் துன்பமுமின்றி வாழ்ந்த மாறன் இப்பொழுது அனாதர வாக்கப்பட்டான். அப்பொழுது மாறனின் தம்பியான அருளம்பலம் இடம் பெயர்ந்து ஒடும்போது மாறனையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். அருளம்பலத்தின் மனைவி பவனத்துக்கு மாறன் மீது வெறுப்பே வளர்ந்து வந்தது. ஆனால் மாறன் பவனத்தை "சித்தி சித்தி" என அழைத்து அன்புகாட்டி வந்தான்.

இப்பொழுது மாறன் உட்பட அருளம்பலம், பவனம், அவர்களின் இரு பிள்ளைகளும் அகதி முகாமில் வாழ்ந்து வந்தனர். மாறன் அகதி முகாமில் வாழ்ந்தாலும் படிக்க ஆவல்கொண்டான். தன் சித்தப்பா அருளம்பலத்தைக் கேட்டு பக்கத்துப் பாடசாலை ஒன்றில் தரம் ஐந்தில் கற்று வந்தான். சித்தி பவனத்துக்கு மாறன் படிப்பது விருப்பமில்லை. "உனக்கு இனி என்ன படிப்பு? பேசாமல் இப்பவே மேசன்மாரோடை முட்டாள் வேலைக்கு போ. நாள் ஒன்றுக்கு நானுாறு ரூபா கிடைக்கும்" என்றாள். ஆனால் மாறனோ "சித்தி நான் படித்து அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்து உங்களை பார்ப்பன். இப்ப நான் படிக்கப் போறன்" என கெஞ்சி மன்றாடி பாடசாலை சென்று கற்று வந்தான்.

மாறன் தினமும் காலையில் எழும்பியதும் நீண்ட தூரம் நடந்து போய் நல்ல தண்ணீர் அள்ளி வந்து சித்திக்கு

கொடுப்பான். பாடசாலையால் வந்து அரைவயிறு உண்டதும் காட்டுக்குப் போய் விறகு வெட்டி வந்து கொடுப்பான். பின் சித்தியின் இரண்டு வயதுக் கண்ணனை தூக்கி பிராக்காட்டுவான். இரவில் மன்னெண்ணெண்ய விளக்கில் மாறன் படிக்க பவனம் விடமாட்டாள். "மன்னெண்ணெண்ய முடிந்து விடும் போய் படு" என கத்துவாள். எனினும் மாறன் சித்தியில்லாத நேரம் பார்த்து பகவிலேயே படித்து வைத்துவிடுவான். தினமும் ஒரு கிழிந்து தைத்த காற்சட்டையையும் நிறம் மங்கிய சேட்டையுமே தோய்த்துத் தோய்த்து பாடசாலைக்கு போட்டுச் செல்வான்.

மாறன் வறுமையிலும் பிறர் மனம் கவரும் வனப்பு மிக்க விளங்கினான். அத்துடன் எல்லோருடனும் அன்பாகவும், பண்பாகவும், பணிவாகவும் நடந்து கொள்வான். இதனால் அவனை அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர் யாவரும் விரும்பினர். மாறன் கல்வியிலும் மிக்க கெட்டிக்காரனாக விளங்கினான். தமிழ்த் தினப்போட்டி, ஆங்கில தினப் போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி முதலாம் இடம் பெற்று பாடசாலைக்கும், அதிபர், ஆசிரியர்களுக்கும் பெயர் வாங்கிக் கொடுத்தான். வகுப்பு ரீச்சர் கீதா மாறனின் குடும்பநிலை அறிந்து அவனுக்கு கொப்பி, பேனா என்பன வாங்கிக் கொடுப்பார். மாறன் தினமும் ஒரு காற்சட்டை சேட்டையே போடுவதைப் பார்த்த அதிபர் நல்லதம்பி, மாறனுக்கு இரு சீருடைத் துணிகளை வழங்கி தைத்துப் போடும்படி கொடுத்தார். அதிபர் குடுத்த சீருடைத் துணிகளை வாங்கிய சித்தி பவனம், "இப்ப உனக்கு உந்தக் காற்சட்டை சேட்டுப் போதும். உது தைக்கவும் காசில்லை. தம்பி குமார் பள்ளிக்குடம் போக தைத்துக் குடுக்கலாம்" எனக் கூறியபடி பறித்து வைத்தாள்.

வழைபோல் பவனம் புகையும் அடுப்பை ஊதிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மனமும் புகைத்து கொண்டே யிருந்தது. "மாறன் கழுதை இன்னும் பள்ளிக்குடத்தாலை வரவில்லை. பள்ளிக்குடம் விட்டு ஒரு மணித்தியாலம் ஆகியும்

கழுதை வரவில்லை. இவன் கண்ணனும் சமைக்க விடாமல் சின்னங்கிறான். இண்டைக்கு சாப்பிட வரட்டும். கழுதைக்கு குடுக்கிறன் சாப்பாடு" என பவனம் முனைமுனுத்துக் கொண்டிருக்கையில் "சித்தி..... சித்தி..." என அழைத்தபடி வந்தான் மாறன். அழுதுகொண்டிருந்த கண்ணனை இடுப்பிலிருந்து இறக்கிவிட்டு அடுப்பில் புகைத்துகொண்டிருந்த பச்சைத் தடியை இழுத்து மாறனைப் பார்த்து "இஞ்சை வா கழுதை. இவ்வளவு நேரமும் எங்கை கிடத்திட்டு வாறாய் ? இஞ்சை வந்தால் நான் ஏதும் வேலை சொல்லுவன் எண்டுதானே செத்தை பத்தையனோடை கதைச்சுக்கொண்டு நின்டிட்டுவாறாய்" எனக் கூறி பூந்தளிராக விளங்கிய மாறனுக்கு தன் ஆத்திரம் தீரும் வரை அடித்தாள் பவனம். "சித்தி அடியாதையுங்கோ..... சித்தி அடியாதையுங்கோ.... நான் சம்மா நின்று நேரம் போக்கிவிட்டு வரவில்லை. பள்ளிக்கூட பரிசளிப்பு விழாவிற்கு எங்கடை ரீச்சர் நாடகம் பழக்கினவ. அதுதான் செண்டு போச்சசது. இனிமேல் நின்டு நாடகம் பழக மாட்டன் சித்தி. என்னை அடியாதையுங்கோ" என்று மாறன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். "உன்றை சித்தப்பற்றரை உழைப்பு சீவியத்துக்கு காணாது. அதுக்கை உன்னையும் இஞ்சை கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கிறார். உன்னைப் பார்க்க வேணும் எண்டு எனக்கு என்ன தலையெழுத்து ? அண்டைக்கு உன்றை கொப்பர் கொம்மா செல்பட்டுச் சாகேக்கை பக்கத்தில் கிடந்த நீயும் செத்திருக்கலாம். சித்தப்பற் வரக்கிடையிலை எங்கையெண்டாலும் போய்த்துலை" என்று கூறி தன் கை ஓயும் வரையும் மாறனுக்கு அடித்தாள் பவனம். கால் கைகளால் இரத்தம் சிந்த அழுதபடி" என்னை அடியாதையுங்கோ சித்தி. நான் போறன்" என மாறன் கூறவே, "எங்கையெண்டாலும் போய்த்துலை" என கூறியபடி தன் கையைத் தளத்தினாள் பவனம்.

இரத்தம் சிந்த அடி வேதனையுடன் கால் போன போக்கில் அழுதபடி போய்க்கொண்டிருந்தான் மாறன். வழியில் ஒரு "பிள்ளையார் கோயில் தென்பட்டது. பசி வாட்டவே கோயில் கிணற்றுத் தண்ணீரை வயிறு நிறைய அள்ளிக் குடித்து விட்டு

பிள்ளையாரே உனக்கும் கருணை இல்லையா? என் அப்பா அம்மாவுடன் நீஎன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கலாமே. மக்கள் துயர் துடைக்கும் விநாயகா! என் துயர் உனக்கு புரியாதா? நான் இனி எங்கு போவேன்? எனக்கு நீயே துணை செய்ய வேண்டும்." என கண்ணீர் மல்க வேண்டிய மாறன் அருகே நின்ற ஆலமரத்தடியில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அன்றுதான் தரம் ஜந்து புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவும் வெளிவந்தது. அதில் இலங்கையிலேயே அதிகூடிய புள்ளி நூற்றுத் தொண்ணாறு பெற்று மாறன் பாடசாலைக்கு பெயரெடுத்துக் கொடுத்தான். அதிபர் நல்லதம்பி மாறனின் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவை அவனுக்கு அறிவிக்க அகதி முகாம் நோக்கி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் ஆலமர நிழலில் ஒரு சிறுவன் தூங்குவதைக் கண்டார். உடனே சைக்கிளை விட்டிறங்கி சிறுவன் அருகே சென்றார். அவரால் அக்காட்சியை நம்பவே முடியாமல் இருந்தது. இரத்தம் கால், கை, முதுகு எங்கும் உறைந்தபடி தூங்கும் மாறனைக் கண்டு நெஞ்சம் துணுக்குற்று மெதுவாக மாறனைத் தட்டி எழுப்பினார். அவனை தன் மடிமீது இருத்தி நடந்தவற்றை விசாரித்து அறிந்தார்.

அதிபரின் கண்கள் குளமாயின. மாறனை அணைத்து அவன் மேனியை வருடி, "மாறா நீ கவலைப்படாதே. இனிமேல் நான்தான் உன் அப்பா. நீஎன்னுடன் வா. நீஎன் பிள்ளை. நான் உன்னைப் படிப்பித்து பெரியவனாக்குவேன்." எனக் கூறி அழைத்துச் சென்றார். வீட்டை அடைந்த அதிபர் மனைவி கமலத்தை கூப்பிட்டு நடந்தவற்றைக் கூறி, மாறனைப் பார்த்து "இவர்தான் உன் அம்மா" எனக் காட்டினார். மாறன் அவர்கள் இருவரையும் "அப்பா..... அம்மா" என அழைத்து அவர்கள் அன்பிலும் அரவணைப்பிலும் வளர்த்து வந்தான். பிள்ளைகள் இல்லாத குறை நீங்கிய கமலம் மாறனின் 'அம்மா' என்ற அழைப்பில் புளகாங்கிதம் அடைந்தாள்.

மாறன் நல்லதம்பி, கமலம் இருவரின் அன்பிலும் அரவணைப்பிலும் பெற்றோர் இல்லாத குறையே இல்லாது கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் உயர்ந்து விளங்கினான். சிறப்புக்கலைப் பட்டதாரியாக விளங்கிய மாறன் நிர்வாக சேவைப் போட்டிப் பரீட்சையில் அதிகூடிய புள்ளி பெற்று உதவி அரசாங்க அதிபராகி, அரசாங்க அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்று உலகம் போற்ற தன் பணியை இனிதே ஆற்றி வந்தான். தன் உயர்வுக்குக் காரணமான நல்லதம்பி, கமலம் இருவரையும் தன் கண்கண்ட தெய்வமாக நினைத்து மனத்துள் அவர்களை வணங்கியபடி படுக்கையிலிருந்து எழுந்தான் மாறன்.

"வீட்டுக்காரர் வீட்டுக்காரர்" என ஒரு பெண் கூப்பிடும் ஒசை கேட்டு கமலம் போய் "நீ யார் ? ஏன் வந்தாய் ?" என விசாரித்தாள். மாறன் தன் பெறா மகன் எனவும் அவனைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் அந்தப் பெண் கூறவே, கமலம் "தம்பி மாறன் இஞ்சை ஒருக்கால் வா" எனக் கூப்பிட்டாள். மாறன் அப்பெண் அருகே வந்ததும் அப் பெண், "தம்பி என்னைத் தெரிகிறதா" எனக் கேட்கவே மாறனும் ஏதோ ஒரு பார்த்த பழகிய நினைவுடன் யோசிக்க, "மகனே, நான்தான் உன் சித்தப்பா அருளம்பலத்தின் சித்தி" என்றாள். மாறன் பதற்றக்குடன் "சித்தி உங்கள் கோலம் என்ன ? சித்தப்பா, தம்பி குமார், கண்ணன் எல்லாம் எங்கே ? சுகமாக இருக்கிறார்களா ?" என வினவினான். அப்பொழுது பவளம் "மாறா உன் சித்தப்பாவையும், தம்பி கண்ணனையும் சுனாமி கொண்டு போட்டுது." நீ அண்டைக்கு எங்கடை அகதி முகாமுக்கு வந்தபோதுதான் நான் உன்னைக் கண்டுபிடித்து, கிராம சேவகர் மூலம் உன் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து இங்கு வந்தேன்" என்றாள் பவளம்.

"நான் அன்று உன்னை கொடுமைப்படுத்தியமைக்கு கடவுள் இன்று என்னைக் கொடுமைப்படுத்தி விட்டார். மாறா என்னை மன்னித்துவிடு. உன் தம்பி குமாருக்கு ஏதும் ஒரு வேலை எடுத்துத் தா. நாங்கள் நெடுக வந்து உனக்கு கரைச்சல் தரமாட்டம்" எனக் கூறி அழுதாள் பவனம். மாறன் "சித்தி

"அழாதீர்கள்" எனக் கூறி நல்லதம்பி, கமலம் இருவரையும் அழைத்து இவர்கள் தான் என் அப்பாவும் அம்மாவும். இவர்களே என் கண்கண்ட தெய்வங்கள். என் ஏற்றுத்துக்கு காரணமும் இவர்களே" எனக் கூறி நல்லதம்பி, கமலம் இருவருக்கும் சித்தியை அறிமுகம் செய்தான். நல்லதம்பி, கமலம் இருவரின் சம்மதத்துடன் மாறன் பவனத்தை பார்த்து, "சித்தி நீங்கள் இனி அகதி முகாமில் இருக்க வேண்டாம். தம்பி குமாரையும் அழைத்து வந்து எங்களுடன் இருங்கள். பின் தம்பி குமாருக்கும் எங்கையும் வேலை பார்த்து எடுத்துத் தருகிறேன்" என்றான். மாறனின் அன்பான வார்த்தையைக் கேட்ட பவனம் தன் துயர் எல்லாம் மறந்து "மகனே நீ மனிதன் அல்ல. ஒரு தெய்வப் பிறவி, மகனே நீ என்றென்றும் வாழி" எனக் கூறி கையெடுத்துக் கும்பிடவே, "சித்தி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். நான் என்றும் உங்களை கைவிடமாட்டேன்" எனக் கூறி பவனத்தை தன் பூந்தளிர்க்கரங்களால் அணைத்தான் மாறன்.

**யாத்தவர் - திருமதி தேவேந்திராணி பஞ்சாட்சரம்
ஆசிரியர் ,
யா/கொடிகாமம் திருநாவுக்கரசு ம. வி.**

இன்னுமொரு சனாமி வந்தால்

அந்தக் கொடிய மார்கழி மாத இறுதிக் காலைப் பொழுது ...?

அழகான, அற்புதமான இந்த அலைகள் எவ்வளவு கொடுரோமானவே...? கடல் தாயின் மடியில் வாழ்ந்தவர்கள் இந்த அலைகளை உயிருக்குயிராக நம்பினார்கள்.

கடலின் உருத்திர தாண்டவத்தினால் எத்தனையோ பேர் நீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் கட்டட இடபாடுகளிலும், முற்கம்பி வேலிகளிலும், மரங்களிலும் சிக்கி மோதுண்டு இறந்தனர்.

கரைக்கு முப்பத்திக்கு மேல் சீறிப்பாய்ந்து வந்த பேரலை அரைமணி நேரத்தில் கடலுக்குள் மீண்டும் மடிய ஆரம்பித்தது. கடல் பிரதேசம் முழுவதும் மயான பூமியாகக் காட்சியளித்தது. சமவெளி போலிருக்கும் வானவில் கிராமத்தில் கோரக்காட்சி மனதை உறைய வைத்தது. அனுகுண்டினால் பாதிக்கப்பட்ட ஹிரோஷிமா, நாகசாக்கி போல் ஆங்காங்கே மனித உடல்கள் சிதறிக்கிடந்தன.

சனாமியின் அன்றைய அகோரக்காட்சி விரியும் போதெல்லாம் அபூபக்கருக்கு நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வரும். அவனது உரம் ஏறிப்போன கைகளும், கால்களும், ஒடுங்கிய உடலும் உழைப்பாளி என்பதனை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

கடற்கரை வெண்மணலில், மதாளித்துப் படர்ந்திருக்கும் அடம்பன் கொடிகளுக்கு மேலாக கால்கள் புதைய, புதைய முதுகெலும்புகள் மூச்சுப் பிடிக்க கரத்தை வண்டிலைத் தள்ளிக் கொண்டு போய், தினசரி வானவில் கிராமத்தின் துறைமுகத்தில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, அங்கு

படகுகளிலும், வெளிகளிலும் வருகின்ற பொருட்களை கடைகளுக்கு ஏற்றிச் சென்று இறக்குவதுதான் அவனது தொழில்! மாடுகள் பூட்டாத வண்டிலை இழுத்து, தள்ளி மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்தான் அபூபக்கர்....

அவனது பிதுராஜிதமான கரத்தை ஆழிப்பேரலைக்கு பலியானதன் பின்பு துறைமுகத்திற்கு வருகின்ற படகுகளிலிருக்கின்ற பொருட்களை தோளில் சுமந்து சென்று அங்கே தரித்து நிற்கின்ற வெளிகளில் ஏற்றுவதையே ஜீவனோபாய மாக்கிக் கொண்டாலும், அவனுக்கு வருவாய் கம்மிதான்.

சுனாமிப் பேரலை தாக்கிய போது அநேக மக்கள் தமது வாழ்விடங்களை இழுத்து அகதிமுகாமிற்கு ஓடிப்போனார்கள். அதில் ஒரு சில குடும்பங்கள் அந்த அகதி முகாம் வாழ்க்கையை வெறுத்து "வாறது வரட்டும்" என்ற திடசங்கற்பத்தோடு சேனைக் காட்டிலுள்ள அப்துல்சமது ஹாஜியாருடைய இரண்டரை ஏக்கர் தென்னந் தோப்புக்குள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஏறக்குறைய இருபது தற்காலிக கூடாரங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். அவற்றில் ஒன்றுதான் அபூபக்கருடையது.

கருநீலமாகப் பரந்து கிடக்கும் வங்காள விரிகுடாவை எதிரே பார்த்தவாறு வானவில் கிராமம் இருக்கின்றது. இக்கிராமத்து மக்கள் சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்டதைக் கேள்வியற்றதும் இனவிரிசலினால் முரண்பட்டுக் கிடந்த அயற்கிராமத்து தமிழ் வாலிபர்கள் விரைந்து வந்து, முஸ்லிம் இளைஞர்களோடு இணைந்து நிவாரணப் பொருட்களைப் பங்கிட்டும், காயப்பட்ட, இறந்து போன உடலங்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்று தமது நேசக்கரத்தை நீட்டினார்கள்.

இயற்கை அனர்த்தத்தினால் சேதமடைந்து அனைவருக்கும் நிவாரணம் வழங்குவதாக அரசாங்கம் அறிவித்தது. பாதிப்புக்குள்ளான மக்கள் எல்லோரும் கிராமசேவகர் யாணிடம் தம்மைப் பதிவு செய்து கொள்வதற்காக முண்டியடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

தனது அலுவலகத்தை நோக்கி படையெடுத்து வந்த, மக்களைக் கண்டதும் கிராம சேவகருக்கு உள்ளூற மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. "இதோட அரையும் குறையுமா கிடக்கிற வீட்ட முடிச்சுப்போடலாம். பொடியனையும் சலுதிக்கு அனுப்பிடலாம்" என்று எண்ணிக்கொண்டு மனதுக்குள் பட்ஜெட் போட்டார்.

அபூபக்கர் பள்ளிவாயல் நிருவாகத்தினால் வழங்கப்பட்ட சுனாமி சேத விபரப்படிவத்தினை நிரப்ப பள்ளிவாயல் தலைவர் அவிசப்ரியிடம் கையொப்பத்தையும் சாட்சியாகப் பெற்றுக் கொண்டு கிராம சேவகரிடம் விரைந்து சென்றார்.

"மீனவர்கள் மட்டும்தான் பதிவு செய்யப்படும்" என்ற கிராமசேவகரின் அறிவிப்பைக் கேட்டு அபூபக்கர் விக்கித்துப் போனான். இவன் பிறப்பால் விவசாயி. திருமணம் செய்து வாழ்ந்து வருவதெல்லாம் கடலும் மகாவலி கங்கையும் கலக்கின்ற சங்கமத்திட்டான் வானவில் கிராமம். உள்நாட்டுக் கலவரத்தினால் விவசாயத்தினை ஒழுங்காகச் செய்யமுடியாது போனதினால்தான் கரத்தை வண்டிலை இழுத்து பிழைக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

"ஜயா என்னையும் பதிங்க....." என்று கூறி தனது விண்ணப்பத்தினை நீட்டினான். விண்ணப்பத்தினை மேலோட்டமாக பார்வையிட்ட கிராமசேவையாளர் யாஷ்,

"மீன் பிடித்தொழில் செய்ற ஆக்களை மட்டும்தான் பதிய முடியும். நீ விவசாயி உன்னைப் பதிய முடியாது போ" என்று கூறி அவனது விண்ணப்பத்தினை நிராகரித்தார்.

"நிவாரண முத்திரைக்காக தொழிலைப் பிரிக்கிராங்க இன்னங் கொஞ்ச நாள் சென்றா ஆக்களையும் பிரிப்பாங்க ம் ம்....?" என்று மனதுக்குள் அபூபக்கர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டான்.

"ஜயா, நான் வெள்ளாமத்தொழில் உட்டு பத்து வருஷத்துக்கு மேலாகுது கடக்கரையிலதான் குடியிருக்கன். நான் பொழச்சித்தின்ட கரத்தைய சனாமி கொண்டு போயிட்டுது. என்னயும் பதிங்க ..."

"உனக்குச் சொன்னா வெளங்குதில்லயா மீன் பிடித்தொழில் செஞ்சா மட்டும்தான் நிவாரண முத்திர"

"நான் ஏழ. எண்ட கொழந்த குட்டியெல்லாம் கஷ்டப்படுவது" என்று கூறி மன்றாடினான்.

"இப்ப ஒன்னம் பண்ண முடியாது மிச்ச முத்திர இருந்தாப் பாப்போம் நாளைக்கு வா..." என்று கிராம சேவகர் யாவின் கூறிய வார்த்தை அவனுக்குத் தேனாக இனித்தது.

வெளியூர் களிலிருந்து மனிதாபிமான அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட நிவாரணங்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஒழுங்காகப் பங்கிடப்படவில்லை என்று அகதி முகாமிலிருந்த மக்கள் போர்க்கொடி உயர்த்திக் கொண்டிருந்தனர்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. அபூபக்கர் முயற்சி நிறைவேறவில்லை. யார் யாருக்கெல்லாம் சனாமி நிவாரண முத்திரை கிடைத்தது. பல நாட்களாக கிராமசேவகருடைய காரியாலயத்தை தரிசித்தும் அவன் கண்ட பலன் ஒன்றுமில்லை.

குடிசை வாசலுக்கு முன்னால் குடையாகக் கவிந்திருந்த தென்னை மர முட்டியில் கால்களை முடக்கி கைகளால் கட்டிக் கொண்டு, குந்திக் கொண்டு எதையோ சிந்தித்த வண்ணம் குச்சியால் நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டிருந்தான் அபூபக்கர்.

தென்னாங்கீற்றுக்கள் காற்றுக்குச் சரசரத்தன. அருகில் அடர்ந்து போய்க் கிடக்கும் தேன்தூக்கி பற்றைகளிலிருந்து 'சீல'

வண்டுகள் கர்ண கடூரமான ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இருள் சூழ்ந்து வெசு நேரமாகியும் அவன் குடிசையினுள் நுழையாமல் இருந்தான்.

"என்னங்க இருட்டாயிட்டு உள்ளுக்கு வாங்க" என்றழைத்தாள் அவன் மனைவி சர்னா.

"வந்துதான் என்ன செய்றது....?" என்று அழுத்துக் கொண்டு முக்கி முன்கி எழுந்து குடிசையினுள் நுழைந்த அபூபக்கரிடம் -

"விதானையாரக் கண்டிங்கலா ?"

"அவனக் கண்டுதான் என்னசெய்ற புழுக்கப்பயல் அவனுக்கு செய்றன் வேல பார்"

"அரசாங்க உத்தியோகத்துல இருக்கிறவங்களுக்கு நாலுபேர் ஒதவியாக இருப்பாங்க. நாம ஏழைகள் நமக்கெதிராக எதையும் செய்துட்டு தப்பிருவாங்க நாம கவனமாக இருக்கனும்"

"அப்ப என்னதான் செய்யச் சொல்றாய் ... ? இந்த முத்திரக்காக நாசமாப்போவான்ட காரியாலயத்திற்கு ஏறி எறங்கி எண்ட காலும் தேய்ஞ்சி போச்சி"

"கொள்ளையில போவான்களுக்கு நாம படுற பாடு வெளங்குதில்லையே. நீங்க தொரையடிக்கு போகாட்டி லொறிக்காரங்க ஏசப் போறாங்க"

"லொறில வாற சாமான்கள் ஏறக்கி ஏறக்கி எண்ட முதுகெல்லாம் புண்ணாப் போச்சது. இடுப்பெல்லாம் கடுக்குது சர்னா. அவங்களுக்கும் நம்மட நெலம வெளங்குதில்ல. ஒரு ஜம்பது ரூபா கூட கேட்டா அவங்களும் ஏசறாங்க"

"நம்மலோட கெடந்து இந்த மூனு சின்னஞ்சிறுசுக்களும் கஷ்டப்படுறத நெனைக்ககொல்ல வயித்தப் பிச்சி எறியிது."

"ஓழுங்காகத் தொழில் செஞ்சா ஒரு நேரமில்லாட்டிலும் ஒரு நேரமாவது தின்னலாம்."

"நேத்து ரெண்டுபேர் முத்திரை எடுத்திருக்காங்கலாமே நீங்களும் நாளைக்குப் போய் முத்திரயக் கேட்டுப்பாருங்க அதுக்காக வேண்டி சண்ட புடுச்சிக்காதீங்க"

"நான் என்ன சண்டக்காரனா ...? முத்திரையக் கேக்கத்தானே போறன். நமக்கெண்டு வந்ததத் தாறதானே. அப்படி எண்டால் நான் விதான் கிட்டபோகலவ..."

"நான் போக வேணாம் எண்டு சொல்லல். எப்படியும் கதைச்சு முத்திரையக் கழட்டப்பாருங்க அந்தாள் பொல்லா தவன்."

"அப்ப எனக்கு கதைக்கத் தெரியாதுண்டு சொல்றாய்...?"

"உங்களுக்கு வரவர கோவம் கூடுது. வயசு போயும் முறுக்குக் குறையல்.."

"என்ன எத்தன தரம் அலக்கழிச்சுப் போட்டான். கைக்குள ஏதாச்சும் வைச்சாத்தானாம் விதானையார் முத்திரயக் கொடுப்பாராம் எண்டு பிச்சக்குட்டி சொன்னான்."

"உன்மையாப் பாதிக்கப்பட்டவங்களுக்கு நிவாரண முத்திர கிடைக்கல யாருக்கிட்டபோய்ச் சொல்லுறது"

"ஆள் பாத்து, கட்சி பாத்து நிவாரணங் குடுக்கிறாங்களாமே ? நம்மட்ட கரத்தை இருந்திருந்தா இவண்ட காலடிக்குப் போகத் தேவையில்ல. சனங்கள் படுற கஷ்டத்தப்பாத்துடு இந்த நேரத்துல கேக்குறானே இவன் என்ன மனுஷன் .. ?"

"அரசாங்கம் சம்பளம் ஓழுங்காத்தானே குடுக்குது வீடு, கடை, தோட்டமெண்டு வசதியான வாழ்க்கை வாழ்றாங்க அதுக்குள்ளேயும்..... ?"

"திண்டவனுக்குத்தான் கெலி"

"தேன் தொட்டவன் நக்காம உடுவானா...?"

"ஆர்டயாவது கடன் பட்டுக் கொடுத்திட்டு முத்திரய எடுக்கப்பாருங்க"

"சும்மா கெட எனக்கு கடன்பட ஏழாது. கைக்குள மயில் தாள் வைக்கவும் ஏழாது. எல்லாம் இந்த நாசமாப் போன சனாமியால வந்த வெனதானே" என்று நொந்து கொண்டு ஒரு தீர்மானத்தோட நித்திரைக்குப் போனான் அபூபக்கர். படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தும் தூக்கம் கலைந்து தவித்தான்.

அபூபக்கர் மனதில் ஒரே கலக்கம் எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தவர்கள். சனாமியால் எல்லாவற்றையும் இழந்து நடைப்பினமாக மாறி விட்டார்கள்.

ஊரெல்லாம் உறங்கிக் கிடக்கும் இரவுப் பொழுது. வெகு தூரத்தில் வங்காள விரிகுடாக்கடலின் ஒசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. குடிசையை விட்டு வெளியே வந்த அபூபக்கர் வானத்தை அன்னாந்து பார்த்தான். கண் சிமிட்டு நட்சத்திரங்களுக்கிடையே ஒளி மங்கிப் போயிருந்த நிலவை வெறித்துப் பார்த்து தூக்கத்தை துலைத்து விட்டு இரவின் அமைதியோடு போனான்.

தூரத்தே தற்காலிகக் கொட்டில்களுக்குள் இருந்த அகல் விளக்குகள் இருளை குத்து குத்தென்று குத்தின. மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்த அபூபக்கர் சற்று நேரத்தில் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

கிராமசேவகர் யாவின் படலைத் தட்டி அபூபக்கரைக் கூப்பிடுகிறார். அபூபக்கர் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து வர பின்னால் சர்னாவும் அன்பும், ஆதரவும் பொங்க - "இந்தா

ஒண்ட நிவாரண முத்திர" என்று கொடுக்க இரண்டு கைகளினாலும் வாங்கி மகிழ்ச்சியில் திண்றி - "சரீனா இஞ்ச பாத்தியா நம்மட காலடிக்கு வந்து" சரீனா அபூபக்கரை உசப்பினாள் "யார் வந்த தந்த ... ? என்ன தந்த ... ? என்ன வாய் பிதட்டுறீங்களா... ? என்றாள்" என்று கேட்டாள்.

"அடச் சே கண்டது கனவா.....?" என்று கேட்டு அபூபக்கர் கனவின் பிரமையிலிருந்து விடுபட்டபோது, சேனைக்காட்டுப் பள்ளிவாயலில் சுபஹும் பாங்கோசை கேட்டது

பனிக் கூதலில் குடிசைக்குள் சுருண்டு கிடந்த அபூபக்கர் போர்வையை விலக்கி துண்டை நீளமாக மடித்து தலையில் கட்டிக் கொண்டு உறக்கத்தில் கிடந்த சரீனாவை எழுப்பி காதோடு காதாக எதையோ பேசினான். மெல்ல நகர்ந்து குடிசையை விட்டு வெளியேறி செம்மண் ஒழுங்கையுடாக நடந்து இறால் ஓடைப் பாலத்தைக் கடந்து கடற்கரைக்குச் சென்ற அபூபக்கரின் மன இருளை யார் போக்குவார்கள் ... ?

தந்தையிடம் மனக் கசப்புற்றிருந்த புதுமைப்பித்தன் பாடினாராம்.

செல்லும் வழி இருட்டு
செல்லும் இடம் இருட்டு
சிந்தை தனிலும் தனியிருட்டு

சனாமியால் அடிபட்டுக் கரையில் பிளந்து போய் கவிழ்ந்து கிடக்கும் தோணியின் முதுகின் மேல் ஏறி நின்று எதிரே இருந்த வங்காள விரிகுடாக் கடலை வெறித்துப் பாரத்தான். கலங்கரை விளக்கத்திலிருந்து வீசும் ஒளி பட்டு கடலுக்குள் குத்திட்டு நிற்கும் மலைக் குன்றுகள் பளிச்சென்றிருந்தன. காற்று பம்மிப் போய், கடல் எந்தவிதமான சலனமுமின்றிக் காட்சியளித்தது. கடலைப் பார்த்த அபூபக்கருக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

"மக்களையெல்லாம் கொண்டுட்டு உறவுகளையெல்லாம் பிரிச்சிட்டு அவங்கட சொத்தையெல்லாம் அழிச்சுப்போட்டு

ஒண்டும் தெரியாத அச்சாப் புள்ள போல இருக்கிறாய்" என்று நினைவலைகளிலிருந்து மீட்டுப் பார்த்து விட்டு, அபூபக்கர் ஜாவா, சுமத்ரா போன்ற தீவிலிருந்து சுனாமியால் கொண்டு வரப்பட்டு கரையில் வீசப்பட்டுக் கிடந்த கம்பு கட்டை, தேங்காய், கிழிஞ்சல்களுக்கு மேலாக நடந்து சென்று துறைமுகத்தை அடைந்த போது கிழக்கு வெளுத்தது.

துறைமுகத்தின் இருமருங்கிலும் லொறிகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. காசிம் நாநாவுடைய லொறியிலிருந்த பொருட்களை அவசர அவசரமாக இறக்கி விட்டு அதற்கான கூலியையும் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு தீர்க்கமான முடிவோடு மீண்டும் கிராமசேவகர் காரியாலயத்தை நோக்கி நடந்தான் அபூபக்கர்.

அவனது நடையில் ஒரு உத்வேகமும், துடிப்பும் இருந்தது. மனைவி சர்னா கூறிய புத்திமதிகளை ஒரு தரம் அசை போட்டுப் பார்த்தான்.

இன்டைக்கு எப்படியும் முத்திர எடுக்கவேணும் எல்லாரும் மாதாமாதம் நிவாரண முத்தரையால் சொள் சொளையா ஜயாயிரம் ரூபா காசும், சமான்களும் எடுக்கிறாங்க எனக்கு மட்டும் அது எட்டாக் கனியா? யா அல்லா விதானைக்கி என் மேல இரக்கத்த குடு. எண்ட கரத்தையும் சுனாமிக்குப் போனது தானே, நானும் கஷ்டப்பட்டவன்தானே. எனக்கி இன்டைக்கி எப்படியும் முத்திர கெடைக்கனும் முத்திர கெடைச்சா பெரிய பள்ளிவாயல் உண்டியலுக்குள்ள பத்து ரூபா போடுவன்." என்று மனதுக்குள் பிரார்த்தனை செய்த வண்ணம் நடந்து சென்றான்.

கிராம சேவகருடைய அலுவலத்திற்கு முன்னால் நின்ற புளிய மர நிழலில் மக்கள் குழுமிநின்றனர். ஓவ்வொருவரும் கிராம சேவகர் யாழினைக் கவனிக்கவேண்டிய விதத்தில் கவனித்து தமக்குரிய நிவாரண முத்திரையைப் பெற்றனர்.

அபூபக்கர் மெதுவாகத் தலையை நீட்டினான்.

வந்துட்டானாக்கும் என்று ஏதோ பிஷியாக இருப்பதைப் போல பேனாவை எடுத்து ஏதேதோ எழுதினார் கிராமசேவகர். அவரின் மேசைக்கருகில் சென்றான். கையப்பார்த்துப் பழக்கப்பட்டுப்போன அவர் அபூபக்கரின் கையை ஆர்வத்துடன் பார்த்தார். அது வெறுங்கை உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு முன்னால் கிடந்த பெரிய புத்தகத்தை பக்கம் பக்கமாக புரட்டினார். அபூபக்கர் போவதாக இல்லை.

"எங்கே வந்தாய்?"

"நீங்கதானே ஐயா வரச் சொன்னிங்க மிஞ்சின முத்திர இருந்தா வா பார்ப்பொமெண்டு அது தான் வந்தன்"

"மிஞ்சின முத்திரயா ? ... ம.... பாப்போம்..... ?" என்று கூறி மேசை லாச்சியினுள் கையை விட்டுத் துலாவினார்.

"அப்பாடா நமக்கு இண்டைக்கி முத்திர கெடைக்கப்போவது நான் நேத்து ராத்திரி கண்ட கனவு மெய்யப்படப் போவது?" என்று மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான். அபூபக்கர் மேசை லாச்சியின் அடியில் கிடந்த "ஆ... இந்தா இருக்கு" என்று தனது மோட்டார் சைக்கிளின் திறப்பை கரப்பான் பூச்சியைத் தூக்குவது போலத் தூக்கி அவனின் முகத்துக்கு நேராக ஆட்டிக் காட்டினார் கிராம சேவகர்.

அபூபக்கர் பேயறைந்தவன் போலானான்.

கதிரையைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டு, திடீரென எழுந்து அலுவலகத்திற்கு முன்னால் நின்ற தனது மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கி நடந்தார், கிராம சேவகர் யாவின். கதிரையைப் போலவே தன்னையும் தனது வேண்டுகோளையும் உதறி விட்டுப் போகிறார் என்று அறிந்தும், நப்பாசையினால் கிராம சேவகருக்குப் பின்னால் ஓடினான் அபூபக்கர்.

ஒரு கதாநாயகனின் தோரணையில் தனது கனத்த சர்ரைத்தை மோட்டார் சைக்கிளில் தூக்கிப் போட்டார். அபூபக்கருக்குத்தான் என்பது போல ஒரு உதை, உதைத்து இரண்டு முறுக்கு முறுக்கி மோட்டார் சைக்கிளுக்கு உயிர் கொடுத்தார். அப்படியே திருப்பி அவனைப் பார்த்து ஒரு விசம்ப் புன்னகையை உதிர்த்தார்.

அபூபக்கரின் கண்கள் இரண்டும் சிவந்து பனித்தன.

"ஜயா, முனு புள்ளையொலும் பொஞ்சாதியும் ஜயா"

பெஷ்ட் கியரைப் போட்டார்.

"ஜயா ... ஜயா... சரியான கஷ்டம் அல்லாவுக்காக"

"அபூபக்கர்"

"ஜயா"

"இன்னொருதரம் சுனாமி வந்தா நிச்சயம் உனக்கு நிவாரண முத்திர தருவன்..... சரியா....." என்று கூறி இறுக்கிய கிளட்சசை விட்டார் பறந்தார், கிராமசேவகர்.

"இன்னொரு தரம் சுனாமி வந்தா நிச்சியமா அது எங்களத் தாக்காது.." என்று மனதுக்குள் என்னிக்கொண்டு கிராமசேவகர் சென்ற திசையைப் பார்த்து பதாதிகேசம் வரை விறைத்துப்போய் நின்றான் அபூபக்கர்.

யாத்தவர் - ஏ. எஸ். உபைத்துல்லா

ஆசிரியர்.

தி/ அல் அஸ்வூர் ம. வி.

திறமைகளின் பல்வகைமை

"அம்மா ! எனக்கு கணக்கில் 99 மார்க்ஸ் இந்தத் தவணையும் நாந்தான் களாஸ்ல முதல் மாணவன்" கோகுல் கூறினான்.

"சந்தோஷம் கோகுல் ராகுலுக்கு எத்தனை மார்க்ஸ் ?" அம்மா பிரியா கேட்டார்.

"எனக்கு 43 மார்க்ஸ் தான். ராகுல் கூறினான்.

"எவ்வளவு கணக்குச் செய்து பார்த்தாலும் டெஸ்ட்னா மார்க்ஸ் குறைஞ்சிருது"

"அம்மா ! ராகுலுக்கு வரைதல்ல 95 மார்க்ஸ் அவன் வரைஞ்ச மாலைக் காட்சி ரொம்ப அழகா இருந்திச்சு." கோகுல் கூறினான்.

"சந்தோஷம் ராகுல்"

"ஆனா ஹச்சர் இப்படிச் சொல்லலாமோ." அழுகையுடன் கூறினான் ராகுல்.

"ஹச்சர் ராகுல மக்குனு ஏசினாங்க" என்றான் கோகுல்

"நீங்க இரட்டைப் பிள்ளைங்க தானே. கோகுல் எவ்வளவு நல்லாப் படிக்கிறான் ? எல்லா மூனையும் அவனுக்குப் போயிருஞ்சு போல உன் தலையில் களி மன்னுனு ஏசினாங்கம்மா"

"அழாத ராகுல். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு திறமை இருக்கும். உன்னப் போல அழகா கோகுலுக்கு வரைய முடியுமா ?" பாட்டி கேட்டாள்.

"இத்தானானு சொன்னே பாட்டி"

கோகுல் பாட்டியின் மடியில் படுத்த வண்ணம் கூறினான்.

"எல்லோரும் சாப்பிட வாங்க." பாட்டி அழைத்தாள்.

"அழாத ராகுல் ! அடுத்த முறை இன்னுங் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுப் படி" அம்மா ராகுலின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி எழுந்தார்.

ராகுல், கோகுல் இரட்டையர்கள். சிறுவயதில் அவர்களுடைய தந்தை ஒரு விபத்தில் இறந்து விட்டார். பிரியா ஒரு வாசிகசாலை உதவியாளராக வேலை செய்தாள். பிரியாவின் தாயும் இவர்களுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

அன்று இரவு குழந்தைகள் இருவரும் தூங்கிய பின்.

"அம்மா ! ராகுல நினைச்சா எனக்கு ரொம்ப கவலையா இருக்கு"

"ஏன் பிரியா ?"

"கோகுலப் போல அவன் நல்லாப் படிக்கிறதில்ல"

"நாம அவனோட படிப்புல இன்னுங் கொஞ்சங் கவனஞ் செலுத்தனும்"

"அதுமட்டுமில்லம்மா. ரெண்டு பேரும் ஒரே வகுப்புனால் மூச்சர்ஸ் எப்பவும் ரெண்டு பேரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறாங்க."

"அதில் என்ன பிழை பிரியா ?"

"எல்லோரும் ராகுல மக்கு மக்குனு ஏசுறாங்க அவனும் சராசரி மாணவன்கிறத மூச்சர்ஸ் புரிஞ்சிக்க மாட்டேங்கிறாங்க."

"நீ என்ன சொல்ற பிரியா ?"

"இதனால் ராகுல் மன ரீதியா பாதிக்கப்பட்டுவானோனு பயமா இருக்கும்மா."

"நா அவனோட பேசுறே பிரியா. இன்னுங் கொஞ்சம் முயற்சி எடுத்துப் படிக்கச் சொல்வோம்."

"அது மட்டுமில்லம்மா கோகுல் நல்லா படிக்கிறதால் தானே எல்லோரும் தன்ன ஏசுறாங்கனு நினைச்சி கோகுல வெறுத்திடுவானோனும் பயமா இருக்கு."

"ம் சொல்லு"

"அதோட கோகுலும் தான் கெட்டிக்காரன். ராகுல் மக்குனு அவன இளக்காரமா நடத்துவானோனும் பயமா இருக்கு."

"ம....."

"அவங்க ரெண்டு பேரும் ஒற்றுமையா வாழ்னும்னு நா வேண்டாத கடவுள் இல்ல."

"பிரியா ! கடவுள் வேண்டனும்மா. ஆனா அது மட்டும் போதாது."

"வேற என்ன செய்ய முடியும்மா என்னால் ?"

"நாமும் முயற்சி பண்ணனும் சில விஷயங்கள் மனம் விட்டு மற்றவரோட பேசனும்."

"என்னம்மா செய்யச்சொல்றீங்க ?" புரியாது கேட்டாள் பிரியா.

"பிள்ளைகளோடு இதுப் பத்தி பேசு பிரியா "

"அதற்கும் பயமா இருக்கும்மா."

"ஏன் பிரியா ?"

"அவங்க மனசுல இல்லாத ஒரு விடயத்த நானே தூண்டி விட்டுவேணோனு."

"பயப்படாத பிரியா. புரிஞ்சுகுவாங்க. அவங்களுக்கும் 12 வயசு ஆகிருச்சு தானே ஒன்னும் யோசிக்காத. நான் பிள்ளைகளோடு பேசுறேன்."

"காலையில நேரத்தோட எழும்பனும். எதையாவது யோசிச்சு மனத அலட்டிக்காம படுத்து தூங்கு."

அம்மா லைட்டை அணைத்து விட்டுப் படுத்தாள்.

மறுநாள்

பிரியா வழிமைபோல் வேலைக்குச் சென்று விட்டாள். விடுமுறை ஆகையால் கோகுலும் ராகுலும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். பொதுவாக இருவரும் மிகவும் ஒற்றுமையானவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழ்பவர்கள்.

பிரியா கூறிய பின்னர் பாட்டிக்கும் யோசனை தான். எந்த சக்தியும் இவர்கள் ஒற்றுமையைக் கெடுத்து விடக்கூடாது என இறைவனை மன்றாடிக் கொண்டாள்.

பகல் சாப்பாட்டின் பின் பிள்ளைகள் இருவரும் கதைப் புத்தகத்துடன் படுக்கைக்குச் சென்று விட்டனர். சிறிது நேரத்தில் ராகுல் தண்ணீர் குடிக்க சமையலறைக்கு வந்தான்.

"ராகுல் ! கோகுல் என்ன செய்றான் ?"

"தூங்கிட்டான் பாட்டி"

"ராகுல் ! என்ன செய்யப் போற ? தூங்கப் போறியா"

"தூக்கம் வரல்ல பாட்டி ஏதும் வேலையிருக்கா ?"

"இல்லப்பா வா ஹோலுக்குப் போவோம். நா உன்னோட கொஞ்சம் பேசணும்."

இருவரும் ஹோலுக்கு வந்து அமர்ந்தனர்.

"சொல்லுங்க பாட்டி."

"அம்மா உன்னைப் பத்தி ரொம்ப கவலைப்படுறாங்க ராகுல்."

"நா படிக்கிறதில்லை தானே"

"ஆமாப்பா"

"படிக்கிறேன் பாட்டி. படிக்கும் போது நல்லா விளங்குது. ஆனா டெஸ்டில ஒண்ணுமே ஞாபகம் வர மாட்டேங்கிது "

"நீ இன்னும் கொஞ்சம் முயற்சி செய்யணும். எல்லாவற்றையும் ஒரு முறைக்கு 4 முறை படிச்சுப் பாரு. இத விட நல்லா செய்வ."

"எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் கோகுல் அளவு என்னால செய்ய முடியாது. அவனுக்கு படிப்பு ஒரு கொடை." "வகுப்புல எல்லா மச்சர்ஸ்கம் கோகுலும் உங்களப் போல ஒருத்தன் தானே. அவன் செய்யுறப்ப ஏன் உங்களுக்கு முடியலனு கேப்பாங்க."

"அப்ப நீஎன்ன நினைப்ப?"

"அவன் என் சகோதரன்கிறது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையா இருக்கும் தெரியுமா?"

"அவனைப் பர்த்த உனக்கு ஏரிச்சலா இருக்காதா? அவனால் தானே நீ மஸ்சர்ஸ்கிட்ட ஏச்சு வாங்கிற"

"இல்ல பாட்டி. அது அவனோட் திறமை அவனைப் பார்க்கப் பாக்க எனக்குப் பெருமையா இருக்கும்."

"கோகுல் எப்பவாவது உன்ன மக்குனு சொல்லி இருக்கானா?"

"இல்ல பாட்டி. எல்லோரும் களாஸ்ல முதலாம் பிள்ளையா வரமுடியாது. கவலைப்படாதனு நேற்றுக் கூட ஆறுதல் சொன்னான்."

நீயும் கோகுலும் என்றைக்கும் இப்படி ஒற்றுமையா இருக்கணும்கிறது தான் எங்க விருப்பம்.

"இந்த முறை இன்னும் முயற்சி செய்றேன் பாட்டி எப்படியும் பத்தாம் பிள்ளைக்குள் வரப் பார்க்கிறேன்."

"முயற்சி திருவினை ஆக்கும்ணு சொல்லுவாங்க. முயற்சி செய்ப்பா"

"பாட்டி போஷ்டர் கம்படைஸன் பற்றி பேப்பர்ல வந்திருக்கு. கோகுல் தான் காட்டினான் போஷ்டர் ஒண்ணு வரையலாம்ணு இருக்கேன்."

வருடங்கள் சில சென்றன. பல வரைதல் போட்டிகளில் பங்கு பற்றி, வெற்றி பெற்று பாடசாலைக்குப் புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்தான் ராகுல்.

ராகுல் கோகுல் இருவரும் ஜி. சி. ஈ. லே வெவல் செய்திருந்தனர். கோகுல் எல்லாப் பாடங்களிலும் அதி திறமைச் சித்தி பெற்று மாவட்ட ரீதியில் முதல் மாணவனாக வந்திருந்தான். ராகுலும் நன்றாகவே சித்தி அடைந்திருந்தான்.

பிரியாவும் பாட்டியும் மிக மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டனர்.

"பாட்டி நா ஏலெவல் பயோ செய்யட்டுமா?"

கோகுல் கேட்டான்.

"அம்மாவ கேட்டியா?"

"அம்மா என் விருப்பப்படி செய்யச் சொல்றாங்க"

"அம்மா சொல்றது சரி கோகுல். உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்னு தோன்றுதோ அதச் செய்"

"அப்ப பயோ செய்றேன் பாட்டி."

"எதிர் காலத்தில் என்ன செய்யப் போறங்கிறத இப்ப தீர்மானிச்சுக்கணும்."

"பாட்டி ! எனக்கோ ராகுலுக்கோ தொழில் எதுவாக இருந்தாலும் உங்களையும் அம்மாவையும் நல்லா பார்த்துக்கணும்கிறது தான் இலட்சியம்."

"சரிப்பா ராகுல் என்ன செய்யப் போறானாம் ?"

"ராகுல் மேல படிக்கலையாம்."

"ஏன் ?"

"அவன் ஆர்ட் டிரேனிங் ஏதாவது செய்யலாம்னு யோசிக்கிறான்."

அப்போது ராகுலும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

"ராகுல் ! ஏ லெவல் செஞ்சிட்டு பிறகு ஆர்ட் டிரேனிங் ஏதாவது செஞ்சா என்ன ?"

"இல்ல பாட்டி எனக்கு ஸ்கூலே வெறுத்துப் போச்சு"

"என் ராகுல் அப்படிச் சொல்ற ?"

"நம்ம ஸ்கூல் சிஸ்டமே சரியில்ல பாட்டி. படிப்பு மட்டும் தான் வாழ்க்கைணு நினைக்கிறாங்க. எங்க பாடசாலையில் இருக்ற எல்லோரும் டாக்டர் என்ஜினியர் லோயரா ஆகணும்னு எதிர் பார்க்கிறாங்க அநேகமா வீட்டுலயும் பேரண்ட்ஸ் நீ பயோ செய் மெக்ஸ் செய்னு சொல்றாங்களே தவிர பிள்ளைகள் விருப்பம் என்ன அவங்களால் செய்ய முடியுமானு பார்க்கிறதில்ல."

"மூச்சர்ஸ், பெற்றோர் உங்க நன்மைக்காத் தானே சொல்றாங்க."

"ஆனா அது நடைமுறையில் சாத்தியமில்லையே பாட்டி ஏ லெவல் பாஸாகிறவங்கள் நூத்துக்கு பத்து பதினெந்து பேருக்குத் தான் யுனிவர்சிட்டிக்கு போக முடியும்."

"என்ன தான் செய்யனுங்கிற ?"

"ஓவ்வொருவரிடமும் ஓவ்வொரு திறமை இருக்கும். அதைக்கண்டு பிடிச்சு, அவங்கள் அந்தத் துறையில் ஊக்குவிக்கலாம்."

"சொல்லு"

"ஆனா மூச்சர்ஸ் நீ மக்கு, மக்குனு சொல்லியே எங்களால் ஒண்ணுமே செய்ய முடியாதுங்கிற ஒரு உணர்வ ஏற்படுத்தி விடுறாங்க"

"சரி நீ என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கிற ? "

"நா முதல்ல ஏதாவது வேலை தேடிக்கிறேன். "

"ராகுல் ! உனக்கு இப்ப 16 வயசு தானே ஆகுது. ஓலைவலோட யார் இப்ப வேலை கொடுப்பாங்க. "

"பாட்டி நீங்க என்ன சொன்னாலும் நா ஸ்கலுக்கு மட்டும் போக மாட்டேன். என்னால் ஏ லைவல் செய்ய ஏலாது. "

அதே நேரம் பிரியாவும் வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

"அம்மா! நீங்களும் பாட்டியும் என்ன புரிஞ்சிகிட்டு உற்சாகப்படுத்தியதால் தான் இந்தளவாவது ஓலைவல் பாஸானேன்." ராகுல் கண்கலங்கக் கூறினான்.

அழாதே ராகுல் ! என்ன நடந்தாலும் சமாளிக்கிற மனத் தைரியம் வேணும். இப்ப என்ன ஆச்சு ?

"அவன் ஏ லைவல் செய்யலையாம் கோகுல் கூறினான் அவனுக்கு ஸ்கலே வெறுத்துப் போச்சாம். "

"நான் இந்த 11 வருடங்களும் வேறு வழியில்லாமல் ஸ்கல்ல இருந்தேம்மா "

"என்ன ராகுல் சொல்ற நீ ? "

"உண்மை தாம்மா. எங்க கணக்கு மச்சர் கணக்க எக்ஸ்பிளேன் பண்ணிட்டு விளங்கிச்சானு கூட கேட்க மாட்டாங்க. கணக்குக் கொடப்பாங்க. வகுப்புல பத்து பன்னிரெண்டு பேர் கணக்குச் செய்வாங்க. மற்றவங்களுக்கு அவங்க சொல்லிக் கொடுக்கிறது எல்லாமே சிதம்பர சக்கரந்தான் நீ எல்லாம் எருமை மாடு ஒங்களுக்கு ஒண்ணுமே விளங்காது னு

ஏசுவாங்களே தவிர, தான் சொல்லிக் கொடுத்தது
பிள்ளைகளுக்கு ஏன் விளங்கல் னு யோசிக்கவே மாட்டாங்க. "

"எங்க இங்லீஸ் ஹெச்சர் படிப்பிச்சா குரலே பின்னால
உள்ளவங்களுக்கு கேட்காது.

எங்க ஸ்கூல்ல நல்ல ரிசால்ட்னு சொல்றாங்க. 18 பேருக்கு
5 ஏக்கு மேல இருக்கு ஆனா 30 பேருக்கு மேல ஏ வெவல் செய்ய
ரிசால்ட் பத்தாது. இதப்பத்தி யாரும் சொல்றதுமில்ல கேட்கிறதும்
இல்ல.

இன்றைக்கு பிள்ளைகளுக்கு எல்லாப் பாடத்துக்கும்
தனிப்பட்ட டியூஷன் தான். விளையாட நேரமில்ல. டி. வீ. பார்க்க
நேரமில்ல. எந்த நேரமும் படிப்புத்தான்."

"பெற்றவங்க இதெல்லாம் செய்றது உங்க நன்மைக்காகத்
தானே." அம்மா இடை மறித்தாள்.

"பெரியவங்க உங்க நிலையிலிருந்து மட்டுந்தான் எதையும்
பாக்கிறீங்க. சுமை அதிகரிக்கும் போது பிள்ளைகள் போதைப்
பொருளுக்கு அடிமை ஆகிறதும் உண்டு. பெரியவங்க எங்க
நிலைமையிலிருந்தும் சில விடயங்கள் பார்க்கணும்."

"சரி விடு இனி என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கிற. "

"தெரியலம்மா. ஆனா ஏவெவல் செய்யல " என்றான்
ராகுல்

கோகுல் ஏ வெவல் பயோ செய்வது என முடிவாயிற்று.
அம்மாவும் பாட்டியும் ராகுலைப் பற்றி மிகவும்
கவலைப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறாக ஓரிரு மாதங்கள் சென்றன.

"பிரியா ! ராகுல் ஓட்டல் மெனேஞ்மண்ட் கோர்ஸ் ஏதாவது செய்யச் சொன்னா என்ன ? "

"அவன் என்ன சொல்வானோ தெரியலம்மா . எல்லாமே வெறுத்துப் போன மாதிரி இருக்கான் "

"ராகுல் நாம நினைக்கிற மாதிரி இல்ல பிரியா . ரொம்ப தெளிவா இருக்கிறான் . தன்னுடைய முடிவ தெரியமா சொல்லக் கூடியவனா இருக்கான் அவனுக்கு விருப்பமான துறையில் நுழைஞ்சிட்டா மிகத் திறமையா வருவான் "

"நீங்களே அவனக் கேட்டுப் பாருங்கம்மா " என்றாள் பிரியா .

மேலும் ஆண்டுகள் சில சென்றன . ராகுல் ஓட்டல் மெனேஞ்மண்ட் கோர்ஸ் செய்யும் காலத்தில் அவனுடைய ஓவியத் திறமையையும் விருத்தி செய்து கொண்டான் .

கோகுல் மருத்துவத் துறையில் மிகத் திறமையுடன் பயின்று இன்று சிறந்த ஒரு சத்திர சிகிச்சை நிபுணனாக விளங்குகின்றான் .

ராகுல் சிறந்த ஒரு ஓவியனாக திகழ்கிறான் . சர்வதேச ரீதியில் பல சிறப்புக்களைப் பெற்று தன் நாட்டிற்கு புகழ் சேர்த்துக் கொடுத்துள்ளான் . ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல்கள் மற்றும் தனியார் மருத்துவமனை , தனியார் நிறுவனங்களின் வரவேற்பறைகளில் அவனுடைய ஓவியங்கள் பல இருக்கின்றன .

ராகுல் தன்னை வழி நடத்திய பாட்டியைக் கொரவிக்கும் முகமாக சீதாலெட்சுமி ஓவியப் பள்ளியை நடத்தி வருகிறான் .

தன்னை பாட்டி வழி நடத்தியது போல பெற்றவர்கள் தமது விருப்பத்தைக் குழந்தைகள் மீது திணியாமல் , அவர்களுடைய

திறமைகளை இனங் கண்டு, விருப்பு வெறுப்புக்களை புரிந்து
கொண்டு வழி நடத்தினால் எல்லாப் பிள்ளைகளும் இந்நாட்டின்
சிறந்த பிரஜைகளாக வருவார் கள் என்பதற்கு ஓர் நல்ல
உதாரணமாக ராகுல் திகழ்கிறான்.

யாத்தவர் - டாக்டர் புஸ்பலீலா ராஜேந்திரன்
ஆயுள்வேத வைத்திய உத்தியோகத்தர்,
அம்பகமுவ பிரதேச செயலகம், கிணிகந்தேன.

துளிர்களும் கருகும்

மாத்தறைப் புகையிரத நிலையத்தில் தரித்து நிற்கும் ‘ரஜினி’ புகையிரதம் இன்னும் சில நிமிடங்களில் வவுனியா நோக்கிப் புறப்படத் தயாராக இருந்தது.

சனங்கள் எல்லாம் ஏறிவிட்டனர்.

பியதாஸ இன்னும் புகையிரதத்தில் ஏறவில்லை. பிளாட் பாரத்தில் நின்றான். அவனைப்போல இன்னும் சிலர்.....

இன்று அவனுக்கு ரயிலில் ஏறுவதற்குத் தயக்கமாக இருந்தது. மனம் ஏனோ குழம்பிப்போய் கிடந்தது. இதற்கு முன்னர் எத்தனை தடவைகள் விடுமுறையில் வந்து போயிருக்கிறான். ஆனால், ஒருபோதும் இப்படிக் குழம்பியதில்லை. வாழ்க்கையே வெறுத்து விளிம்பில் நிற்பது போல உணர்வு.

போகாமல் விட்டுவிட நினைத்தான். போகாமல் விட்டு விடலாம்.....!

இரண்டு தங்கைகளையும் படிப்பித்து ஆளாக்க வேண்டும் என்ற கனவுகள் எல்லாம் சிதைந்துவிடும். நான்கு வருடங்கள்..... பனியிலும் வெயிலிலும் காட்டிலும்..... அவன் அவனுக்காக வாழ்வில்லை. அவர்களை வாழ்வைக்க வாழ்ந்துவிட்டான்.

இன்னும் சில வருடங்களில்..... அவர்கள் ஒரு வழிக்கு வந்துவிடுவார்கள். அதுவரை அவன் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்.....! பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

இது அவனின் கண்ணீரும் இரத்தமும் கலந்த நிலை.

மன ஆழத்தில் இருந்து வந்த பெருமுச்சு காற்றில் புரண்டது.

“என்ன மகன், ரயில் புறப்படப் போகுது... ஏறல்லையோ !” தாயின் குரல் கேட்டு, தொலைந்துபோய்க் கிடந்த சிந்தனை களைப் பொறுக்கி எடுத்தான்.

நெஞ்சம் வலித்தது.

பெற்ற தாய், பிறந்த மண். இதில் எதைப் பிரிவதென்றாலும் வேதனையானது.

அவன் இரண்டையுமே பிரியப் போகிறானென்றால்.....

“அம்மா, நான் போயிற்று வாறன்”.

கண்ணீருக்கிடையே வார்த்தைகள் கரைந்தன.

ரயிலில் ஏறினான்.

ரயில் மெல்ல நகரத் தொடங்கியது.

யன்னலினாடே எட்டிப் பார்த்தபடி கையை அசைத்தான். வெளியே புகையிரத மேடையில் நின்ற அம்மாவும் இரண்டு தங்கைகளும் கண்களில் படர்ந்த மெல்லிய கண்ணீர்ப் படலத்தினாடாக மங்கலாகத் தெரிந்தார்கள்.

புகையிரதம் மெல்ல..... மெல்ல..... வேகமாக ஒடுத் தொடங்கியது. புகையிரதம் வேகமாக வேகமாக தாய், சகோதரம்..... இந்த ஊரே அவனில் இருந்து பிரிந்துபோவது போல உயிர் வலித்தது.

பியதாஸ 23 வயது நிரம்பிய இளைஞன். இராணுவ வீரன். 1997 இலிலிருந்து வன்னியின் புளியங்குள எல்லைப்புற இராணுவ முகாமின் பங்கர்தான் அவனுடைய வாழ்க்கை.

அந்த அவல வாழ்க்கையை நினைத்ததும் அழ வேண்டும் போல இருந்தது.

புகையிரதம் கடற்கரையோரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கடலில் இருந்து வீசிய உப்புடன் கூடிய அனல் காற்று கண்களை ஏரித்தது. கண்கள் சிவந்து கொவ்வையாக மாறின. கொந்தளிக்கும் கடலையே வெறித்தபடி யன்னல் சட்டத்தில் கையில் முகத்தை வைத்தபடி கிடந்தான்.

உடலுக்குள் பூகம்பம் வெடித்துச் சிதறியது.

அவன் போர்க்களத்திற்குப் போகின்றான் என்பது மட்டும் உண்மை. ஆனால்..... மீண்டும் திரும்பி உயிருடன் வருவானா..... அல்லது அவனுடைய உடல்கூட திரும்பி வருமா? என்பது நிச்சயமில்லை.

துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கை ! ஒவ்வொரு செக்கன்களும் அனுஅனுவாகச் சாகின்ற வாழ்க்கை !

அவனுடன் களத்தில் நின்ற நன்பர்கள் இன்று இல்லை. சிலர் உயிருடன் இல்லை..... பலர் உடலோடு தொலைந்து போனார்கள்.....

பங்கருக்குள் இருப்பதனைவிட..... தாயின் கருவறைக்குள் இருந்து விடலாம். அவ்வளவு இருள் !

அதுவும் புளியங்குள எல்லைப்புற இராணுவ முகாமின் பங்கர் என்பது..... இரவில் மின்னும் மின்மினிப் பூச்சிகளினதும் துப்பாக்கிகள் முன்கும்பொழுது ஒளிரும் ஒளியையும் தவிர..... வெளிச்சத்தையே காண முடியாது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை இடைவிடாத அடர்ந்த காடு.

காட்டை ஊடறுத்துக்கொண்டு எந்த நேரமும் விடுதலைப் புலிகள் நுழையலாம். மாங்குளம்..... கிளிநோச்சி முகாம்கள் தாக்கியழிக்கப்பட்டு விட்டன. இனி..... இந்த முகாம் எந்தக் கணத்திலும் தாக்கப்படலாம் என்ற அச்சம்.

விமானக் குண்டுவீச்சில் சிதைந்துபோய் அச்சமுட்டும் பாழடைந்த கட்டிடங்கள்..... மறந்துபோய்க்கூட கண்களை மூடவிடாதபடி தொடர்ந்து கூவிக்கொண்டு வந்து விழுந்து வெடிக்கும் எதிரியின் செல் சத்தம்..... காற்றில் இலை அசைந்தால் கூட புலிகளின் ஊடுருவலோ என்ற அச்சம்..... இதயம் அடிக்கும் ஒசையும்..... மூச்சவிடும் சத்தமும் வெளியே கேட்டு விடுமோ என்ற பயம்.

அவன் போரை வெறுத்தான். யுத்தம் ஓயாதா என்று மனம் ஓலமிடும். புலரும் ஒவ்வொரு பொழுதுகளையும் எண்ணிக்கொண்டேயிருப்பான். வீட்டுக்குச் செல்லும் நாட்களை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டேயிருப்பான். பெற்ற தாயின்..... உடன் பிறந்த தங்கைகளின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் போல ஆசையாக இருக்கும். அம்மாவின் கையினால் ஒரு கபளம் சுடுசோறு வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டும் போல உள்ளுணர்வு தவிக்கும்.

புகையிரதம் அநுராதபுரம் ஸ்டேசனில் தரித்து நின்றபொழுதுதான் சுய நினைவுக்கு வந்தான்.

யாரும் கண்டுவிடாமல் முகச் சருமத்தில் ஊர்ந்த கண்ணீரைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டான்.

மனம் இன்னும் அமைதி கொள்ளவில்லை.

இப்பொழுது நேரம் இரண்டு மணி. வவுனியாவைப் புகையிரதம் சென்றடைய இன்னும் நான்கு மணி நேரமாவது எடுக்கும். அப்படியானால் ஆறு மணிக்குத்தான்

வவுனியாவுக்குப் போகலாம். அதற்குப் பிறகு புளியங்குள முகாமிற்குச் செல்ல முடியாது. இருள் படிந்துவிடும். புலிகள் இருளோடு இருளாகப் பதுங்கிக் கிடந்து அட்டக் கொடுக்கலாம். அதனால்..... இரவு வவுனியாவில் தங்கிவிட்டுக் காலையில்தான் முகாமிற்குப் போக வேணும்.

வவுனியாவுக்குப் போய் அங்கு இரவு தங்குவதைவிட..... அனுராதபுரத்தில் இரவு தங்கிவிட்டு அதிகாலையில் போனாலென்ன !

ஓ! மிகிந்தலையில் இருக்கிற புனித விகாரைக்குப் போய் வழிபட்டுவிட்டுப் போனால் மனதுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும் !

அதற்கிடையில் “அனுராதபுரம் புனித நகரம்” ஸ்டேசனில் புகையிரதம் தரித்தது.

புராதன பெளத்த கலாசாரம் வேரூன்றிய இடம் அனுராதபுரம். மகிந்தன் மிகிந்தலைக்கு வந்து புனித வெள்ளரசுக் கிளையை அசோகனின் கையில் கொடுத்தது முதல் பெளத்த மதம் வியாபிக்கத் தொடங்கியது.

பல்லாண்டுகளாக ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களும் பெளத்த விழுமியங்களைப் பேணிக்காத்த இடம்.

இன்றும்கூட வெசாக்..... பொசன்..... தினங்களில் ஏராளமான பக்தர்கள் நாட்டின் நாலா புறங்களிலுமிருந்து கூடுகின்ற இடம்.

இப்படிப் புனிதம் நிறைந்த பூமியில் பிரவேசிப்பது நான் செய்த புண்ணியந்தான் !

புகையிரதத்தில் இருந்து இறங்கினான்.

பாக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

ஆச்சர்யம.....! அவனை ஆட்டோவில் ஏற்றிச் செல்வதற்காக பல ஆட்டோக்கள் போட்டி போட்டன. பலர் மலத்தை மொய்க்கும் ஈ போலச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

பெளத்தர்களின் புனித பூமியைக் கூட்டிச்சென்று காட்டுவதற்கு எவ்வளவு அக்கறை ! மண்ணின் பெருமையை மனதில் வியந்துகொண்டான்.

கையில் இருந்த பாக்கைப் பறித்த ஒருவன், பாக்கை ஆட்டோவில் திணித்தபடி,

“ஏறுங்க சார் ஏறுங்க.....” என்றான்.

வேறு வழியின்றி ஏறினான் பியதாஸ்.

ஆட்டோ வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. பின் சீற்றில் கிடந்த பியதாஸவுக்கு சிந்தனைக் குழப்பமாக இருந்தது.

“என்ன சார் யோசிக்கிறீங்க..... யோசிக்காதீங்க..... உங்களைச் சூப்பரான இடத்திற்கு கொண்டுபோய் விடுறன்.....”

வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தான் ஆட்டோ றைவர்.

ஆட்டோ சிறிது தூரம் சென்றதும், ஒரு பாடசாலை..... அதன் முன்னாலுள்ள வீட்டுப் பக்கம் ஆட்டோ திரும்பியது.

அந்த வீட்டு வாசற் கேற் அவர்களுக்காகவே திறந்திருப்பது போல இரண்டு பக்கமும் திறந்தே கிடந்தது.

பெரிய வீடு.....

கொழும்பில் உயர்தர குடும்பங்கள் வசிக்கும் வீடு
போன்று..... அழகான மொடல் வீடு.

ஆட்டோ றைவர் ஆட்டோவை நிறுத்திவிட்டு, உள்ளே
போனான். அவனின் செய்கைகள் அது பழக்கப்பட்ட இடம்
என்பதனை உணர்த்தியது.

கோவிங் பெல்லை அழுத்தினான்.

கட்டைக் காற்சட்டை..... ரீ சேர்ட்..... தலையில் தொப்பியுடன்
கட்டையான..... கறுப்பான ஒருவர் வந்தார்.

றைவர், பியதாஸவை “இவர் எனக்குத் தெரிந்தவர்” என்று
அவரிடம் அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

பியதாஸவுக்கு தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. இந்த றைவரை
ஒருபோதும் கண்டதுமில்லை..... பேசியதுமில்லை. தெரிந்தவர்
என்று சொல்கிறாரே ! ஒன்றுமே புரியவில்லை. மௌனமாக
நின்றான்.

“சேர் நீங்க வேலையை முடிச்சிற்று வாங்க..... நான் நீங்க
வரும்வரைக்கும் நிக்கிறன்” என்றான் றைவர்.

பியதாஸ ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தான்.

அதற்கிடையில் அந்தக் கட்டையர், “நீங்கள் ஷோர்ட் டைமா ?
நூட் பார்க்கா ?” என்றார்.

இப்பொழுதுதான் பியதாஸவுக்கு அது புரிந்தது.

சரி..... என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கலாம்.....!

“இரண்டுக்கும் என்ன நேற்று.....?”

“ஷோர்ட் டைம் 700. நெற் பார்க் 1,400.”

சில நிமிடங்கள் சிந்தித்தான் பியதாஸ்.

“அயிட்டங்களைக் கொஞ்சம் காட்ட முடியுமா.....?”

பியதாஸவின் கேள்வி கட்டையருக்குக் கொஞ்சம் கோபத்தை உண்டுபண்ணியிருக்க வேண்டும் !

“பாக்கிறத்திற்கு என்ன இருக்குது. இங்கு இருக்கிறதெல்லாம் நல்ல அயிட்டந்தான்.....”

வார்த்தைகளில் கொஞ்சம் கடுமையிருந்தது.

பியதாஸ மௌனமாக இருந்தான்.

அவனின் மௌனம் ஒரு கஷ்டமரைத் தவறவிட்டு விடுவோமோ என்ற எண்ணத்தை கட்டையருக்குத் தொட்டிருக்க வேண்டும்.

அவருக்குத் தேடி வந்த கஷ்டமரைத் தவறவிடவும் மனமில்லை. முதல் போட்டு செய்கின்ற வியாபாரமா என்ன !

“விருப்பமெண்டா சொல்லுங்க..... ருமுக்கு வரச் சொல்லுறன்” விட்டுக்கொடுத்தது பாதி, விட்டுக்கொடுக்காதது பாதியாகச் சொன்னான் கட்டையன்.

பியதாஸவுக்கு நெஞ்சம் கொதித்தது. புலிகளைச் சுட்டுக்கொல்லுறதைவிட..... இவர்களைச் சுட்டுக்கொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது. அங்க எங்கட சனங்கள் புத்த பூமிக்காகப் போராடிச் செத்துப் போறாங்கள். இங்க புனித பூமியில் விபச்சாரம் ! செய்யிற தொழிலே அரச விரோதம். அதிலும் டிமாண்ட் வேறு.

“அயிட்டங்களைப் பார்த்த பிறகுதான் முடிவைச் சொல்லலாம்.” பியதாஸவின் வார்த்தையில் இருக்கம் இருந்தது.

அயிட்டங்களைப் பார்க்காமல் இவன் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டான் என்பது புரிந்தது கட்டையருக்கு. அதைவிட..... அயிட்டங்களைப் பார்த்தவுடன் தம்பி காமவலையில் விழுந்து விடுவார் என்றும் மூளை வேலை செய்தது.

“சரி..... சரி..... வாங்க.....”

அவர் எழுந்து சென்றார். அவன் அவரைத் தொடர்ந்தான்.

அறைக் கதவைத் திறந்தார்.

“என்ன ஆச்சரியம் !”

அவன் கண்களையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

போர்க்களத்திலே பயங்கரவாதிகளையும்..... சந்தேகமான வர்களையும் அடித்து-உதைத்து-சித்திரவதை செய்துவிட்டு சிறையிலே போட்டு அடைத்து வைப்பார்கள்.

பூசா..... வெலிக்கடை..... மகசீன்..... இப்படிப் பல சிறைக்கூடங்களைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் இது அதைவிடக் கேவலம். அவ்வறையில் உள்ள விபச்சாரிகளைக் கண்டதும் வியந்து போனான்.

என்ன கொடுமை ! என்ன கொடுமை !! இதுவென உள்மனம் உறுத்தியது.

எல்லாம் சின்னச் சின்ன மொட்டுக்கள் !

பால் மணம் மாறாத பருவ வயதில் காமப்பசி தீர்க்கும் முரட்டுக் காளைகளோடு எப்படி இவர்களால் முடிகிறது.....! இந்தப் பாலகிகளுடன் காமப்பசி தீர்க்க வருபவர்கள் மனிதர்களா இல்லை மிருகங்களா.....!

சிந்தனைகள் படர்ந்தபோது.....

“என்ன பிடிச்சிருக்கா.....!”

என்று அவனுடைய சிந்தனைக்குக் கடிவாளம் போட்டார் கட்டையர்.

உட்டடைப் பிதுக்கி “இல்லை..... பிடிக்கல்ல.....” என்று வேண்டாவெறுப்பாகக் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

அங்கே அவனுக்காக ஆட்டோ காத்துக்கிடந்தது.

அவனைக் கண்டதும்,

“என்ன சார் போனதுமே திரும்பிட்டங்க..... பிடிக்கல் வையா.....! அல்லது புது அனுபவமா.....!” என்றான் றைவர்.

அவனுடைய வார்த்தையில் ஏனைம் இழையோடியது.

“பிடிக்கல்ல.....” நறுக்குத் தெறுக்காக ஒரு வார்த்தையில் சொன்னான்.

பத்து வருடங்களாக சுகந்தேஷ் வரும் கண்டமர்களை ஏற்றி இறக்கித் தரகர் வேலை பார்க்கும் றைவருக்கு அவனின் வார்த்தை புதினமாகவும் ஆச்சரியமானதாகவும் இருந்தது. அவனையும் அறியாமல் சிரிப்பு வந்தது.

“என்ன சார் தத்துவம் பேசுறீங்க..... இங்க வாறவங்க எல்லோரும் நெட் பார்க் இருப்பாங்க..... நீங்க என்னெண்டா பிடிக்கல்ல என்கிறீங்க..... அனுராதபுரத்திலேயே நல்ல அயிட்டம் இங்கதான்.....”

..... அனுராதபுரத்திலேயே நல்ல அயிட்டம் இங்கதான் ! என்ற வார்த்தைகள் அவனுடைய நெஞ்சைச் சுட்டது. அப்படியானால்..... இந்தப் புனித பூமியில் இது மட்டுமல்ல..... இதைப்போல இன்னும் பல இடங்களா.....!

அறியவேண்டும். என்ற ஆவல் துடித்தது.

ஆட்டோ வளைவுகளினாலும் சுழிவுகளினாலும். ஓடி, இறுதியாக ஒரு கேற்றடியில் போய் நின்றது.

ஆட்டோவின் சத்தம் கேட்டிருக்க வேண்டும். மெல்லிய மூன்றாம் பிறை போல இடவு கேற்றில் தோன்றியது. அந்த இடவினாடாக ஒருவர் எட்டிப் பார்த்தார். அவரும் ஒரு கறுப்பு மனிதர்தான் என்பதனை முகம் சொல்லிற்று. கீழ்ப்பக்கக் கேற்றின் கிறிலினாடாகத் தெரிந்த அடையாளங்கள்..... அவர் டெனிம் காற்சட்டை அணிந்திருக்கிறார் என்பதனைக் கூறிற்று.

அவனை அழைத்துச் சென்ற ஆட்டோ நைவர் ஏதோ முனைமுனைத்தார். கேற் திறக்கப்பட்டது.

ஆட்டோ உள்ளே நுழைந்தது. மீண்டும் கதவு பூட்டப்பட்டது.

உள்ளே..... முன்பு போன இடம் போல இல்லாமல் சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது.

குட்டி பங்களா போல..... அழகான வீடு. வீட்டு முற்றத்தில் குறோட்டன் செடிகள் துளிர்ந்து நின்றன.

முன் போட்டிக்கோவில் சில இளம் பெண்கள் ‘காட்ஸ்’ விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் கூடிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தப் பெண்கள் அவர்களைச் சட்டை செய்யவில்லை. பெயர் தெரியாத எத்தனை எத்தனை புதிய மனிதர் கள் வந்து போகிறார்கள் அவர்களில் இவர்களும் சிலர் என நினைத்திருக்க வேண்டும் ! கடலில் எத்தனை கப்பல்கள் வருகின்றன-போகின்றன. வந்துபோன அடையாளமா தெரிகிறது !

ஆட்டோ றைவர் அவ்விடத்தில் நிற்க..... பியதாஸவை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே போனார் அந்தக் கறுப்பர்.

உள்ளே அவர்களைக் கடந்துபோனதும், புதிய கஷ்டமர் என நினைத்திருக்க வேண்டும் ! தங்கள் வேலைகளைக் கைவிட்டு விட்டு அவனைக் கவரும் விதத்தில் வலிந்து மெல்லச் சிரித்தார்கள்.

அவர்களின் வலிந்த சிரிப்பு வியாபாரத்திற்கு தயார் என்று சொல்லாமல் சொல்லிற்று.

“ஓருவரோடு கொஞ்சம் கதைப்பதற்கு அனுமதி தர முடியுமா?” என்று கேட்டான் பியதாஸ. “தாராளமாக.....” என்றான் கறுப்பன்.

அதற்கிடையில் ஒரு வாகனம் வந்து நின்று “ஹோரன்” அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. இன்னுமொரு கஷ்டமர் வந்திருக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தவர், வேகமாக கேற்றை நோக்கிச் சென்றார் கறுப்பர்.

அந்தப் பெண்கள் பாத்திக்குள் இருந்த ஓருத்தியைப் பார்த்து ஒரு சின்னப் புன்னகையை வீசினான். கடைக் கண்ணால் ஒரு சின்ன ஜாடை காட்டினான்.

அந்தச் சிரிப்பும் கடைக்கண் பார்வையும் அந்தப் பெண்ணுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும் !

அனுபவம் !

அவனை நெருங்கினாள்.

அவளின் மீது அவனின் பார்வை நிலைத்தது. அவளின் கோலம்..... அந்த நிலை..... அவனின் உயிரைச் சுட்டு எரித்தது.

கசங்கிய மார்புக் கச்சை வெடித்து..... மார்பு பிழுங்கி..... மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தபடி இருந்தது. சற்று நேரத்திற்கு முன்புதான் ஒருவனின் பசியைத் தீர்த்திருக்க வேண்டும் !

அவளை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

ஓதுங்கியிருந்த வேப்ப மரத்தின் கீழே கிடந்த பெஞ்சின் மேலே அமர்ந்தான்.

அவள் தயங்கி நின்றாள்.

“இதில் இரு.....” அருகில் இருந்த பெஞ்சைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அவள் தயங்கித் தயங்கி அதில் அமர்ந்தாள்.

எத்தனையோ பேரை மயக்கிப் படுக்கையிலே விழுத்திய அவளுக்கு, அவனுடைய செய்கை ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள். அவன் அவளை பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

சில நிமிடங்கள்..... மௌன இடைவெளிகளாயின.

“சேர்தான் எல்லோரும் உள்ளுக்கு சூட்டிற்றுப் போவாங்க.....
நீங்க வெளியில் சூட்டிற்று வந்திருக்கிறீங்க.....”

மெளன் இடைவெளியைக் கலைத்துக்கொண்டு அவளின்
வார்த்தைகள் எட்டிப் பார்த்தன.

அவன் வெறுமையாகச் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க.....”

“நேட் பேசாம் எப்படிப் போறதாம்.....”

“ஓ.....”

“என்ன நேட்டு.....”

“எவ்வளவு நேரத்திற்கு.....”

“ஓரு மணித்தியாலம்.....”

“ஓரு ஜநாறு ரூபா வரும்.....”

“அவ்வளவுதானா.....”

பேர்ஸைத் திறந்து ஜநாறு ரூபாய்த் தாளொன்றை எடுத்து
அவளின் கைக்குள் திணித்தான்.

அவளின் செய்கைகள் அவளை ஆச்சரியப்படுத்தியிருக்க
வேண்டும். மீண்டும் அவனை ஆச்சரியத்துடன் ஏறிட்டாள்.

“இது அடவான்ஸ்” என்றான்.

“வாறவங்க எல்லோரும் தங்களின் வேலை முடிந்ததும்,
காசைக் குறைத்துத் தந்து சண்டை பிடிப்பாங்க..... சில ஆட்கள்
காசே தராம ஆள் மாறிடுவாங்க..... நீங்க.....”

“இது உன்ட தொழிலுக்குத் தந்த காசில்ல..... உன்னோட
கொஞ்சம் கதைக்கிறத்திற்கு தந்த காசு.....”

அவனும் உறவுகளைத் தொலைத்துவிட்டு திறந்தவெளிச் சிறைச்சாலையில் வாழும் ஊமைக்குயில்தானே ! அவனுடைய வார்த்தைகளில் இளகிப் போனாள்.

இருவரும் பேசினார்கள். நீண்ட நேரம் பேசினார்கள். காதலன் காதலி போலப் பேசினார்கள். மனம்விட்டுப் பேசினார்கள்.

அவனுக்கு மனச்சுமை இறங்கியதுபோல இருந்தது.

ஆனால், அவனுக்கோ மனதில் ஏதோ ஒரு பாரம் ஏறிக் குந்திக்கொண்டிருப்பதுபோல இருந்தது.

விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

தயாராக நின்ற ஓட்டோவில் ஏறினான். முன்னர் போல ஆட்டோ றைவர் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

ஆட்டோவை ஸ்டார்ட் பண்ணினான்.

ஆட்டோ நகரத் தொடங்கியது.

மெதுவாகத் திரும்பி, “இப்ப எங்க சார் போக வேண்டும் ?” என்றான்.

“ஒரு நல்ல இடத்திற்கு விடுங்க.....”

“ஏன் சார் இந்த இடமும் பிடிக்கல்லையா !”

“இதுகளைல்லாம் பழைய சாமான்கள். எயிட்சுக்கு பயமாக இருக்குது. புது அயிட்டமாகப் பாருங்க.....”

றைவர் மெதுவாக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“இந்த அனுராதபுரத்திலையா அயிட்டத்திற்குப் பஞ்சம். வாங்க சார் ஒரு நல்ல புதுக் சாமான் இருக்கிற இடத்திற்கு கொண்டுபோய் விடுறன்.”

ஆட்டோவைத் திருப்பி ஒரு குளக்கட்டின் ஓரத்தினாடாக செலுத்தினான்.

பியதாஸ சிந்தனைக் குழப்பமாகக் கிடந்தான். அந்த அபலைப் பெண் சொன்ன வார்த்தைகள் காதில் இரைந்துகொண்டேயிருந்தன.

இந்த கலாசாரச் சீரழிவு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதில்ல. என்றைக்கு இந்த யுத்தம் ஆரம்பிச்சுதோ அன்றைக்கே இதுவும் தொடங்கிற்று.

இந்த அனுராதபுரத்தில் மட்டும் சுமார் 50 விடுதிகளிலும் 75 க்கு மேற்பட்ட பாதையோரங்களிலும் இந்தத் தொழில் நடக்குது.

வெளி மாவட்டங்களில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டவங்கதான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்படுறாங்க. அனேகமாக ஒரு சிலரைத் தவிர ஏனையோர் விருப்பமில்லாமல்தான் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறாங்க. சந்தர்ப்பங்களாக வந்து மாட்டிற்றாங்க.

அதுமட்டுமல்லாம், நாட்டைக் காக்க தம் சொந்த நலன்களையெல்லாம் தள்ளிவைத்துவிட்டு பதுங்கு குழிகளில் இருந்து யுத்தம் செய்துவிட்டு 4-5 மாதங்களுக்குப் பின்பு ஊருக்குத் திரும்பும்பொழுது அல்லது..... ஊரிலிருந்து யுத்தப் பிரதேச பங்கர்க்களுக்குத் திரும்பும்பொழுது..... இனி உயிருடன் திரும்புவோமா என்று அஞ்சி..... வாழ்க்கையின் உச்சக்கட்ட இன்பத்தை ஒரு தடவையாவது மரணத்திற்கு முந்தி சுவைத்துவிட மாட்டோமா என்ற சொற்ப ஆசையில் அடக்கி வைத்த உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை கொட்டிவிட்டுப் போகும் களமாக இந்த மன் மாறிப்போயிற்று.

அடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளினால் பியதாஸவின் நெஞ்சம் விம்மி விம்மி வெடித்தது.

“சேர்..... இறங்கிற இடம் வந்திற்று இறங்குங்க சார்.....” என்று அழைத்தபோதுதான் சுயநினைவுக்கு வந்தான் பியதாஸ்.

குளக்கட்டு ஓரத்திலே இருந்தது ஒரு சிறிய வீடு. சுற்றுமதிலோ..... ஒரு வேலிகூடக் கிடையாது.

வீட்டை நோக்கிப் போனான்.

அவன் போகும் அறிநெறியோ அரவமோ தெரிந்திருக்க வேண்டும். வீட்டுக்குள் இருந்து இரண்டு பேர் அவனை நோக்கி வந்தார்கள்.

அவர்களின் உருவம் அப்பா அம்மாவாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறியது.

“வாங்க தம்பி..... வாங்க.....”

அன்பாக வரவேற்றார்கள்.

உள்ளே போனான்.

ஒரு சில நிமிடங்கள் அந்த ஹோலுக்குள் கிடந்த கதிரையில் இருந்தான்.

“தம்பி..... அந்த அறைக்குள்ள போங்க.....”

அந்தத் தாயே ஒரு அறையைக் காட்டி..... அறைக் கதவைத் தட்டி..... “புள்ள.....” என்று அழைத்தாள்.

உள்ளேயிருந்து “அம்மா” என்றொரு குரல் வந்தது.

அறைக்கதவைத் திறந்து உள்ளே போய், கதவுக்கு தாழ்ப்பாளிட்டான். ஒரு மூலையிலே ஒரு பழைய கட்டில் கிடந்தது. அதில் மெதுவாக அமர்ந்தான்.

பெருமுச்சொன்று காற்றில் புரண்டது. எங்கும் அமைதி.

“கொஞ்சம் பொறுங்க சார் பள்ளிக்கூடம் போன யூனிபோமைக் கழற்றிப் போட்டுட்டு வாறன்.....”

என்றொரு குரல் கேட்டது.

வேதனையுடன் திரும்பினான்.

ஒரு பாலகி பாடசாலை வெள்ளை யூனிபோமைக் கழற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

கிறனைட் ஒன்று வந்து விழுந்து வெடித்து உடல் சின்னாபின்னமாகி..... இரத்தச் சக்தியில் கிடப்பதுபோல அவஸ்தையாக இருந்தது.

அவனுடைய இலட்சியம்..... அவனுடைய தங்கைகள் அவனுடைய மனக்கண்ணில் மாறி மாறித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த யுத்தத்தீயிற்கு திரியாகிக் கரியானவர்கள் விடுதலைப் புலிகள் மட்டுமல்ல..... இராணுவ வீரர்கள் மட்டுமல்ல..... ஏதோ ஒருவகையில் ஒவ்வொரு குடிமகனும்.....

உள்ளம் பொசுங்கிப் போனது.

குண்டுவீச்சில் சீரழிந்த பூமியைவிட..... இந்த புனித பூமி சீரழிந்துபோய்க் கிடக்கிறது. குண்டு வீச்சில் சீரழிந்த பூமியைக் கட்டி எழுப்பி விடலாம். ஆனால் இந்த சமூகச் சீரழிவைக் கட்டி எழுப்பவே முடியாது !

என்றைக்கு இந்த யுத்தம் ஓயுதோ..... அன்றுதான் இந்த அவலம் மாறும்.

யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் ! சமாதானம் துளிர்க்க வேண்டும் ! நியாயமான தீர்வு காணப்பட வேண்டும் !

வெறுப்புடன் கதவைத் திறந்தான்.

வெளியே பூமி இருண்டுபோய் கிடப்பதுபோல இருந்தது.

எங்கே போவது.....?

யுத்த களத்திற்கா..... அல்லது வீட்டுக்கா..... அவன் குழம்பவில்லை. நிதானமாக இருந்தான்.

வெளியே இறங்கி நடந்தான்.

தீர்வை நோக்கிய சமாதானப் பாதை தெளிவாகவே தெரிந்தது.

யாத்தவர்- ஓ. கே. குணநாதன்

மாவட்ட இளைஞர் சேவை அதிகாரி,
மாவட்ட இளைஞர் சேவைகள் மன்றம்,
மாவட்ட செயலகம், மட்டக்களப்பு.

உதவுகோல்

முச்சக்கர நாற்காலியைத் தனது கைகளால் சுழற்றியபடி ஹோலிலிருந்து தனது அறையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள் சுவீற்றி. கலைந்த கேசங்களைச் சரிப்படுத்தியவாறு சென்றுகொண்டிருந்தவளின் கண்களிலிருந்து பொலபொல வென நீர் உதிர்கிறது.

“அம்மா அம்மா”

என்ற முனகல் சிறிது விம்மலூடன் வெளிவருகின்றது. போட்டோ பிறேமில் அன்னையின் படம். இவர்களைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் யாராவது பார்த்தால் சுவீற்றியின் சகோதரி என்றுதான் அவள் அன்னையைச் சொல்வார்கள். அந்த அளவிற்கு அன்னையின் முகத்திலும் உருவத்திலும் இளமை ஊசலாடியது. மெல்லிய தேகம். சுழன்று சுழன்று ஓடியாடி வேலைசெய்யும் பாங்கு. இவை யாவும் சுவீற்றியின் கண்களின் முன்னே வந்து நிழலாடியது. நினைவுகள் சுகமானவை, பசுமையானவை என்றெல்லாம் புத்தகங்களில் வாசித்த சுவீற்றிக்கு துயர நினைவுகள் எப்படிச் சுகமாகும். அது சுமையானவைகளே. மனதில் கேள்வி எழுகிறது. அவ்வாறு ருந்தும் அதை மீட்டிப் பார்க்கும்போது ஏதோ ஒரு சுகம் இருப்பதால் தானே மீட்டிப் பார்க்கிறோம்.

சுவீற்றியின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சுழல ஆரம்பிக்கின்றன. அப்போது 13 வயதுச் சிறுமி. பாடசாலையில் சம்பியன் கப்பைத் தட்டியவள்.

“சுவீற்றியா ! இங்கே வாம்மா”

அன்பொழுக ஆசிரியர் அழைப்பார்கள். அந்தளவிற்கு ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் முதல்தர மாணவியாகத் திகழ்ந்தாள். பெற்றவர்களை மனதாரப் பாராட்டுவார்கள் ஆசிரியர்கள். அந்தப் பாராட்டுக்கெல்லாம் உரியவள் அன்னை மலர்விழிதான். பெயருக்கேற்ற விழிகள். அதிலே மதிமயங்கி

மலர்விழியைச் சொந்தமாக்கியவன்தான் விசாகன். முதலிலே அன்னையிடமும் சீர்றியிடமும் அன்பாகவும் அக்கறையாகவும் ஒழுகியவன் வேண்டாத நட்புக்களால் நற்பண்புகளில் இருந்து சிறிது பிறழ்வாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஒருநாள் மதுபோதையில் தள்ளாடி வந்தான் விசாகன். பின்னால் பெண்ணொருத்தி. அன்னையின் அழகிற்கு முன்னால் அந்தப் பெண்மனி அவலட்சணமாகத் தென்பட்டாள் சீர்றிக்கு.

“மலர்விழி இங்கை வா.”

அதட்டலுடன் அழைத்தான் விசாகன். அன்னையும் கட்டுண்ட கோழிபோல் முன்னேவந்து நின்றாள்.

“இவளுடைய பெயர் கீர்த்தனா. கீர்த்தி என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள். என்னுடன் ஆபிசிலை ஒன்றாக வேலை பார்க்கிறாள். இவள் ஒரு அனாதை. எங்கடை வீட்டிலை இவளுக்கு ஒரு ரூமை ஒதுக்கிக் குடு”

கூறியவாறு நடந்தவன் மளமளவென்று ஓரளவு தள்ளாடியபடி மாடிப்படிகளில் ஏறித் தனது அறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

“அம்மா யாரம்மா இந்த ஆன்றி.”

மகளின் கேள்விக்கு பதில் கூற முடியாதவளாக அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்துகொண்டாள் மலர்.

நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள் மாதங்களாக கீர்த்தனா என்ற அந்தப் பெண் கர்ப்பமாய் இருப்பதை அறிந்துகொண்டாள் மலர்விழி. அறிந்த மறுகணமே வீட்டில் பூகம்பம் வெடித்தது. விசாகனும் தனது தவறை ஏற்றுக்கொண்டான். முன்பே

ஆபீசிலே ஏற்பட்ட தொடர்பா ? அல்லது வீட்டில் ஏற்பட்ட தொடர்பா ? ஒன்றையுமே அலசியாராய் விரும்பாதவளாக சவீற்றியையும் அழைத்துக்கொண்டு தனது பிறந்த இடத்தை நாடிப்போனாள்.

யுத்தம் முடிந்து ஓய்ந்துபோன போர்நிறுத்தக் காலப்பகுதி அது. மிதிவெடிகள் யாவும் அகற்றப்பட்டு விட்டன என்ற தகவலை ஊர்ஜிதம் செய்தபின்புதான் அவ்விடத்திற்கு காலடி எடுத்துவைத்தாள் மலர்விழி. வைத்த மறுகணமே “அம்மா” என்ற அலறலுடன் தரையில் விழுந்தாள் சவீற்றி. ஒரே புகைமண்டலம். “சவீற்றி” என்று கத்தியவண்ணம் முன்னே ஓடிச்சென்ற சவீற்றியை நோக்கினாள் மலர். இரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்தாள் சவீற்றி.

“அம்மா அம்மா” என்ற முனகல் அன்னையின் உள்ளத்தைக் கலக்கியது.

“சவீற்றி சவீற்றி” தலையை மடியில் வைத்துக் கதறினாள் மலர்விழி. பட்டகாலே படும் கெட்ட குடியே கெடும் என்பதுபோல் ஆகிவிட்டதே. மீண்டும் தலையில் அடித்துக் கதறினாள். அக்கம்பக்கம் சிலர் குடிவந்திருந்தார்கள். மலர்விழியின் கூக்குரலைக் கேட்டு அவர்களில் சிலர் ஓடிவந்து, அகப்பட்ட ராக்டர் ஒன்றில் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கே உடனடியாக ஆப்ரேசன் தியேட்டருக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. தியேட்டர் வாசலில் மலர் துடிதுடித்தவாறு அங்குமிங்கும் உலாவினாள். முடியவில்லை. நெஞ்செல்லாம் அடைப்பதுபோல இருந்தது. நெஞ்சைப் பொத்தியவாறு அருகிலிருந்த வாங்கு ஒன்றில் சரிந்துவிட்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் “அம்மா நீங்கதானே சவீற்றியின் அம்மா ?” நர்ஸ் ஒருத்தி தட்டி எழுப்பினாள். மயக்கமா ? உறக்கமா ? எது என்று தெரியாத அளவில் சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கின்றன. கையெழுத்து இடுவதற்கான ஒரு பத்திரமொன்றை நீட்டினாள்

நர்ஸ் மலர்விழிக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. கையெழுத்து வாங்குவதென்றால் பெரியதொரு ஆப்ரேசனாகத்தானே இருக்க வேண்டும். கைகள் நடுங்க வாங்கிக்கொண்டாள். வாங்கிய காகிதத்தைப் பார்த்தவாறு “ஜேயோ ! எனது பிள்ளையின் கால். பார்த்து பார்த்து வளர்த்த பிள்ளையின் எதிர்காலம்” வாய் புலம்பியது. கண்களில் நீர் முட்டி மோதின. நர்ஸ் ஆறுதல்படுத்தினாள். மலர்விழியால் ஆறுதல் கொள்ள முடியுமா ? ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்தவாறு கையெழுத்து வைத்துக் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் வாங்கிலில் சரிந்துவிட்டாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. மலர்விழியுடன் வேண்டாத துயரமும் சேர்ந்துகொண்டது. ஓடியாடி விளையாடிய மழலை ஊன்று கோல் உதவியுடனும், முச்சக்கர வண்டியின் உதவியுடனும் உலாவுவதைப் பார்க்கப் பார்க்க இரத்தமெல்லாம் கொதித்தது. நாடிநரம்புகள் எல்லாம் புடைத்தன. விசாகன் எட்டியே பார்க்கவில்லை. அதை மலரும் விரும்பவில்லை.

மலர்விழியின் துயரரேகை சவீற்றியின் மனதில் ஒரு தைரியத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அன்னையின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிவதை சவீற்றி விரும்பவில்லை. மீண்டும் அயலிலுள்ள பிரபல்யமான பாடசாலை ஒன்றில் கல்வி கற்கத் தொடங்கினாள். அனைத்துப் பாடங்களிலும் முதல்தரப் புள்ளிகளைப் பெற்று அப்பாடசாலையிலும் முதல்தர மாணவியாகத் திகழ்ந்தாள்.

சவீற்றியின் வளர்ச்சி மாணவர்கள் சிலர் மனதில் பொறாமை என்னுந் தீயை கொழுந்துவிட்டெரியச் செய்தது. அவளது ஊனத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாது அவள் மீது பொறாமை கொண்டார்கள். ஊனத்தை ஒரு குறையாக நினைத்து நெயாண்டி செய்தார்கள். எதையுமே காதில் வாங்காதவளாக கல்வியில் ஆர்வங்காட்டினாள் சவீற்றி.

நாட்கள் நகர சிறுமியாய் இருந்த சவீற்றி பருவப்பெண் நிலையை அடைந்துவிட்டாள். அந்த இன்பமான நாள் சவீற்றி யையும் மலரையும் பொறுத்தவரை துன்பமான நாளாகவே இருந்தது. ஒரு பெண்ணைப் பொறுத்தவரை அவள் உடல் அமைப்பு தொடக்கம், வாழ்க்கை பூராகவுமே பல இடர்ப்பாடுகளைச் சந்திக்கவேண்டி இருப்பது யாவருமே அறிந்த உண்மை. அதிலும் நொண்டியான அவளால் தனித்து எவ்வாறு வாழ்முடியும்? அன்னை மலர் இருக்குமட்டும் சகல பணிவிடைகளையும் செய்வாள். அன்னையின் பின்பு சவீற்றி சிறுமியாக இருந்தாலும் இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. அன்னை மலரும் சவீற்றியுடன் இதுபற்றிச் சகஜமாகக் கலந்துரையாடுவதும் உண்டு.

“சவீற்றி உன்னை நினைத்தால் தானம்மா என் நெஞ்செல்லாம் வெடிக்குது. கடவுள் ஏன் எனக்கு இந்தத் தண்டனையைக் கொடுத்தார்.”

மலர் வேதனையின் உச்ச விளிம்பில் நின்றவாறு இவ்வாறு பேசினாள்.

“அம்மா என்னம்மா? நீங்களா இப்பிடிப் பேசுறீங்கள். உலகத்திலை எத்தனை எத்தனை பேர் எத்தனைவிதமான அவலங்களோடை வாழுகிறார்கள். நான் மருத்துவமனையில் இருந்தபோது பார்த்தனீங்கள் தானேயம்மா. என்னைவிட இரண்டு கால்கள்கூட இல்லாமல்.....” சவீற்றி முடிக்கவில்லை.

“வேண்டாமம்மா வேண்டாம். உதுகளை எனக்கு ஞாபகப்படுத்தாதே.”

அன்னை மலர் ஒருவித பயம் கலந்த கலக்கத்துடன் கூறினாள். அந்த அளவிற்கு அவள் மனம் சவீற்றியினால் கலங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆறுதலுக்கு ஒரு சகோதரம்கூட இல்லையே. விசாகனும் அந்தக் கீர்த்தனா என்ற கீர்த்தியுடன்

நாலெந்து பிள்ளைகளைப் பெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்திருக்கிறாள் மலர். இந்தவிதத்திலும் பெண்கள்தானே பாதிக்கப்படுகிறார்கள். விசாகன் தேடியதுபோல் மலரால் இன்னொரு வாழ்க்கையைத் தேடி முடியுமா?

“அம்மா என்னம்மா யோசிக்கிறீங்கள்? யோசிக்கவேண்டிய, துன்பப்படவேண்டிய நானே சந்தோஷமாய் இருக்கிறன். நீங்கள்.....”

நின்று நிதானித்துக்கூறிய சவீற்றி தாயாரைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டாள்.

காலங்கள் சில கழிய சிறுமியாய் இருந்த சவீற்றி உயர்கல்வி கற்கும் நிலைக்கு உயர்ந்துவிட்டாள். சவீற்றி கல்வியைத் தொடர இருக்கும் கல்லூரிக்கு அருகில் வீடு ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டாள் மலர். கணவனைப் பிரிந்த ஒரு கைம்பெண்ணால் வாழ்க்கைச் செலவுகள் உயர்ந்த இக்காலகட்டத்தில் உழைப்பின்றி வாழ முடியுமா?

ஏதோ அன்னை, தந்தை சேர்த்து வைத்த சொத்துக்கள், சிறு கைத்தொழில்கள் செய்வதால் கிட்டிய வருமானம், புலமைப் பரிசில் பெற்றதன் மூலம் சவீற்றிக்கு கிடைத்த வருமானம், இவைகளின் மூலம் இவர்களது வாழ்க்கைச் சக்கரம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது.

சவீற்றி கல்லூரிக்கு முச்சக்கர வண்டியின் உதவியுடனும் ஊன்றுகோல் உதவியுடனும் முதன் முதலாகக் காலடி எடுத்து வைத்த நாள். சகல மாணவர்களது பார்வையும் சவீற்றியையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தன. அவர்கள் முகபார்வையில் பலப்பல அர்த்தங்கள் வெளிப்பட்டதை உணர்ந்துகொண்டாள் சவீற்றி. சவீற்றிக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. ஊனப்பட்டவர்களை இவர்கள் கண்டதே இல்லையா? கண்களை இழந்த மாணவர்களே எத்தனை எத்தனை பேர் பெரிய சாதனைகளைச்

சாதித்திருக்கிறார்கள். வெற்றிகளைக் கண்டிருக்கிறார்கள். அற்லீஸ்ற் நான் ஒரு நொண்டிதானே. நான் உயர்கல்வி கற்பது இவர்களுக்கு ஏன் புதுமையாக இருக்கிறது?

மனதிற்குள் சிந்தித்தவாறு விரிவுரை நடைபெறும் மண்டபத்தை நெருங்கியதும், வண்டியை ஒரு ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு, ஊன்றுகோல் உதவியுடன் ஒர் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தாள். சிறிது நேரத்தின் பின்பு விரிவுரையாளர் ஒருவர் வந்ததும் யாவரும் எழுந்து குட்மோர் னிங் சொன்னார்கள். சுவீற்றியும் ஊன்றுகோல் உதவியுடன் எழுந்து ஏனைய மாணவர்களுடன் நின்றுகொண்டாள்.

“நீ இரம்மா” சுவீற்றியை நோக்கியவாறு கூறினார் விரிவுரையாளர்.

“பரவாயில்லை சேர்”

விரிவுரையாளர் மோர் னிங் சொன்னதும் அமர்ந்து கொண்டார்கள் மாணவர்கள். முதல் வகுப்பாகையால் அறிமுக நிகழ்வு ஆரம்பமாகியது. ஒவ்வொரு மாணவர்களும் தம்மைப் பல்வேறு விதமாக அறிமுகம் செய்து கொண்டார்கள். சுவீற்றி அறிமுகம் செய்யும் வேளை வந்ததும், பதின்மூன்று வயதுச் சிறுமியாக இருக்கும்போதே, மிதிவெடியால் ஏற்பட்ட விபத்து ஒன்றில், தனது கால் பறிபோனதென்றும், சுவீற்றி என்று தனது அன்னை பெயரிட்டமைக்கான அவள் ஊக்கத்தையும் சொன்னாள். “சுவீற் என்றால் இனிப்பு. இனிப்பை விரும்பாதவர்கள் மிகச் சிலராகத்தான் இருப்பார்கள். என்னை எல்லோரும் விரும்புவதுடன் இனிமையானவளாக எப்போதும் இருக்க வேண்டும். அதுதான் அன்னையின் விருப்பம். அதனால் தான் சுவீற்றி என்ற பெயரை நவநாகரீக யுகத்திற்கேற்ப தெரிவு செய்தார்கள்.”

சவீற்றி இவ்வாறு தன்னை அறிமுகம் செய்ததுதான் தாமதம். கைதட்டல்களும் ஆரவாரமும் ஒருங்கே சேர்ந்து கொண்டன. மாணவர்கள், விரிவுரையாளர் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம். தாங்கள் கேட்க இருந்த, தெரிந்துகொள்ள இருந்த விடயம் பற்றி அறிமுக நிகழ்விலேயே எவ்வளவு நாசுக்காகத் தன்னைப் பற்றிக் கூறிவிட்டாள். அவளது புத்திசாலித்தனத்தை மனதார மாத்திரமல்ல, தனது உரையிலும் சுட்டிக்காட்டி கூறி சவீற்றியைப் பாராட்டினார் விரிவுரையாளர்.

அது மாத்திரமல்ல காரணகாரியமின்றிப் பெயர் வைக்கும் இக்காலத்தில் தனது பெயருக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியதுடன் தனது அன்னையின் பெருமையையும் அன்னையின் மீது வைத்த மதிப்பையும் மறைமுகமாக வெளிக்கொணர்ந்துவிட்டாளே. சவீற்றி என்ற பெயர் யாவர் மனதிலும் மறக்கமுடியாத பெயராகி விட்டது. தன்னைப் போன்ற ஊனமான மாணவர்களைத் தேடி நட்பு கொண்டாள் சவீற்றி. இப்படி ஒரு வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமா? என்று சலித்துக்கொள்ளும் மாணவ மாணவியர்களைத் தெரியப்படுத்தினாள். ஊக்கம் கொடுத்தாள். அந்த வகையில் அறிமுகமானவன்தான் சலீம்.

சலீம் முஸ்லிம் இனத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தும் சவீற்றி எந்தவித பாகுபாட்டையும் காட்டாது அவனுடன் அன்பாகப் பழகினாள். உணவைக்கூட மாற்றிச் சாப்பிடும் அளவிற்கு அவர்களுடைய நட்பு இருந்தது. சவீற்றியுடன் பழகத் தொடங்கிய திலிருந்து சலீம் மகிழ்ச்சியாக வாழக் கற்றுக்கொண்டான். சலீம் தனது ஊனத்தைப் பெரிதுபடுத்தி கவலையடையும் சந்தர்ப்பங்களில் “சலீம் நாங்கள் ஒரு சிலர் எங்களுடைய உடலிலை ஒரு அங்கத்தினைத்தான் இழந்திருக்கிறம். ஆனால் மனதிலை ஊனமிருக்கிறவை இந்த உலகத்திலை நிறையப் பேர் இருக்கினம் சலீம்.” உற்சாகப்படுத்துவாள் சவீற்றி.

சவீற்றி தமது கல்லூரிக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதமாகவே கருத்தினார்கள் சில மாணவர்கள். கவர்ச்சிகரமான பேச்சு,

பண்பு இவை மாத்திரமல்ல குரலில்கூட ஒருவித இனிமை, பொறுமை, சாந்தம். ஒன்றிலுமே பற்றில்லாமல் வாழும் குருடான சல்முக்கே சுவீற்றியை ஒரு தடவை பார்ப்பதற் காகவாவது கண் பார்வை கிடைக்கவேண்டுமே என்று நினைத்துக் கொள்வான். சுவீற்றி தானே ஒரு நொண்டியாக இருந்துகூட, கண் பார்வையற்ற சல்முக்கு பல தடவைகள் உதவி புரிந்திருக்கிறாள். கண் பார்வையற்றவர்களுக்குத் தனித்தனி யாக வகுப்புகள் நடைபெற்றாலும் விரிவுரைகளுக்கு மண்ட பத்தில் ஒன்றுகூடுவது வழக்கம். அதேபோல் அன்றும் சகல மாணவர்களும் ஒன்றுகூடினார்கள். சுவீற்றிக்கு அருகில் சல்ம் அமர்ந்திருந்தான்.

“நல்ல ஜோடிப் பொருத்தம் மச்சான்.” மாணவர்களில் யாரோ பின்னால் கூறியது சுவீற்றிக்கு நல்ல தெளிவாகக் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள் சுவீற்றி. ஒருவருமே ஒன்றுமே சொல்லாதது போல பாவனை செய்தார்கள். சுவீற்றிக்கு பதிலடி கொடுக்க விருப்பம். ஆனால் அந்த இடத்தில் அவ்வாறு நடந்துகொள்வது அநாகரீகம் என தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தாள். விரிவுரையில் கவனம் செல்லவில்லை. என்ன சமூகம்? அன்பாகப் பழகிவிட்டால் போதும். மொட்டைத் தலைக்கும் முழந்தாளுக்கும் முடிச்சுப் போட்டு விடுவார்கள். படித்தவர்களே இவ்வாறு நடந்து கொண்டால் படிப்பறிவு குறைந்த உலகம் அடிப்படாதவர்கள் ஊர்களில் இருப்பதில், கதைப்பதில் தவறென்ன? சாதாரணமாகவே சுவீற்றி தனக்கு முன்னே நடக்கும் அடாவடித்தனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாகச் செல்பவள் அல்ல. அந்த இடத்திலேயே தட்டிக்கேட்டு விடுவாள். ஆனால் இன்று ஊதிக்கெடுத்த சங்குபோல் தனது நிலை ஆகிவிடக்கூடாதென்று மௌனமாக இருந்தாள். விரிவுரை முடிவடைவதற்கான நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டாள் சுவீற்றி.

விரிவுரை முடிவடைந்து மாணவர்கள் ஒழுங்காக வெளி யேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். தன்னையும் சல்லையும் இணைத்துக் கதைத்த மாணவர்களை சுவீற்றிக்கு நன்கு தெரியும். ஊன்றுகோல் உதவியுடன் வெளியேறியவள் தனது முச்சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டாள். மாணவர்கள் தொடர்ந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். வரிசை இடையே கேலி செய்த மாணவர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“டியர் விறங்டஸ், இங்கை ஒரு சில நிமிடம் வந்திட்டுப் போங்க.” முச்சக்கர வண்டியில் இருந்தவாறு சர்வசாதாரண மாக அழைத்தாள் சுவீற்றி. அந்த மாணவர்கள் சுவீற்றிக்கு அருகில் வந்தார்கள்.

“விறங்டஸ் நீங்கள் கேலி செய்தது உங்கடை தவறில்லை. உங்கடை வயசின்றை தவறு. ஊனமுடைய நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் படும் உடல் கஷ்டம், மனக்கஷ்டம் ஏதாவது உங்களுக்கு விளங்குமா? ஆனாலும் நாங்கள் எங்களுடைய குறைகள் மற்றையவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாதென்று மனவைராக்கியத்தோடை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறம். ஒரு மூலையுக்கை இருந்து வாழ எங்களுக்கும் தெரியும். ஆனால் அது வாழ்க்கையில்லை. மேடு பள்ளம், கரடு முரடு, நெளிவு சுழிவு இவையெல்லாவற்றையும் கடந்து வாழ்வதுதான் வாழ்க்கை. துன்பம் இல்லாமல் வாழ்க்கை இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான துன்பம்....” சுவீற்றி முடிக்கவில்லை.

“மிஸ் நாங்கள்.....” மாணவர்கள் ஏதோ கூற வர இடைமறித்த சுவீற்றி,

“பகிடிக்குச் சொன்னாங்கள் என்று சொல்லவாறியள் அப்பிடித்தானே” சுவீற்றி இவ்வாறு காரசாரமாகக் கூறியதால் மாணவர்கள் மெளனமானார்கள். ஒருவரை ஒருவர் வேறு பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“சுவீற்றி இவங்களை மன்னிச்சிடுங்க. ஏதோ தெரியாமல் சொல்லியிட்டாங்கள்.” குரலில் ஒரு குழைவு. ஏறிட்டு அந்த மாணவனை நோக்கினாள். சூரலைப் போன்று முகத்திலும்

வசீகரக்களை. தனக்கும் இவர்களுடைய விசாரணைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதைத் தெரியப்படுத்துவதற்காகவோ அல்லது அவர்களின் தவறை உணர்த்துவிக்க அவர்கள் சார்பில் மன்னிப்புக் கேட்டானோ என்னவோ இவ்வாறு கூறினான்.

“சவீற்றி”

என்று தனக்கு அறிமுகமில்லாத மாணவர்களே அழைக்குமளவிற்கு தான் பிரபல்யமாகி விட்டேனா ஒருகணம் தன்னை மெய்மறந்தாள்.

“மன்னிப்பு என்று ஒரு வார்த்தை இருப்பதால் நாம் இவ்வளவு பெரிய தவறுகளையும் செய்யலாமா விறங்டு” மதனுக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரிந்தது. அதனைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை சவீற்றி. “சரி சரி என்னைப்போல எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்கிற மனப்பக்குவம் இருக்காது விறங்டஸ்” கூறிய சவீற்றி வண்டியைச் சுழற்றிய வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து கொண்டாள்.

நாட்கள் நகர சவீற்றியும் இரண்டு வருடப் படிப்பை பூர்த்திசெய்துவிட்டாள். இன்னும் ஒரு வருடப் படிப்புத்தானே. அன்னை மாப்பிளை தேடும் படலத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டாள். சராசரிப் பெண்களுக்கே வரன் கிடைப்பது கஷ்டம். நொண்டியான சவீற்றிக்கு ? உயர் கல்வி கற்றவர்களுக்குத்தானே சீதனமும் அதிகம் கொடுக்கவேண்டி இருக்கிறது. அன்னையின் தேடுதலால் ஒரு பயனும் கிட்டவில்லை. நொண்டி என்று அறிந்ததும் கிட்டவந்த வரன்களும் எட்டி ஓடிவிட்டார்கள்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் சவீற்றியின் வாழ்க்கை பாலைவனம் ஆகியது. தாயாரின் வேலைப்பளுவைக் குறைப்பதற்காக சவீற்றியே குக்கரைப் பற்றவைத்தாள்.

என்னெய் போதாத காரணத்தினால் ஏரிந்துகொண்டிருந்த குக்கரின் மூடியைத் திறந்து என்னெய்யை ஊற்றினாள். பக்கென்று பற்றியது குக்கர்.

“அம்மா”

என்ற அலறலைக் கேட்டு அன்னை மலர் ஓடிவந்து சவீற்றியைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாளே தவிர தன்னைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை. அருகிலிருந்த மண்ணென்னெய்க்குப்பியும் தட்டுப்பட அன்னை மலர் அந்த அக்கினிக்கு இரையானாள். சவீற்றியும் செய்வதறியாது, செய்ய இயலாது,

“ஜேயோ அம்மாவைக் காப்பாற்றுங்க” என்று சத்தம் போட்டவாறு அன்னையை நெருங்கினாள். சவீற்றியை நெருங்கவிடாமல் அன்னை முற்றத்திற்கு ஓடிவந்து நிலத்தில் புரண்டாள். அயலவர்கள் ஓடிவந்து தீயணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். மலரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை.

“அம்மா ! அம்மா ! நானும் உன்னுடன் வரவிடாமல் ஏனம்மா வெளியிலை ஓடிவந்தாய்.”

சக்கர நாற்காலியை உதறித் தள்ளிவிட்டு தாயாரின் ஏரிந்த உடலின் மீது புரண்டு புரண்டு அழுதாள். அதற்கிடையில் ஒரு பெண்மணி துணி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து மலரைப் போர்த்திவிட்டாள்.

“என்ன அநியாயம்மா, என்னால் தான் எல்லாம் வந்தது. நீ இல்லாத காலம் என்னுடைய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டுமே என்று தானேயம்மா தேனீர் வைப்பதற்காக குக்கரைப் பற்றவைத்தேன். அதுவே உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்துவைத்து விட்டதம்மா ; என்னைப் பரிதாபம் பார்க்க யாரம்மா இருக்கிறார்கள் ?” மீண்டும் மீண்டும் தலையிலடித்துக் கதறினாள்.

“என்னுடைய குறையைக்கூடப் பெரிதுபடுத்தாமல் தன்னம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்த எனக்குக் கடவுள் தந்த தண்டனையா ?”

கண்களிலிருந்து ஆறாகப் பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டது இரு கரங்கள். கரங்கள் கண்களில் பட்டதும் பதற்றத்துடன் சுயநினைவிற்குத் திரும்பினாள் சவீற்றி. அருகிலே அறிமுகமான ஒரு வாலிபன். சலீமையும் தன்னையும் இணைத்துக் கதைத்த மாணவர்களுக்காக மன்னிப்புக்கேட்ட அந்த மாணவன்தான் நின்றிருந்தான். அதைவிட அவன் எந்தவிதத்திலும் பழக்கப்பட்டவனில்லை.

ஆனால் அன்னையின் இறுதிக்கிரியைகளில் முழு வேலை களையும் சக மாணவன் என்ற ரீதியில் இழுத்துப்போட்டுச் செய்தவன். இந்த வருடத்துடன் அவன் படிப்பு முடிகிறது. இவைதான் மதனைப் பற்றி சவீற்றிக்குத் தெரிந்தவை.

“எது எப்படியிருந்தாலும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் உள்ளே வந்தது மாத்திரமல்லாமல் கண்ணீரைத் துடைக்குமளவுக்கு யாரிந்த உரிமையைக் கொடுத்தது ?” மனதிற்குள் நினைத்த சவீற்றி ஒரு மாதிரியாக மதனை ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

“மிஸ் சவீற்றி நான் உங்களைப் பல தடவைகள் வெளியே நின்று அழைத்துவிட்டுத்தான் உள்ளே நுழைந்தேன்”. மதன் கூறிய வார்த்தை ஒரு வினாவிற்கான பதிலைக் கொடுத்துவிட்டது.

மீண்டும் ஒரு மாதிரியாக நோக்கினாள் சவீற்றி. எதையோ விளங்கிக் கொண்டவன்போல,

“சவீற்றி உங்கடை கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டே இருந்தது. அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மனத்தைரியம் எனக்கில்லை. இனி ஒருபோதும் உங்கடை கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வெளியேறக் கூடாது. வெளியேற விடவும் மாட்டன்.”

மதனின் வார்த்தைகள் சவீற்றியை மேலும் குழப்பமடையச் செய்தது.

“சவீற்றி அனுதாபத்தில் எடுத்த முடிவு இல்லை இது. அதே நேரம் ஆசையிலும் எடுத்த முடிவு இல்லை. உங்களைப்போல நல்ல மனம் உள்ளவையின்றை தன்னம்பிக்கைக்கு நான் ஒரு உதவுகோல்” அவ்வளவுதான்.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறைங்கள் ?”

சவீற்றியின் முடிவை அறிய விரும்பியவனாக ஆவலுடன் கேட்டான் மதன். சவீற்றி அன்னையை நோக்கினாள். அன்னையின் முகத்திலிருந்து வீசிய ஒளி ஆமோதித்ததுடன் இருவரையும் ஆசீர்வதிக்கவும் செய்தது.

“மதன் எப்பிடி உங்களுக்கு நன்றி.....”

வார்த்தைகள் வெளியேறாது தடம்புரண்டது.

“இற்ஸ ஓகே”

என்று சவீற்றியின் கரங்களைப் பற்றி ஆறுதல்படுத்தினான். சவீற்றி என்றும் சவீற்றியாய் இருக்க மதன் வந்தான். இதேபோல ஊனமுள்ள எல்லாப் பெண்கள் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு மதன் வருவார்களா?

முற்றும்.

யாத்தவர்-திருமதி ஆனந்தராணி நாகேந்திரன்,
ஆசிரியர்,

யா/கரணவாய் பொன்னம்பல வித்தியாலயம்.

அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான
போட்டித் தொடர் - 2006

சிறுகதை - மொழியெய்யப்பு

- 1 ஆம் இடம் திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியம்
- 2 ஆம் இடம் திரு. கே. ஆர். ஞானேந்திரன்
- 3 ஆம் இடம் செல்வி பா. குகதர்ச்சினி

சின்னத்துரை யாலசுப்ரமணியம்

மேல் மாகாணத்தின் கொழும்பு மாவட்டத்தில் தெஹிவளையை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட சின்னத்துரை பாலசுப் பிரமணியம் அரசு ஊழியர் களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கு இடையிலான போட்டித் தொடரில் “நான் உன்னைக் காதலித்த போதும்” என்ற தலைப்பில் சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பினைச் செய்து முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

(பிரசுரம் : 09. 03. 2006)

(டெய்வி நியூஸ் பத்திரிகை)

இந்து கமகேயின் நான் உன்னைக் காதலித்த போதும்

பெண்மையின் அழகு : அதோ அவர் இருக்கிறார். "எனது இதயத்தை வெளிக்காட்ட உகந்த நாள் இன்றாகும்" என அஞ்சலி தனக்குத் தானே சொல்லி மகிழ்ந்தாள். வான் முகில்கள் மீது தான் மிதப்பது போல் அவள் உணர்ந்தாள்.

அடர்ந்த கருமையான அழகாக வெட்டப்பட்ட முடியுடன் உயர்ந்த கரிய உடல் வாகைக் கொண்ட அவன் தான் வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தில் மூழ்கி இருந்தான். அவன் பிடித்திருந்த சிகரட்டிலிருந்து எழுந்த புகை அச்சுழலை மழுங்க வைத்து அங்குள்ள அமைவை முழுவதும் கனவு மயமாக்கியது. அது அவனையும் மணங்கமழ வைத்தது.

"நான் இங்கு இருக்கலாமா" அவள் துணிச்சலாகக் கேட்டாள். "இன்றைய இந்த நேரத்தில் உங்களைப் பார்ப்பது மிகவும் இனிமையாய் இருக்கின்றது". கம்மிய குரலில் கடுகிய பதில் ஒன்றை அவள் கேட்டாள். கம்மிய குரல்அவளின் இதயத்தின் ஆழத்தை ஊடுருவியது. அழகொன்று அவன் முன் வீற்றிருக்க எப்படி அவனால் வாசிப்பில் ஆழ்ந்திருக்க முடிகிறது. முதன் முதலில் அவள் எண்ணியது இதனையாகும். தன்னை யறியாமலே முதன் முதலாக அவர்களின் சந்திப்பை மீண்டெழ வைத்த நினைவுகளினாடு ஆழ்ந்து போனாள். செருக்குடன் தோன்றிய அவனை யார் என்றறிய அவள் விளைந்தாள். கேட்ட பொழுது அவன் பதிலளிக்கவில்லை. பதிலாக அவன் கேள்வி தொடுத்தான்.

என்னை மனிதனாக இனங்காண எனது சமூகப் பங்கினை அறிய விரும்புகிறாயா? அவனின் துணிச்சலைக் கண்டவள் திடுக்குற்றாள். அவன் கூறியதை விளங்கிக் கொள்ளத் தனக்கு மகிழ்வுடன் பதிலளிப்பான் என எதிர்பார்த்தாள். பெண்ணைகு என்பது ஆணோருவனால் எளிதாக எதிர்த்து நிற்கும் தன்மையதெனத் தோன்றியது. முரட்டுத்தனமான பிரதி பலிப் பும், அழகை உதாசீனஞ் செய்தமையும் அவனை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

எத்தகைய மாறு பாடானவன்? காதலன் ஒருவனாக எவ்விதம் நடந்து கொள்வான்? காதலனாக எவ்விதம் மாறுபாடா யிருப்பான்? அவனுடன் முதலில் உரையாடிய பொழுதிலிருந்து இத்தகைய நினைவுகள் அவளுள் மேலோங்கின. அன்றைய தினமே பெண்ணைகு பற்றி கேட்ட கேள்விக்கு அவன் அளித்த பதில் இன்னமும் ஞாபகத்தில் உள்ளது. அவன் உதிர்த்த வார்த்தைகளை அதீத விருப்புடன் அடிக்கடி மீட்டுவாள்.

"எந்த அழகியலானஞும் கூறுவது போல அதுஉலகிலுள்ள அதிசயமான அழகான பொருளாகும். ஆயினும் பெண்ணைகு பற்றிய எனது நோக்குகள் பெரும்பாலானோர் கருத்துக் களிலிருந்து நிச்சமாக வேறுபட்டவை. நிர்வாணப் பெண்மை காமம் ஊட்டுவது எனச் சிலர் கருதுகிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை முழுமையாக ஆடையணிந்த பெண் முழு நிர்வாணப் பெண்ணிலும் பார்க்கக் காமமூட்டவல்லவள். முழுமையாக வெளிக் காட்டும் நிர்வாணம் என்னைத் தூண்ட மாட்டாது. ஆட்பட்டவனைக் கற்பனை செய்ய விடுவது கவருந் தன்மையது. அவளின் அழகுபற்றி ஒருவித கற்பனையுடன் திருப்தியுறாது வியாக்கியானங்களைத் தொடர்ந்து கொண்டே போகலாம். அங்கு காண்பது ஒரு எல்லை மீறிய அழகாகும். முழு நிர்வாண கிரேக்கச் சிலைகளிலும் பார்க்க அரை நிர்வாணச் சிலைகள், மெல்லிய ஆடைகளினாடாக அழகை முழுமையாக வெளிக்காட்டுவதால் அதிக தாக்கம் தர வல்லவை என்னும் உண்மையை வெளிப்படையாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னை உணர்ச்சியுட்டும் நோக்கில் நீ இங்கு வந்

திருந்தால், நீ அணிந்திருக்கும் நுண் மினிச்சட்டை எவ்வித பயனுமற்றது".

அவன் சொல்லியவற்றைச் சீரணிக்க அஞ்சலிக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது. அதே வேளை கவர்ச்சியான தோற்றம் பற்றிய அத்தகைய குறிப்பு அவளை இக்கட்டான நிலைமைக் குள்ளாக்கியது. மேலும் இந்தக் குறிப்பே அவனை ஒரு சாதாரண மனிதனை விடப் பெரியவனாகப் பார்க்க வைத்தது. அவன் தன்னைப் போன்றவன் எனும் எண்ணத்திற்காளானாள். அவனைப் பற்றிய அவளது உணர்வுகள் விளங்க வைக்கவோ, விளங்கிக்கொள்ளவோ முடியாதவை. அது பயம், பக்தி, ஆச்சரியம் ஆகியவற்றின் ஒரு கலவையாகும்.

அஞ்சலியை இணங்கிப் போகாதவளாகவே ஒவ்வொருவரும் கருதினர். அவளின் பெற்றோர் கூட அவள் தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அல்லாவிடில் ஒரு நாள் ஆபத்திற்குள்ளாக நேரும் என எச்சரித்திருந்தனர். யாருக்காகவேனும் தான் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை எனக் கூறிய வளாயிருந்தாள். விவாகம் பற்றிய அவளது எண்ணமே பாரியளவில் வேறுபாடானது. அழகிய பாரிய இளவரசன் ஒருவன் ரோசாவுடன் வந்து தன்னை மணம் புரியக் கேட்க வேண்டுமென எப்பொழுதும் விரும்பியதில்லை. விரும்பும் ஆடவனை மணம்புரியக் கேட்பதில், தான் முன் நின்றால் என்ன என அவள் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. உண்மையில் காதல் வசமானால் அதனை உன்னுள்ளே ஏன் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆண்கள் மட்டும் ஏன் காதலைத் தெரிவிப்பதில் முன் நிற்க வேண்டும்.

அவன் இன்னமும் வாசித்தவாறே உள்ளான். ஆனால் அஞ்சலியால் அதை மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. உங் களிடம் நான் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும் எனத் தயங்கியவாறு கூறினாள்.

நான் உங்களை மணக்க விரும்புகிறேன். இது ஆச்சரியம் தருவதாயிருக்கலாம். ஆயினும் உண்மையில் நான் உணர்வது அதனையே. பெரும் ஆத்ம நிறைவுடன் அவனைப் பார்த்தாள். மேசை மீது புத்தகத்தை விட்டு அமைதியாக அவன் எழுந்து நின்றான்.

அவ்வளவு விரைவாக இத்தகைய துணிச்சலை எதிர்பார்க்க வில்லை. இருந்தும் பெரியளவில் நான் அதை மெச்சுகிறேன். நீயும் என் போன்ற வகையினர் என நினைக்கின்றேன். ஆயினும் நான் ஒவ்வொரு உணர்விலும் வேறுபட்டவன் என்பதை வெளிப்படையாகக் கூற வேண்டும். திருமணம் பற்றிய எனது எண்ணங்கள் மிகவும் வேறுபட்டவை. மணம் புரிந்து விட்டால் மட்டும் நாம் ஓருயிராகி விட மாட்டோம்.

திருமணத்தின் பின்பும் இருவேறான விசேষித்த எமது சொந்த வழிமுறைகளைக் கொண்டவர்களாகவே இருப்போம். அதனை நீங்கள் விரும்புவீர்களா அம்மணி. இவையாவற்றையும் உங்களால் சகிக்க முடியுமா எனக் கேட்டு அவளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

துல்லியமான என்தேவை அதுவே என் அன்பே. இன் ணொருவருக்காக ஒருவர் நல்கும் பாரிய ஈடுபாடே காதல் என்பதாகும். நான் காதலிக்கும் ஒருவருக்காக எனது உயிரைத் தியாகம் செய்ய நான் தயாராக இருப்பதுடன் எப்பொருளுக்காகவும் உலகில் காதலை நான் விட்டுக் கொடுக்கவும் மாட்டேன் என்று மசிழ்வுடன் அஞ்சலி கூறினாள். மிதந்து செல்வது போல அவள் உணர்ந்தாள். மாறுபாடான மனிதனுடன் வாழ்க்கையின் எஞ்சிய பகுதி எப்படியாக முழு நிறைவுபெறும் என அவள் அதி சயித்தாள். மிகவும் பாரிய இடர் ஒன்றை எடுத்துள்ளதாக அவள் உணர்ந்தாள். ஆயினும் அவள் பின்னடிக்கவில்லை.

காலம் ஓடியது. எதிர்பார்த்தவற்றிலும் மேலாக நிகழ்வுகள் வந்தன. எவரும் அதனை அறிந்திலர். ரோசாக்களோ

வண்ணத்துகள்களோ அவர்களைப் பாராட்ட அங்கில்லை. இதயத்திற்கு நெருக்கமான பொருட்களை பகிரங்கப்படுத்து வதால் உண்மையான இனிமையைப் பெறமுடியாது என நினைத்து இருவரும் மகிழ்ந்தார்கள்.

"கவரத்தக்க ஒன்றை நான் உனக்குக் காட்ட வேண்டும்". முதலிரவில் அவன் சொன்னான். அஞ்சலி அதிர்ச்சி யடைந்தவளாகப் படுத்திருந்த கட்டிலுக்குச் சிறிய படமொன் றைக் கொண்டு வந்தான்.

"அழகிய பொருளொன்று எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சி தர வல்லது". என்று படத்தின் மேல் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. கீழே அரைவாசி ஆடையுடன் அழகிய பெண்ணின் படம் வரையப்பட்டிருந்தது. பெண் அச்சொட்டாக அஞ்சலியை ஒத்திருந்தாள். மெல்லிய ஆடையினாடே அழகிய உடலின் வளைவுகள் தென்பட்டன. அவள் படுத்திருந்தவிதம் உணர்ச்சி யுட்டும் விதமாக இருந்தது.

அஞ்சலி ஒருமுறை பெண்மை அழகு பற்றி நான் கூறியது ஞாபகமிருக்கிறதா? உன்னை நினைவில் நிறுத்தி இப்படத்தை நான் வரைந்தேன். நான் சொன்னதைப் பற்றி என்னுடன் இனங்குகிறாயா? நீ அணிந்த எந்த உடையிலும் இவ்வாறு உணர்வுட்டும் விதமாக நீ எனக்குத் தோன்றியதில்லை. நீ எனக்கு அழகிய வஸ்துவாகும். அதனைத் தீண்டி அதன் மேன்மையைக் குறைக்க எப்பவும் நான் விரும்பவில்லை. எப்பொழுதும் அழகிய வஸ்துவாக எனக்கு நீ விளங்க வேண்டும் என்பதே என் விருப்பு எனக் கூறி அன்புடன் அவள் முகத்தில் அவள் மறுதலிப்பை உற்று நோக்கினான்.

அஞ்சலி அவனைக் கிறங்கிப் பார்த்தாள். முதலிரவன்றே அத்தகைய சொற்களைக் கேட்பதில் அவள் மிகவும் செவி குன்றிப் போனாள். அவன் காதல் மிக்கவனாகவும் உணர்வுட்டு பவனாகவும் இருப்பான் என அவள் நினைத்தாள், எல்லாம் தலை கீழானதாகத் தோன்றியது. கன்னங்களால் கட்டுக் கடங்காது, கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அதியுச்ச விருப்புடன் அவள் கட்டி நிர்மாணித்த காதல் உலகு துண்டும் துகரூமாக உடைந்து போனது. சாவது போல அவள் உணர்ந்தாள். மிகச் சிரமத்துடன் துணிவை வரவழைத்து அவள் கூறினாள்.

இரசிப்பதற்கான அழகியற் பொருள் மட்டுமே என என்னை நினைக்கிறீர்களா? முழுவாழ்வையும் பெண்களை அழகாகப் பார்ப்பதில் செலவளிக்கப் போகிறீர்களா? நான் ஊனாலும், உதிரத்தாலும் ஆனவள் அல்லவா? என்னை உணர்வுகளும், உந்துதலும் உள்ள ஒரு மனிதப் பிறவியாக நீங்கள் பார்க்க வில்லையா?

எல்லாவிடத்தும் கோட்பாடுகள், செயற்பாடுகளில் நீங்கள் வேறுபட்டவர் எனக் கூறிய பொழுது அது எல்லா உணர்வுகள் சார் பிலுமென எனக்குப்படவில்லை. எத்தகைய நல்ல காதலராக இருப்பீர்கள் என நான் நினைத்தேன்.

எவ்வளவு உணர்வுட்டவல்லவராக, காதல் லீலை மிக்கவராக, கவித்துவம் மிக்கவராக உங்களை கற்பனை செய்தேன். ஏன் எனக்கு இவ்விதம் செய்தீர். ஒவ்வொரு இயல்பிலும் உலகில் ஏனைய யாவற்றிலும் வேறுபட்டவளாக என்னை நான் நினைத்தேன். மனிதத் தேவைகள் என்று வரும்பொழுது நானும் ஒருவகை மனிதப் பிறவியே என்பதை இப்பொழுது அறிகிறேன். உலகிலுள்ள எதற்காகவும் உடலியல் உணர்வுகளை எவரும் விட்டுக் கொடுக்க முடியாது. எத்தகைய மேலான காதலும், திருமணத்தால் நிறைவு பெறாவிடில் எவரையும் திருப்திப்படுத்த மாட்டாது எனக் கூறியவாறு மறுபடியும் திரும்பியவள் மிகக் கசந்து அழத் தொடங்கினாள்.

சில வினாடிகள் கழிந்தபின் மென்மையான முத்தமொன்றை ரோசா அனைய அவளது கன்னங்களில் அவன் பதித்தான். அதன் பின்பே அவளின் மென்மையாக சருமம் தந்த முன் ணெப்பொழுதும் அனுபவித்திராத சுகத்தை அவன் உணர்ந்தான்.

யாத்தவர் : - திரு. சின்னத்துரை பாலசுப்ரமணியம்

கே. ஆர். ஞானேந்திரன்

நாரஹேன்பிட்டியாவிலுள்ள நிலங்களைவயாளர் தினைக்களத்தில் பணிபுரியும் கே. ஆர். ஞானேந்திரன் என்பவர் அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டித் தொடரில் “நிழல்” என்ற தலைப்பில் சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பினைச் செய்து இரண்டாம் இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

நிழல்

"அம்மா, நாளைக்கென்றால் எனக்கு படம் பார்க்க
 *நான்கு அணா வேண்டும்". சம்பு பிடிவாதம் பிடித்தான்.
 அவனின் அம்மா மிகவும் குழப்பமடைந்தாள். இந்தப்
 பிள்ளை இவ்வளவு பிடிவாதக்காரனாக மாறியது
 எப்படி? அந்தப் படம் அங்கு காட்சிக்கு வருவதையிட்டு,
 கடந்த ஆறு மாதங்களாக அவள் மிகவும் பயத்துடன்
 காலத்தைக் கடத்தினாள். அவர் இப்போது உயிருடன்
 இல்லை என்று நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் " எப்படி
 மக்கள் அவரைத் திரையில் பார்ப்பது". திரைப்படத்தின்
 தயாரிப்பாளர்கள் அவளின் மனதேவதனையை கருத்தில்
 எடுத்து அத்திரைப்படத்தை மக்கள் காட்சிக்கு திரையிட
 மாட்டார்கள் என அவளுக்குள் ஒரு எதிர்பார்ப்பு
 இருந்தது. மேளமடித்து, வாத்தியங்கள் ஊதிக் கொண்டு
 சென்ற சங்கீதக் குழுக்களுடன், தன் கணவரின் மிகப்
 பெரிய வர்ணப் புகைப்படத்துடன் பிரசாரப் பதாகைகள்
 தாங்கிய இளைஞர்கள் கூட்டத்தின் ஊர் வலத்தை,
 வீதியில் ஒருநாள் கண்டதும் சிலநாட்கள் நகரத்தை விட்டுச்
 செல்லத் தீர்மானித்தாள். ஆனால் அது நடைமுறைக்கு
 ஒத்துவராத முடிவாயிற்று. இப்போது திரைப்படம்
 நகரத்திற்கு வந்தும் விட்டது. மூன்று தெருக்களுக்கு
 அப்பாலுள்ள திரையரங்கில், ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது
 ஆறுமணி நேரமாவது அவளின் கணவன் கதைத்து,
 அங்குமிங்கும் சென்று பாட்டுப் பாடுவார்.

தன்னுடைய அப்பாவிற்கு மீண்டும் உயிர் வந்தது போல்
 சம்பு மிகவும் வெறியுடன் இருந்தான்.

"அம்மா, அம்மாவும் படம் பார்க்க வரமாட்டார்கள் ?".

"இல்லை"

* இருபத்தைந்து சதம் பெறுமதியான காசு

"ஐயோ வாருங்களேன், அம்மா வரவே வேண்டும்".

திரைப்படத்தைப் பார்ப்பது தன்னால் ஒருபோதும் முடியாத காரியம் என்று அவனுக்கு விளங்கப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பிள்ளை அவளால் பதில் தரமுடியாதவாறு வாதம் செய்தது.

"எப்படி முடியாமல் போகும்? ஏன் அம்மா, அப்பாவின் போட்டோவைப் பார்க்கிறீர்கள்தானே? அந்தச் சுவரில் அடித்திருக்கிற பெரிய போட்டோவை தினமும் பார்க்கிறீர்கள் தானே?"

"ஆனால் அந்தப் போட்டோ கதைக்காது, நடக்காது, பாட்டுப் பாடாது தானே".

"அப்படியானால் அம்மா, அவைகளை விரும்புகிறீர்கள் உயிர் உள்ளவற்றைவிட அப்படித்தானே?"

அடுத்தநாள் முழுவதும் சம்பு மிகவும் அமளிதுமளிப்பட்டான். வகுப்பறையில் அவனின் ஆசிரியர் சிறிது நேரம் அவனிட மிருந்து பார்வையை எடுத்ததும் அவன் அடுத்த கதிரையிலிருந்த நண்பனிடம் குனிந்து இவ்வாறு கிச்கிசுத்தான்.

"இந்தத் திரைப்படத்தில் நடிப்பதற்கு என் அப்பாவிற்கு பத்தாயிரம் ரூபா கொடுத்தார்கள். இன்று மாலை நான் அதைப் பார்க்க போகின்றேன், நீயும் வருகிறாயா?",

என்னது, குமாரியா?,

அவனின் நண்பன் கேலியாகக் கேட்டான். தமிழ்த் திரைப்படம் அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்காத ஒன்று. "நானென்றால் அந்தப் பக்கமே போகமாட்டேன்".

"ஆனால் இது மற்றைய தமிழ்த் திரைப்படங்கள் மாதிரி யில்லை. என் அப்பா ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் அந்தக் கதையை எங்களுக்கு சொல்வார். அது மிகவும் நல்ல கதை. அப்பா தான் அந்தக் கதையை அப்படியே எழுதினார். எழுதுவதற்கும் நடிப்பதற்கும் அப்பாவிற்கு பத்தாயிரம் ரூபா கொடுத்தார்கள், நீயும் வருகிறாயென்றால் நான் உன்னையும் படம் பார்க்க கூட்டிப்போகிறேன்."

"ஜேயோ நானென்றால் தமிழ்ப்படங்கள் பார்ப்பதில்லை."

"நான் சொன்னேன்தானே, இது சாதாரண தமிழ்ப்படம் இல்லை. இது ஆங்கிலப் படத்தைப் போன்று சிறந்தது."

ஆனால் சம்புவின் நண்பன் தன்கருத்தில் அழுத்தமாகவே இருந்தான். சம்புவிற்கு தனியே சென்று படம் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. அது தமிழ்த் திரைப்படங்களில் புதிய முறையைப் புகுத்துவதற்கான ஒரு முயற்சியாக இருந்தது. அக்கதை நவீன முறையில் இருந்தது. இசை மிகவும் குறை வாகவே பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதாவது பதின்னான்கு வயதில் திருமணம் செய்வதை மறுத்து, தனியே வாழ்க்கையை கொண்டு செல்லும் முயற்சியில் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயில் விரும்பும் குமாரி என்னும் இளம் பெண்ணையைப் பற்றிய கதை. அவளில் கோபம் கொண்ட அவளின் அப்பா (சம்புவின் அப்பா) அவளை தன் பிள்ளை இல்லையென்று ஒதுக்கி விடுகிறார். ஆனால் கடைசியில் அவளை மன்னித்து விடுகிறார்.

நாலணா வகுப்பில் இருந்த சம்பு திரைப்படம் ஆரம்பிக்கும் வரை பொறுமையின்றி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் அவன் தன் தந்தையைக் கடைசியாகப் பார்த்தது. அப்பா இல்லாமல் வீடு களையிழந்திருந்தது.

அரங்கு இருட்டாகியது. குறுந்திரைப்படம் விளம்பரக் காட்சி களில் சம்பு உற்சாகமின்றி பார்த்தபடி இருந்தான். கடைசியாக

அவனின் தந்தை திரையில் தோன்றினார். அவர் தினமும் வீட்டில் அணியும் வேட்டியும் சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தார். அவர் மேசைக்கருகில் அமர்ந்திருந்தார். வீட்டிலிருப்பதைப் போலவே, மகள் அவருக்கருகில் வந்தாள். சம்புவுடன் கதைப்பதைப் போலவே அவர் அவனின் தலையைத் தடவி அவளுடன் கதைத்தார். அப்பா அவளுக்கு கணக்குப் பாடம் சொல்லித் தர ஆரம்பித்தார். அவள் தன் முழங்காலின் மேல் சிலேட்டை வைத்தாள். அவர் அவள் எழுதிக் கொள்வதற்கு கணக்கைச் சொல்லத் தொடங்கினார். "வண்டில்காரன் ஒரு மைல் போக 2 அணா கேட்கிறான் ராமனின் கையில் 3 அணா இருக்கின்றது. வண்டிக்காரன் ராமனை எவ்வளவு தூரம் கொண்டு செல்வான்"? மகள் பென்சில் நுனியை வாயில் வைத்துபடி கண்ணை சிமிட்டினாள். அப்பா பொறுமையிழப்பது தெரிந்தது. "சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள் குமாரி?" சம்புவின் உடு முனு முனுத்தது. "என்னவென்றாலும் சொல்லுங்கள், இல்லையென்றால் கன்னத்தில் அடி கிடைக்கும். அப்பாவைப் பற்றி உங்களைவிட எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எப்படி யென்றாலும் கணக்கில் குமாரி சம்புவைவிட கெட்டிக்காரி. அவள் சரியான பதிலைச் சொன்னாள். அப்பா மிகவும் சந்தோசப்பட்டார். சம்பு கணக்கைச் சரியாகச் செய்தால் அவர் எவ்வளவு சந்தோசத்தில் துள்ளுவார். ஒரு முறை, நீர் வெளியேறும் தொட்டியும், அதற்கு மேல் பொருத்தியிருந்த பைப்பைப் பற்றிய கேள்விக்கு எதேச்சையாக சம்பு சரியான பதில் சொன்னது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. தொட்டி மீண்டும் நிரம்ப மூன்று மணித்தியாலங்கள் எடுக்கும் என்று சம்பு சொன்னதும் அப்பா கதிரையிலிருந்து துள்ளிக் குதித்த விதம்!

திரைப்படம் முடிந்து மீண்டும் விளக்குகள் ஏரியத் தொடங்கிய நேரம் சம்பு பின்னால் திரும்பி இயந்திர அறையின் சிறிய துவாரத்தைப் பார்த்துபடியே இருந்தான். அப்பா அதற்குள் மறைந்து போனாரோ என்ற உணர்வில், அப்பா இல்லாத உலகம் வெறுமையானது என்ற உணர்வு அவனுக்குள் எழுந்தது. அவன் வீட்டுக்கு ஓடினான். அம்மா அவன் எழுந்தது.

வரும்வரை கதவருகில் நின்றபடி வழி பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

"இப்போது நேரம் ஒன்பது. நீ மிகவும்தாமதமாகி விட்டாய்."

"படம் இன்னும் நீண்டு கொண்டே போயிருந்தால் நான் அவ்வளவிற்கு சந்தோசப்பட்டிருப்பேன். அம்மா சரியான மோசம். ஏன் அம்மா நீங்கள் பார்க்கவில்லை?"

இரவுச் சாப்பாடுசாப்பிடும்போது அவன் தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டேயிருந்தான். சரியாக அப்பா பாட்டுப் பாடுவதைப் போலத்தான், சரியாக அப்பா நடப்பதைப் போலத்தான். சரியாக அவனின் அம்மா எந்த சந்தோசத்தையும் காட்டாமல் அமைதியாக அவன் சொல்வதைக் கேட்டபடியிருந்தாள்.

"என் அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கின்றீர்கள்?"

என்ன சொல்ல?

"அம்மாவுக்கு படம் பார்க்க விருப்பமில்லையா"

"அவள் அவனின் அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லவில்லை. உனக்கு நாளைக்கும் போய் படம் பார்க்க விருப்பமா? அவள் கேட்டாள்."

"ஆம் அம்மா. முடியுமென்றால் படம் முடியுமட்டும் ஒவ்வொரு நாளும் என்றாலும் போக எனக்கு ஆசை, அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் நாலணா தருவீர்களா?"

"ஆம்"

"ஒவ்வொரு நாளும் என்னை இரண்டு தடவை பார்க்க விடுவீர்களா?"

"இல்லை, அது முடியாது, பிறகு உன் படிப்புக்கு என்ன நடக்கும்?"

"அம்மா வரமாட்டுர்களா படம் பார்க்க அம்மா?"

"இல்லை அதைச் செய்ய முடியாது"

இன்னும் ஒரு கிழமை போகுமட்டும் தினமும் மூன்று மணித்தியால்யங்கள் சம்பு தன் அப்பாவின் அருகில் காலத்தைப் போக்கினான். ஓவ்வொரு காட்சியின் முடிவிலும் அவன் மிகவும் கவலையை உணர்ந்தான். தினமும் அவனுக்கு சோகமான நாட்களாயின. இரவுக் காட்சியையும் பார்ப்பதற்கு அவன் மிகவும் விரும்பினாலும் தாய் பள்ளிக்கூடத்தின் பாடங்களைப்பற்றி தேவைக்கதிகமாக கவனமெடுத்தாள். காலம் பெறுமதியானது. ஆனால் அம்மாவுக்கு அதைப்பற்றி தெளிவு இல்லைப் போலும். படிப்பினைப் பின்போடலாம். ஆனால் அப்பாவை நிறுத்தி வைத்திருக்க முடியாது. திரைப்படத்தின் இரவுக் காட்சியைப் பார்க்கச் செல்பவர்கள் மேல் அவனுக்கு பொறாமை வளரத் தொடங்கியது.

அவனுடைய பிடிவாதம் மேலும் பொறுக்க முடியாமல் அவனின் அம்மா கடைசி நாள் படத்தைப் பார்க்கப் போக ஒத்துக் கொண்டாள். அவர்கள் இரவுக் காட்சிக்குச் சென்றார்கள். தாய் பெண்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட பக்கத்தில் இருந்து கொண்டார். படத்தைப் பார்க்க இருப்பதற்கு அவள் தன்பலம் முழுவதையும் பிரயோகிக்க வேண்டியதாயிற்று. குறுந்திரைப்படம், விளம்பரங்கள் முடியும்வரையில் அவளுக்குள் பெரிய நிம்மதி உணர்வு தெரிந்தது. திரைப்படம் ஆரம்பித்ததும் அவளின் இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. திரையில் அவளின் கணவன் அவரின் மனைவி யுடன் கதைப்பது பிள்ளையுடன் விளையாடுவது பாடல்பாடுவது நடப்பது ஆடை அணிவது என்று சகலதும் முன்னர் போன்றே இருந்தது. அதே உடை, அதே சூரல், அதே கோபம், அந்த மகிழ்ச்சி முழுத் திரைப்படமே அவளுக்கு செய்யப்பட்ட

கொடுமையாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் பலமுறை தன் கண்களை முடியவாறு இருக்க முயற்சித்தாள். ஆனால் திரைப்படம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. துன்பத்திற்குள் இருக்கும் இன்பமாகவே அவளுக்கு இருந்தது. அப்போது அவர் சாய்மனைக் கதிரையிலிருந்து பத்திரிகை வாசிக்கும் காட்சியோன்று தோன்றியது. அவர் எவ்வளவுக்கு பத்திரிகையை ஆழமாக விருப்பத்துடன் வாசிக்கிறார் என்பது இப்போது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவர்கள் திருமணம் முடித்து வாழ்ந்த இத்தனை ஆண்டுகளில் அவரின் இந்தப் பழக்கத்தால் எத்தனை முறை அவள் அவருடன் சண்டை பிடித்திருப்பாள். கடைசி நாளான்று கூட இரவு உணவை முடித்தவுடன் அவர் பத்திரிகை ஒன்றை கையிலெடுத்துக் கொண்டு இதைப்போன்றே அவரின் கன்வஸ் துணியிலான கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார். அந்தக் காட்சியில் கோபமடைந்த அவள் "நீங்களும் உங்களின் நாசமாப் போன பத்திரிகையும்! இதைவிட நல்லதில்லையா நாள்பூராக நித்திரை கொள்வது!" என்று சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்திலிருந்து சென்று விட்டாள். பின்னர் அவரைப் பார்க்கும் போது அவள் கண்டது அவர் கதிரையில் பின்னால் சாய்ந்திருக்க பத்திரிகை அவரின் முகத்தை முடியவாறு விழுந்திருந்தது.

இதுவென்றால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத காட்சியாக இருந்தது. அவளிடமிருந்து விம்மல் வெடித்துக் கிளம்பியது.

ஆண்களுக்கான பக்கத்தில் தன்னுடைய ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த சம்பவுக்கு, இந்தப் பத்திரிகை வாசிக்கும் பாணியில் தன்னுடைய அப்பாவைப் பார்ப்பதை மிகவும் விரும்பினான். அடுத்து இளம்பெண் வெளியே வந்து அவர் வாசிப்பதைப் பார்த்து என்ன வாசிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டாள். சம்பந்தமற்ற கேள்வி கேட்டு அவரைக் கோபமாக்கினாள்.

இப்போது அவளுக்கு சரியான தண்டனை கிடைத்தது. "குமாரி, நீ வெளியே போகிறாயா? இல்லையென்றால் நான் உன்னைப் பிடித்து வெளியே தள்ளவா?" என்று அப்பா சத்தமிட்டார். அப்பாவுடன் பழகும் முறை இந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியாது. அதனால் சம்பு அவளை மிகவும் வெறுத்தான்.

மகள் பேச்சு வாங்குவதை மிகவும் விருப்பத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சம்புவிற்கு, பெண்கள் பக்கத்திலிருந்து அழுகைக்குரல் கேட்டது. உடனே ஆசனங்களிலிருந்து எழுத்த வர்களின் கால்களின் உரசல் சத்தங்களும், "வெளிச்சத்தைப் போடு, யாருக்கோ இடையூறு நடத்தவிட்டது." என்று கூச்சலிடும் சத்தமும் அவனுக்கு கேட்டது. ஐனங்கள் அமளிதுமளிப்பட்டு அங்குமிங்கும் ஒடினர். இந்த தடங்கலை சாபமிட்டவாறு யாருக்கு என்ன நடந்ததென்று தெரிந்து கொள்வதற்காக சம்பு வாங்கு ஒன்றின்மீது ஏறி நின்றான். கீழே விழுந்திருந்த தன் அம்மாவை யாரோ தூக்குவதைக் கண்டான். அது என் அம்மா! அம்மாவும் இறந்து விட்டாரா," சத்தமிட்டவாறு மரத்தடுப்பின் மேலால் பாய்ந்தான். அவன் கூக்குரலிட்டு அழுத் தொடங்கினான். "அவருக்கு மயக்கம் தான் வந்தது. வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இதில் ஏற முயற்சிக்க வேண்டாம்." என்று யாரோ அவனுக்கு சொன்னார்கள். அவர்கள் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று பின்பக்க விறாந்தையில் படுக்க வைத்தனர். மின்சார விளக்குகள் மீண்டும் ஏரியத் தொடங்கியது. ஐனங்கள் திரும்பி தங்கள் ஆசனங்களுக்குச் சென்றனர். திரைப்படம் மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. அம்மா கண்ணைத் திறந்து, எழுந்திருந்து கொண்டு "நாங்கள் போவோம்" என்றாள்.

நல்லது அம்மா என்று சொன்ன அவன் கூலி வண்டிலைத் தேடிக் கொண்டு வந்து, அதில் ஏறுவதற்கு அவளுக்கு உதவி புரிந்தான். அவளும் வண்டியில் ஏறும் போது, இருட்டாகியிருந்த

அரங்கிலிருந்து அவனுக்கு பழக்கமான குரல் கேட்டது. "குமாரி, நீ வெளியே போகிறாயா, இல்லையென்றால் நான் உன்னை வெளியில் தள்ளவா? சம்புவின் மனம் சோகத்தில் பாரமாகியது. அவன் அழத் தொடங்கினான். கவலையின் உச்சத்தில் தாய் மயக்கமாகியதும், தன் அப்பாவிடமிருந்து கடைசி முறையாக விடைபெறுகிறோம் என்ற அந்த நிமிஷ உணர்வு இரண்டும் சேர்ந்து அவனை அவ்வாறு அழச் செய்தது. அடுத்த நாள் திரையரங்கின் உரிமையாளர் திரைப்படத்தை மாற்றி விடுவார்.

ஏ. கே. நாராயணனின் Malgudi Days கதைக் கோவை களிலிருந்து Shadow எனும் சிறுகதையின் சிங்கள மொழியாக்கத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

**சிங்கள மொழியாக்கம் - G. Hemapala Wijewardhana
யாத்தவர் - திரு. கே. ஆர். ஞானேந்திரன்.**

பாலசுப்ரமணியம் குகதர்சனி

“மணக்கிறது மண்ணெய்” என்ற இந்த சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பினைச் செய்து மூன்றாம் பரிசினைப் பெற்ற செல்வி பா. குகதர்சனி உள்நாட்டவுவல்கள் அமைச்சில் பொது முகாமைத்துவ உதவியாளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

தெஹிவளையில் வசித்து வரும் இவர் தமது கல்லூரி நாட்களில் தமிழ் மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் பேச்சு, கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, பட்டிமன்றம், வினாவிடைப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டு கோட்ட, மாவட்ட, மாகாண மட்டங்களில் பல பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார்.

மேலும் கடந்த ஆண்டு அரசு உத்தியோகத்தர் களுக்கான இலக்கிய நிர்மாணப் போட்டியிலும் அமைச்சின் கலை இலக்கிய போட்டியிலும் கவிதைக்குத் திறமைப் பரிசைப் பெற்றுள்ளார். பாடசாலையிலும் கல்லூரியிலும் பின்னர் பணியாற்றிய வடக்குக், கிழக்கு மாகாண திறைசேரியிலும் சிறந்த அறிவிப்பாளராக பெயர் பெற்றுள்ளார்.

மணக்கிறது மன்னெய்

- அம்ரிதா ப்ரிதம் -

(ஆங்கில சிறுகதையின் மொழிபெயர்ப்பு)

வெளியே குதிரை கனைத்தது. கனைப்பை இனங்கண்டு கொண்ட கலேரி வீட்டுக்கு வெளியே ஓடினாள். குதிரை அவளது பெற்றோரின் கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்தது. அது தான் தன் தந்தையின் வீட்டுக்குச் செல்லும் கதவே போல, அதன் கழுத்தில் தலை சாய்த்தாள் அவள்.

கலேரியின் பெற்றோர் சம்பாவில் வாழ்கின்றார்கள். சம்பா, உயர் நிலத்தில் அமைந்துள்ள அவளது கணவனின் கிராமத்திலிருந்து சில மைல் தூரத்திலுள்ளது; பாதையானது தாழ்நிலத்தை நோக்கி வளைந்து நெளிந்து இறங்கிச் செல்லும்; இந்த இடத்திலிருந்து பார்த்தால், நீண்ட தூரத்திலிருக்கும் சம்பா, காலடியில் பரந்து விரிந்து கிடப்பதைப் போல் தோன்றும். பிறந்த வீட்டு நினைவு வரும்போதெல்லாம் கலேரி தன் கணவன் மானக்குடன் இந்த இடத்துக்குச் செல்வாள். ஆதவனின் ஒளியில் மின்னுசின்ற சம்பாவின் அகங்களைப் பாத்திருந்து விட்டுத் திரும்புவாள்; அவள் மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருக்கும்.

ஆண்டுக்கொருமுறை, அறுவடைக்குப் பின்னர் தன் பெற்றோருடன் ஒரு சில நாட்களைக் கழிக்கக் கலேரி அனுமதிக்கப்படுவாள். அவர்கள் ஒருவனை லகர் மண்டிக்கு அனுப்பி அவளைச் சம்பாவுக்கு அழைத்துக் கொள்வார்கள். கலேரியைப் போலவே வெளியே மணமுடித்துள்ள அவளது இரு நண்பிகளும் அதே நேரத்தில் சம்பாவுக்கு வருவார்கள். பெண்கள் மூவரும் தங்கள் சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அந்த வருடாந்த ஒன்று கூடலூக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பர். ஒன்று சேர்ந்து தெருக்களில் திரிவர். பின்பு, அறுவடைத் திருவிழா வரும். அறுவடைத் திருவிழாவுக்குப் புதிய துணிமணிகள் வாங்குவார்கள்.

அவர்களது துப்பட்டாக்கள் சாயமுட்டப்பட்டு, கஞ்சி இடப்பட்டு, மைக்கா தூவப் பெற்று மினுமினுக்கும். அவர்கள் கண்ணாடி வளையல்களும் வெள்ளிக் காதனிகளும் வாங்குவார்கள்.

கலேரி எப்போதும் அறுவடைக்கான நாட்களை எண்ணிக் கொண்டே இருப்பாள். இலையுதிர் கால இளந்தென்றல் மழைக்கால மேகங்களைக் கலைக்கும் வேளை அவள் வேறைதையும் சிந்திக்க மாட்டாள். அவளது நாளாந்தக் கடமைகளான கால்நடைகளுக்குத் தீவனமிடல், கணவனின் பெற்றோருக்கு உணவு தயாரித்தல் ஆகியவற்றை முடித்த பின்னர் உட்காந்து தன் பிறந்தகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல ஒருவர் வர இன்னும் எத்தனை நாட்கள் உள்ளன என்று எண்ணத் தொடங்கி விடுவாள்.

இப்போது, மீண்டும் ஒருமுறை, அவளது வருடாந்த விருந்துக் கான வேளை வந்து விட்டது. அவள் குதிரையை மென்மையாக மகிழ்ச்சியோடு தடவிவிட்டு, அவளது தந்தையின் வேலையாள் நாட்டுவை வரவேற்று மகிழ்ச்சி தெரிவித்து விட்டு, மறுநாள் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டாள். அவளது மகிழ்ச்சியை வார் த்தைகளால் விபரிக்க வேண்டியிருக்க வில்லை. அவளது முகமே அதனை வெளிக்காட்டப் போதுமான தாயிருந்தது. அவளது கணவன் ஹாக்காவை ஒரு முறை இழுத்து விட்டுக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அது புகையிலையை விரும்பாமையைப் போலவோ அல்லது மன்னவிக்கு முகங் கொடுக்க இயலாத்ததைப் போலவோ தோன்றியது.

"சந்தைக்கடைக்காவது சம்பாவுக்கு நீங்கள் வருவீர்களா, இல்லையா? ஒரு நாளைக்காவது வாருங்களேன் அவள் இரந்தாள்.

மானக் அவனது சுங்கானை ஒரு புறம் போட்டான். ஆனால், பதில் இறுக்கவில்லை. "என் பேசமாட்டேன் என்கிறீர்கள்?"

"என்றாள் சிறுசினத்துடன் அவள்." நான் உங்களிடம் ஒன்று சொல்லலாமா?"

"நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும் - நீ வருடத்துக்கொரு முறை தான் உன் பெற்றோரிடம் போகிறாய் அத்துடன், இதற்கு முன் ஒருபோதும் நிறுத் தப்பட்டதுமில்லை."

"பின் ஏன் இம்முறை மட்டும் என்னை நிறுத்த விரும்பு கிறீர்கள் அவள் உரிமையோடு கேட்டாள்."

"இம்முறை மட்டும்" அவன் சமாதானப்படுத்தினான்.

"உங்கள் அம்மா ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ஏன் நீங்கள் மட்டும் குறுக்கே நிற்கிறீர்கள்" கலேரி குழந்தைத் தனமாக முரண்டு பிடித்தாள்.

"என் அம்மா....." மானக் வாக்கியத்தை முடிக்க வில்லை.

நீண்டநாள் எதிர்பார்த்திருந்த காலைப் பொழுதில், கலேரி உதயத்திற்கு முன்பே தயாராகி விட்டாள். அவனுக்குக் குழந்தைகள் இல்லாத படியால் அவர்களை விட்டு விட்டுச் செல்வதா, உடன் அழைத்துச் செல்வதா என்ற பிரச்சனையே எழ இடமில்லை. மானக்கின் பெற்றோரிடம் அவள் விடைபெற்றதும் நாட்டு குதிரைக்குச் சேணம் பூட்டினான். அவர்கள் அவளது தலையில் தொட்டு ஆசிர்வதித்தனர்.

"நானும் கொஞ்ச தூரம் உன்னுடன் வருகிறேன்" என்றான் மானக்.

அவர்கள் புறப்பட்டபோது கலேரி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாள். மானக்கின் புல்லாங்குழலைத் தனது துப்பட்டாவின் கீழ் மறைத்து வைத்தாள்.

ஹாஜியாரின் கிராமத்துக்கப்பால் வீதியானது சம்பாவை நோக்கிச் செங்குத்தாய் இறங்கிச் செல்கிறது. அங்கு அவள் புல்லாங்குழலை வெளியே எடுத்து மானக்கிடம் தந்தாள். அவனது கரங்களைத் தன் கரங்களில் ஏந்திய அவள், "வாருங்கள், உங்கள் புல்லாங்குழலை வாசியுங்கள்" என்றாள். ஆனால், சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்த மானக் அதைக் கவனித்தானில்லை, "ஏன் நீங்கள் உங்கள் புல்லாங்குழலை வாசிக்கவில்லை" என்று அவள் நயமாகக் கேட்டாள். அவன் அவளைச் சோகமாகப் பார்த்தான். பின்னர் புல்லாங்குழலை தன் அதரங்களில் பொருத்தி, இனந்தெரியாத சோகராகத்தை வாசித்தான்.

"கலேரி, போகாதே அவன் அவளிடம் இரந்தான், "மீண்டும் கேட்கிறேன். இம்முறை மட்டும் போகாதே" மேற்கொண்டு தொடர இயலாமல் புல்லாங்குழலை அவளிடம் கையளித்தான்.

"ஆனால் ஏன்?" அவள் கேட்டாள். "சந்தைக் கடையன்று வாருங்கள். நாமிருவரும் சேர்ந்தே திரும்பலாம். சத்தியமாய்"

மானக் மீண்டும் கேட்கவில்லை.

அவர்கள் பாதையோரத்தில் நிறுத்தினார்கள். தம்பதியரைத் தனியே விட்டு விட்டு நாட்டு குதிரையை ஒரு சில அடி முன்னால் கொண்டு சென்றான். மானக்கின் சிந்தனை பின்னோக்கித் தாவியது. இதே வேளை, ஏழு வருடங்களுக்கு முன்னர், அவனும் அவனது நண்பர்களும் இதே வீதிவழியே தான் சம்பாவின் அறுவடைத் திருவிழாவுக்குச் செல்வதற்காக வந்தார்கள். இந்த சந்தைக் கடையினையே மானக் கலேரியை முதன் முதலில் கண்டான். அவர்கள் தமது இதயங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். பின்னர், அவளைத் தனிமையில் சந்தித்து, அவள் கைகளைத் தன் கைகளில் ஏந்தி "நீபால் மிகுந்த முற்றாத சோளத்தை ஒத்தவள்" என்றதை இப்போது நினைவு கூர்ந்தான்.

"மந்தைகள் தான் முற்றாத சோளத்துக்கு அலையும்," கலேரி பதிலிறுத்தாள். தனது கைகளைச் சட்டென விடுவித்துக் கொண்டு "மனிதர்கள் அது பொரிக்கப் படுவதையே விரும்பு வர. உங்களுக்கு நான் வேண்டுமானால், என்னைக் கைப் பிடிக்க என் அப்பாவிடம் போய்க் கேளுங்கள்.

மானக்கின் உற்றாரிடையே திருமணத்துக்கு முன்பே மணப் பெண்ணுக்கான விலையைக் கொடுத்து விடுவது வழக்கமாக இருந்தது. கலேரியின் தந்தை தன்னிடமிருந்து என்ன விலையை எதிர்பார்ப்பார் என்றறியாத மானக் அஞ்சினான். ஆனால், கலேரியின் தந்தை செல்வச் செழிப்புள்ளவர். நகரங்களில் வாழ்க்கை நடாத்தியவர். அவர் தன் மகளுக்காகப் பணமெதுவும் பெற்றுக் கொள்வதில்லை என்றும், நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உயர்ந்த ஒழுக்கமுடைய ஒருவனுக்கே மகளைக் கொடுப் பதாகவும், உறுதி பூண்டிருந்தார். மானக், இத் தேவைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்த மனமகனாக விரைவிலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டான். கலேரியும் மானக்கும் மணமுடித்தனர். நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்த மானக், தனதோன்றுத் தொட்ட கலேரியின் கைகளால் உசுப்பப் பெற்றான்.

"எதைப்பற்றிக் கனவு காண்கிறீர்கள்?" அவள் அவனைப் பரிகசித்தாள்.

அவன் பதிலிறுக்கவில்லை. குதிரை பொறுமையிழந்து கணத்தது. கலேரி புறப்படுவதற்காக எழுந்தாள். "இங்கிருந்து இரு மைல்கள் தொலைவிலுள்ள நீலமணிக் காட்டை அறிவீர்களா?" என்றாள். அதனுடாகச் செல்பவர்கள் எவரேனும் செவிடாவர் என்று சொல்லப் படுகிறது நீங்கள் நிச்சயம் நீலமணிக் காட்டினுடாகச் சென்றிருக்க வேண்டும். நான் சொல்லும் எதையும் நீங்கள் கேட்பதாய்க் காணோம்.

"நீ சொல்வது சரி தான், கலேரி நீ சொல்லும் எதையும் என்னால் செவியற முடியவில்லை" என்று மானக் நெடுழுச்சு உயிர்த்தான்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஒருவர் எண்ணத்தை மற்றவர் புரிந்து கொள்ளாமலேயோ. "நான் போகிறேன்" என்றாள் கலேரி மென்மையாக. நீங்கள் திரும்புவது நல்லது. நீங்கள் வீட்டிலிருந்து நெடுந்தூரம் வந்து விட்டார்கள்.

"நீயும் நீண்ட தூரம் நடந்து விட்டாய். நீ சூதிரையிலேறிக் கொள்வது நல்லது" எனப் பதிலளித்தான் மானக்

"இந்தாருங்கள், உங்கள் புல்லாங்குழல்"

"அதை நீயே எடுத்துக் கொள்"

"சந்தைக்கடை நாளன்று வந்து இதை வாசிப்பீர்களா" அவள் புன்னகையுடன் கேட்டாள். அவளது விழிகளில் ஆதவனின் பிரகாசம் தெரிந்தது. மானக் அவனது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். கலேரி குழப்பத்துடன் தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு சம்பா நோக்கிப் பயணித்தாள். மானக் வீடு திரும்பினான்.

வீட்டினுள் நுழைந்த அவன் ஏதும் செய்யத் திராணியற்று. தோற்றுப் போன மன்றிலையோடு கட்டிலில் சாய்ந்தான். "நீ போய்வர இவ்வளவு நேரமா? என்றாள் அவன் தாய் வியப் புடன். "சம்பா வரை போனாயா?

"சம்பா வரை அல்ல. குன்றின் உச்சி வரை" மானக்கின் குரல் கணத்திருந்தது.

நீஏன் கிழவிபோல முனைமுனைக்கிறாய்? அவன் தாய் கடுமையாகச் சொன்னாள். "ஆண்மகனாய் இரு"

மானக் எதிர்த்துச் சுடச்சுடப் பதிலுரைக்க விரும்பினான். நீங்கள் ஒரு பெண் ஒரு மாற்றாக நீங்கள் அழுதால் என்ன? ஆனால், அமைதி காத்தான்.

மானக்கும் கலேரியும் மணமுடித்து ஏழு ஆண்டுகளாகியும் அவனுக்குக் குழந்தைப் பாக்கியமில்லாததால் மானக்கின் தாய் எட்டாவது வருடத்திலும் இதை இப்படியே விட்டு வைக்கக் கூடாது என்று இரகசியமாய் ஒரு முடிவெடுத் திருந்தாள். இவ்வருடம். அவளது முடிவுக்கமைய மானக்கிற்கு இரண்டாவது மனைவியைப் பெற்றுக் கொள்ள ஜந்நாறு ரூபாய்கள் செலுத்தியுள்ளதுடன். மானக் அறிந்த வரையில் புதிய மனமகளைக் கொண்டு வருவதற்குக் கலேரி தன் பிறந்தகத்துக்குச் செல்லும் நாளுக்காகத் தான் காத்திருந்தாள். தாய்க்கும் மரபுக்கும் கட்டுப்பட்டு மானக்கின் உடல் புதிய பெண்ணை ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் மனமோ அவனுள் மரத்தப் போனது.

ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில், அவன் சங்கான் பிடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனது பழைய நண்பன் ஒருவன் கடந்து சென்றான். "டேய் பவானி. இந்த விடிகாலை யிலேயே எங்கே போகிறாய்?" பவானி நின்றான். அவனது தோள்களில் ஒரு சிறு முடிச்சு வைத்திருந்தான். ஓரிடமுமில்லை என மழுப்பினான் அவன்.

"நீ ஏதோ ஓரிடத்துக்கோ அல்லது இன்னோரிடத் துக்கோ தானே போக வேண்டும்?" என்று வியந்தான் மானக்கொஞ்சம் புகைப்பிடிக்கிறாயா?"

பவானி தரையிலமர்ந்து, மானக்கின் கரங்களிலிருந்து சுங்கானை எடுத்துக் கொண்டான். நான் சந்தைக்கடைக்கு சம்பாவுக்குப் போகிறேன் ஈற்றில் சொல்லியே விட்டான்.

பவானியின் வார்த்தைகள் மானக்கின் இதயத்தை ஊசி போல் துளைத்தன.

"இன்றைக்கா சந்தைக்கடை?"

"இதே தினம் தான், வருடா வருடம்" என்றான் பவானி பதிலுக்கு, கடுகடுப்புடன். "எழு வருடங்களுக்கு முன்னர் நாங்கள் ஒரே கூட்டமாய் இருந்தது உனக்கு நினை வில்லையா?" பவானி மேற்கொண்டு ஏதும் பேசவில்லை. ஆனால், மற்றவனின் கண்டனத்தைப் புரிந்து கொண்ட மானக் சஞ்சலமுற்றான். பவானி சுங்கானைப் போட்டவிட்டுத் தனது முடிச்சை எடுத்தான். அவனது புல்லாங்குழல் முடிச்சின் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. பவானி பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை மானக்கின் விழிகள் புல்லாங்குழலின் மீதே நிலைத் திருந்தது.

மறுநாள் காலை, மானக் வயலில் நிற்கையில் பவானி திரும்பி வருவதைக் கண்டான். அவன் வேண்டுமென்றே மறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். அவன் பவானியிடம் பேசி சந்தைக் கடை பற்றி எதையும் அறிய விரும்பவில்லை. ஆனால், பவானி மறுபுறமாக வந்து மானக்கின் எதிரில் அமர்ந்தான். அவன் முகம் சோகம் கப்பி இருண்டிருந்தது.

"கலேரி இறந்து விட்டாள்" பவானி தாழ்ந்த சூரியில் சொன்னான்.

என்ன?

"உனது இரண்டாவது திருமணம் பற்றிக் கேள்வியுற்ற வேளை, தன் உடைகளை மண்ணெய்யில் நனைத்து அவற்றுக் குத் தியீட்டுக் கொண்டாள்"

வலியால் ஊமையான மானக்கினால் தனது வாழ்க்கையே ஏறிந்து முடிந்துவிட்டதை உணர்ந்து வெறித்துப் பார்க்க மட்டுமே முடிந்தது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. மானக் வயல் வேலைகளைத் தொடர்ந் தான். தனது ஆகாரங்களைக் கொடுக்கப்பட்ட வேளையில்

உண்டான். ஆயினும், அவன் நடைப்பினமாகக் காட்சி யளித்தான். முகம் உணர்ச்சியற்றிருந்தது. கண்களில் வெறுமை நிரம்பியிருந்தது.

"நான் அவரின் மனைவியில்லை அவனின் இரண்டாம் மனைவி புகார் செய்தாள். நான் அவர் மனமுடிக்க நேர்ந்த யாரோ ஒருத்தி."

எனினும், அவள் வெகு விரைவில் கருவுற்றாள். மானக்கின் தாய்க்கும் புதிய மருமகளைப் பிடித்துப் போயிற்று. அவள் மானக்கிடம் அவனது மனைவியில் நிலை பற்றிக் கூறினாள். ஆனால் அவனோ ஏதும் புரியாதது போல் விழித்தான். அவன் விழிகளில் இன்னமும் வெறுமையே நிரம்பியிருந்தது.

அவனது தாய் அவளது மருமகளை அவள் கணவனின் மனநிலைகளுக்கேற்ப சில காலம் அனுசரித்துப்போகுமாறு ஊக்குவித்தாள். குழந்தை பிறந்ததும் அவனை அவன் தந்தையின் மடியில் போட்டால் மானக் தன்னாலேயே மாறிவிடுவான் என்றாள்.

மானக்கின் மனைவிக்கு உரிய நேரத்தில் ஆண் குழந்தையும் பிறந்தது. அவனது தாய் பேருவகையுடன், பையனைக் குளிப்பாட்டி, நல்ல துணிமணிகளை அணிவித்து மானக்கின் மடியில் இட்டாள். மானக் மடியிலிருந்த பிஞ்சுக் குழந்தையை உற்றுப்பார்த்தான். வெகு நேரம் சலனமற்று வெறித்தான். பின், திடீரென அவனது வெற்று விழிகள் திகிலால் நிரம்பப் பெற்றன. மானக் அலற ஆரம்பித்தான். "அவனைக் கொண்டு போங்கள்" அவன் ஹிஸ்மெரியா பிடித்தவன் போலக் கிற்ச்சிட்டான். "அவனைக் கொண்டு போங்கள். அவனில் மனக் கிறது மன்னென்று"

யாத்தவர் - செல்வி. பா. குகதர்ச்சினி.

அரசு ஊழியர்களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டிழத் தொடர் - 2006

சிறுவர் கதை

- 1 ஆம் இடம் திரு. பா. வைரவநாதன் - அன்பே ஆயுதம்
 - 2 ஆம் இடம் திரு. கே. குணநாதன் - கிச்சா
 - 3 ஆம் இடம் திருமதி க. வரதலோஜன் - நாய்க்கு நன்றி

சிறந்த ஆக்கங்களுக்கான
பாராட்டைப் பெறுவோர் :

திருமதி எ.ப். ஸல்லி பிகா	- நாளை நமதே
திருமதி தே. செம்மணச்செல்வி	- குரங்கினம்
திரு. ஏ. எச். அபுல்காசிம்	- என்னெப் பார்த்துச் சிரிக்காதே
திரு. ம. நிரோஸ்குமார்	- தாத்தா சொன்ன பாடம்
திரு. தே. நிரோஷன்	- புத்திமான் பலவான்
திரு. சு. சிவராசா	- பன்றி நிறைந்த குளம்
திருமதி ஜே. எம். ஆனந்தராஜா	- அலட்சியமும் ஆணவமும் அழிவையே தரும்
திரு. ஜோ. ஜெஸ்ரின்	- இளவரசனும், இளவரசியும்
திருமதி பு. இராஜேந்திரன்	- பெற்றோர் சொல் தட்டாதே
திருமதி அ. கிருஸ்ணவேணி	- உள்ளங்களைத் திறப்போமே

பாலகிருஸ்னன் வைரவநாதன்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களத் தின் நிர்வாக உதவியாளராக கடமை புரியும் திரு. பாலகிருஸ்னன் வைரவநாதன் அவர்கள் “அன்பே ஆயுதம்” என்ற தலைப்பில் சிறுவர் கதையினை எழுதி முதலாம் இடத்தினைப் பெற்றுள்ளார்.

பருத்தித்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் பருத்தியூர் பால வைரவநாதன் என்ற பெயரில் “வாழ்வியற் சிந்தனை” என்ற கட்டுரையை எழுதி வருகின்றார். இவருக்கு பத்திரிகைத் துறையிலும் அனுபவம் உண்டு.

ஒவியம், கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், விமர்சனம் உட்பட பல்துறை சார்ந்த விடயங்களில் இவரது ஆக்கங்கள் ஈழத்தில் பல பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டன. மேலும் வாழ்வியல் நெறி தொடர்பான உளவியல் கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதி வருகிறார். “வாழ்வியல் வசந்தங்கள்” என்கின்ற நூல்கள் இரண்டினையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

கலாசார அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட அரச அலுவலர்களுக்கான ஆக்கத்திறன் போட்டியில் கடந்த நான்கு வருடங்களாக விருதுகளைப் பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கே. குணநாதன்

“கிச்சா” என்ற சிறுவர் கதைப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்ற கே. குணநாதன் என்பவர் கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்தின் மாவட்ட இணைந்த சேவை அதிகாரியாக பணியாற்றுகிறார்.

இவர் 2004, 2005 ஆம் ஆண்டுகளில் தேசிய சாகித்திய விழா விருதினைப் பெற்றதுடன் வடகிழக்கு மாகாண சிறுவர் இலக்கிய விருதினையும் ஐந்து தடவைகள் பெற்றுள்ளார். மேலும் யாழ் இலக்கிய சாகித்திய விருது இரண்டினையும் பெற்றுள்ளார். இவருக்கு இந்தியாவிலும் நாவல் ஒன்றிற்கு விருது கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது.

கலாசார அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட அரசு அலுவலர்களுக்கான ஆக்கத்திறன் போட்டியில் கடந்த நான்கு வருடங்களாக பரிசில் களைப் பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது

கஜநந்தினி வரதலோஜன்

யா/கரம்பொன் சிறிய புஸ்ப மகளிர் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமை புரியும் திருமதி கஜநந்தினி வரதலோஜன் என் பவர் அரச ஊழியர் களின் ஆக்கத்திறன்களுக்கிடையிலான போட்டித் தொடரில் “நாய்க்கு நன்றி” என்ற தலைப்பில் சிறுவர் கதையினை எழுதி முன்றாம் இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

